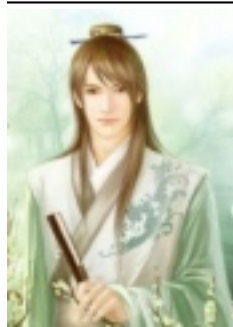

Cổ Vương

Contents

Cổ Vương	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	19
4. Chương 4	28
5. Chương 5	35
6. Chương 6	44
7. Chương 7	51
8. Chương 8	55
9. Chương 9	63
10. Chương 10	71
11. Kết Thúc	81

Cổ Vương

Giới thiệu

Hắn thật là nguy hiểm, đúng lúc nàng đang giả danh để lừa gạt người khác thì hắn lại xuất hiện mà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vuong>

1. Chương 1

“Cứu tôi...”

Tiếng kêu cứu vang vọng một cách thê thảm ở sơn cốc đến bất lực...

Trên triền núi, một vị thiếu nữ thôn dã gương mặt tái xanh vội vàng chạy trốn, dung nhan tú lệ sợ hãi đến tái nhợt, thỉnh thoảng nàng lại hoảng sợ quay đầu, đuổi theo phía sau là một gã to lớn, đang vươn bàn tay to muốn bắt lấy nàng. Đó chính là nguyên nhân làm nàng sợ hãi chạy trốn trời chết!

Chạy mau! Chạy mau!!!

Nếu rơi vào tay bọn họ, kết cục sẽ vô cùng thảm, nàng chắc chắn sẽ bị bọn chúng gian dâm!

Mặc kệ da thịt bị nhánh cây quất mạnh vào người, bất chấp bụi gai đâm chảy máu mắt cá chân, bởi vì tất cả những điều này nếu so ra đều kém với đám nam tử đang nhe nanh dữ tợn đuổi theo phía sau, nàng đang thật sợ hãi...

Sức của nàng làm sao có thể chạy bằng đám nam nhân vô lại đang gắt gao đuổi theo ở phía sau? Hiện tại nàng đã bị bọn chúng đuổi kịp, ba gã nam nhân đang nham nhở cười, bao vây quanh nàng...

“Không... cầu xin các người...” Nàng thiếu nữ sợ hãi cầu khẩn, nước mắt sớm đã thấm ướt hai gò má.

Bọn chúng nhìn chằm chằm vào người cô gái đáng thương kia, đánh giá đáng người yếu điệu mềm mại của nàng, liếm môi, cười dâm đãng đến đáng sợ, thanh âm nữ nhân cầu xin càng kích thích cơ thể thú tính nguyên thủy dã man nhất của bọn họ.

“Ha ha ha...”

Một tên tham lam ánh mắt, khoái cảm hưởng thụ khi thấy con mồi bị bức đến đường cùng, hẳn lúc này đây đang thêm nhỏ dãi thân thể xinh đẹp của nàng, dáng người của nàng quả thật khiến cho nam nhân huyết mạch sôi trào khó mà nhịn được.

“Tiểu mỹ nhân, đừng sợ, đại gia ta sẽ không làm cho nàng đau đâu.”

Một gã vươn tay khấn cấp muốn giật ra áo của nàng, làm nàng sợ hãi hét lên một tiếng.

“Không...”

Nhưng tay vẫn chưa chạm được đến vạt áo của nàng, hắn đã bị một tên khác hung hăng kéo lại.

“Cút qua một bên, ta trước.”

Gã bị đẩy như trái banh, té xuống mặt đất, lúc này đang chật vật đứng lên, hướng về phía đồng bọn, không phục mắng: “Dựa vào cái gì mà người hưởng thụ trước? Ta trước mới đúng!”

“Sao? Người dám tranh giành với ta ư?”

“Người là do ta phát hiện trước, đương nhiên ta trước!”

Ba gã dâm tặc vội vàng tranh nhau, đem chính quần của mình vội vàng thoát ra, đồng thời không ngừng cãi vã lẫn nhau, bọn chúng đều tranh nhau, đòi làm kẻ đầu tiên ăn tươi nàng, nhìn bọn chúng tranh giành thực giống như dã thú, vì muốn đoạt thịt tươi mà cắn xé lẫn nhau, miệng không ngừng phẫn nộ hô rống...

Nàng sợ tới mức tứ chi đều run lên cầm cập...

Ôi ôi ôi!!! Có ai cứu nàng không, bây giờ nàng thật sợ hãi a!!!

Hình như ông trời đã đáp ứng lời kêu cứu của nàng, bởi vì trong một lùm cỏ dại ở gần đó, một cô gái vô thanh vô tức vươn bàn tay tinh tế, trắng nõn như ngọc che lại cái miệng nhỏ đang run rẩy của nàng, nhanh nhẹn, gọn gàng đem nàng kéo vào trong bụi cỏ mà không hề kinh động đến ba gã nam tử thú tính kia...

Đôi mắt to hoảng sợ kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào một đôi mắt xinh đẹp khác toát lên vẻ thông minh tinh quái, cô gái khẽ hướng nàng nháy mắt mấy cái, ý bảo nàng đừng lên tiếng. Thiếu nữ thôn dã hiểu ý, vội vàng gật đầu, bàn tay đang che miệng của nàng chậm rãi buông ra...

Ba tên nam nhân “cầm thú” kia vẫn đang kịch liệt khắc khẩu nhau, tranh giành xem ai mới có tư cách hưởng thụ mỹ nhân đầu tiên...

Ầm ỹ như vậy cũng không có biện pháp, cho nên có người hảo tâm đề nghị: “Đánh nhau đi, ai thắng thì là người đầu tiên, như vậy không phải tốt hơn sao?”

Tiếng ồn ào chợt đình chỉ, hiện trường nháy mắt yên tĩnh đến đáng sợ, ba kẻ kia lập tức ngậy người, nhất trí quay mặt lại trừng mắt cái kẻ bên cạnh này giờ đang đứng ở ngoài xem bọn chúng cãi nhau.

Đó là một vị cô nương, tuổi chừng mười sáu, mười bảy, khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm, hiện đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá ở gần đó...

Nàng trên đầu đội một chiếc khăn bằng vải bông, thân mình áo giao lĩnh, kết hợp cùng với chiếc váy bằng bố nhuộm vải hoa, trên cổ nàng còn đeo một vòng hoa, cổ tay cũng lúc lắc chiếc vòng nhỏ xinh xắn, nàng thoạt nhìn giống hệt một vị tiên nữ xinh đẹp, ngũ quan sắc sảo, môi đỏ mọng như ngọc, đôi mắt to đen láy hiện lên vẻ thông minh tinh nghịch đang tự phi tự tiếu nhìn bọn họ cãi nhau...

Liếc thấy một vị cô nương tuyệt sắc như thế, ba người không hẹn mà cùng đồng lòng trừng mắt nhìn, cô gái lúc này giờ không thấy đâu, nhưng tự nhiên “hàng cao cấp” ở đâu lại hiện ra như vậy???

Nàng nhàn nhã ăn quả đại, giống như đang nhìn bọn họ diễn hài, thấy bọn họ tự nhiên bất động liền mở miệng nói: “Các người sao lại không đánh nữa vậy? Tiếp tục đi, cứ tự nhiên, đừng ngại, cứ coi như ta không có ở đây là được rồi!”

Đừng ngại, cứ tiếp tục, coi như không có nàng ở đây??? Aiii nha...nàng ta bị bệnh hả???

Trước mắt là một thiếu nữ của Miêu tộc, tới bây giờ, bọn hắn còn chưa có hưởng qua a, nàng so với cô gái thôn dã kia thập phần xinh đẹp hơn, càng làm cho bọn hắn thêm nhỏ dãi, làm sao còn tâm trí đâu mà đi cãi nhau nữa...

Ba người chậm rãi xoay người, nhìn nàng cười một cách dâm dăng, xoa xoa tay, rất ăn ý bao vây nàng ba hướng...

Nàng mở to hai mắt, thay phiên nhìn bọn họ vẻ mặt không có hảo ý, tò mò hỏi: “Các người định làm gì vậy???”!

Ba kẻ kia nhìn nhau, cùng hắc hắc cười...

“Chúng ta muốn làm gì? Mỹ nhân còn phải hỏi sao?” Đôi mắt dâm tà nhìn chòng chọc người của nàng như muốn giặt bỏ xiêm y...

Thiếu nữ thần nhiên hỏi: “Các người muốn gian dâm ta hả?”

Ba tên dâm tặc bật cười to, trong đó bỗng có một người ra lệnh: “Lên!”

Lập tức, ba con sói khát máu cùng phi lên phía trước... ..

Ở phía rừng cây vào lúc giữa trưa, từng cơn gió nhẹ mang theo tia nắng mặt trời thổi qua các tán cây...

Một gã nam tử đang nằm chênh chếch trên thân cây, hắn mặc một thân hôi sam cùng thục khổ chân mang đôi giày đen, mái tóc dài đến đai lưng buộc lại về phía sau, đôi tay gác phía sau đầu, lẳng lẳng nhắm mắt dưỡng thần...

Đột nhiên, xa xa truyền đến tiếng kêu cứu phá vỡ không gian yên tĩnh...

Hai mắt đột nhiên mở to, bắn ra một ánh nhìn sắc bén, nam tử cũng đồng thời đứng dậy, bàn tay lướt đến chuôi đao màu đen bên hông, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng về hướng phát ra tiếng kêu cứu...

Chỉ chốc lát sau, hắn nhíu mày, quang cảnh hắn đang được chứng kiến quả thật là... có một không hai nha!!!

Trên con đường mòn, một nàng thiếu nữ xinh đẹp đang vui vẻ chạy tới, nàng cước bộ nhẹ nhàng, thân thủ gọn ghẽ, gương mặt thể hiện một niềm vui sướng thích thú, nhưng cái miệng nhỏ thì lại cứ không ngừng kêu lớn:

“Cứu mạng a ~~ có ai không, cứu mạng ~~???”

Cô gái thê lương kêu cứu, nhưng hành động của nàng thì quả thật trái ngược với lời nói...

Nàng dừng lại, quay đầu, hưng phấn đứng chờ một chút cho mấy gã nam tử phía sau kia đuổi đến, mà ba gã nam tử kia thì thở hổn hển như trâu mà chạy theo sau...

Vừa thấy chúng chạy đến, nàng lại tiếp tục như chú chim sâu nhỏ, chân mạn khai cước bộ, vừa chạy vừa kêu cứu...

Nàng vừa chạy vừa nhún nhảy, chiếc vòng hoa trên cổ lúc lắc đong đưa, làn váy đẹp nhẹ nhàng phe phẩy tung bay trong gió... ^

“Cứu mạng a~~~...”

“Ha...ha... học... đại... mỹ nhân...học... đây là nơi hoang sơn dã lĩnh, nàng cho dù kêu nát cổ họng cũng không ai tới cứu nàng đâu!”

“Ai da ~~ ta sợ nha ~~ cầu xin các người tha ta đi ~~!”

“Đừng trốn... mỹ nhân...!”

“A~~ ai cứu ta với ~~.”

Có loại chuyện như thế này xảy ra ư???

Sa Vô Kỵ nhìn chăm chăm bóng dáng của cô gái, mày rậm nhều chặt...

Thoạt nhìn nàng chỉ là một nữ nhi yếu đuối, nhưng trên thực tế, nàng tay chân nhanh nhẹn, nhẹ nhàng, miệng kêu cứu nghe thật đáng thương, nhưng biểu hiện trên mặt là vô cùng sung sướng...

Lúc đứng chờ ba gã kia đuổi theo, nàng còn nhàn nhã thuận đường hái trái cây, lấy tay chà chà, đưa vào miệng cắn một cái rất ư là hưởng thụ, hơn nữa miệng cũng không quên kêu lên: “Đừng đuổi a, ta rất sợ đó ~~”

Sợ???

Hai chân bắt chéo ngồi ăn trái cây, chép miệng chờ ba gã kia thở hổn hển như trâu đuổi theo, nàng toàn thân cao thấp làm gì có cái từ “sợ” chứ???

Sở Tuyền một bên ăn quả dại, một bên liên tục kêu “cứu mạng”, đôi mắt thì không ngừng tìm kiếm, đánh giá hương vị trái cây, tìm kiếm trái nào ngọt mà ăn...

Chỗ nào có trái ngon thì y như rằng đôi mắt đẹp mở to lấp lánh như ánh sao...

Bóng hình xinh đẹp hướng đến tàng cây, đôi tay ngọc hái xuống quả dại chín mọng, bỗng dưng bắt gặp một con người đen sâu thẳm, gương mặt tươi cười trong phút chốc cứng đờ...

Nam nhân đang ngồi trên cây cũng sửng sốt, không dự đoán được sẽ bị nàng nhìn thấy, đôi mắt to tròn đôi mắt nhỏ, cả hai đều cùng bất động...

Sở Tuyền hoàn toàn không nghĩ đến là trên cây có người, nhất thời mắt choáng váng...

Nàng đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại nghi hoặc, đôi mắt dăng lên một chút ảo não...

Người này rảnh lắm sao, không có việc gì làm leo lên cây làm chi chứ???

Hắn nhìn nàng bao lâu rồi???

Nãy giờ nàng quậy phá, chẳng lẽ đã bị hắn nhìn thấy hết rồi ư???

Haizzz, nàng thừa nhận, bởi vì nàng là đang vô cùng nhàm chán, trong núi chẳng có việc gì để chơi, cho nên khi vô tình thấy ba gã ác tặc đang ý đồ không hay với cô gái thôn nữ kia, nàng mới thuận đường vừa cứu người vừa đùa giỡn... hơ hơ...

Đang chơi rất hứng thú nha, ấy thế mà lại bị người ta nhìn thấy... thật mất hứng à...

Đáng giận quá mà! Hắn làm quái gì nhìn nàng chăm chăm thế chứ???

Sở Tuyền bực mình, không thèm chơi nữa... hứ!!!

“A ha!!!”

Ba gã nam tặc nhảy ra, đem nàng bao vây lấy...

“Đại mỹ nhân, cuối cùng bọn ta đã đuổi kịp, xem nàng chạy đâu cho thoát!”

Ba gã kia thở hồng hộc như trâu, đặc ý nói, rốt cục đã đuổi kịp con mồi, bọn chúng cũng không hề suy nghĩ sâu xa rằng, này giờ bọn chúng bị bỏ xa hơn cả nửa ngọn núi, cũng ngu ngốc đến mức không phát hiện ra rằng, nàng thiếu nữ “con mồi” trên mặt không hề biểu hiện một tia sợ hãi e ngại, chỉ có sự hứng thú thì đã biến mất...

Khi bọn chúng cả ba đồng loạt xông đến, nàng dễ dàng phi người né tránh, còn tiện tay tặng cho bọn hắn một ít “lễ vật”... hơ hơ.

Nàng kéo bên hông rút ra một chiếc roi da, công phu sử dụng roi rất điêu luyện, thoát nhìn roi y hệt như một linh xà xuất động, chuẩn xác nhắm thẳng hướng vào ba tên sơn tặc, trong nháy mắt, ba đại nam nhân trắng kiện lập tức té ngã lăn ra trên mặt đất...

Nàng hừ lạnh một tiếng, đem roi thu về, cất trở ngược vào dây đai bên hông, quay đầu bước đi...

Đi được chừng vài bước, nàng đột nhiên dừng lại như vừa nhớ ra cái gì đó, quay đầu, hướng nam nhân đang ngồi trên cây mà đi đến...

Đôi mắt của nàng... nhìn thẳng vào hắn...

Sa Vô Kỵ vẫn từ trên cao nhìn nàng, tay không hề rời khỏi thanh đao bên hông, bởi vì hắn mơ hồ nghĩ được một tia hơi thở lai giả bất thiện của nàng...

Nàng muốn làm gì???

Công kích hắn ư???

Hay là khiêu khích hắn???

Hắn đang nghĩ đến đủ loại khả năng. Bất luận nàng muốn làm gì, hắn đều đã hoàn toàn chuẩn bị tinh thần đề phòng, chỉ cần nàng có hành vi khiêu khích, hắn sẽ tùy cơ ứng biến...

Nàng đột nhiên nhìn hắn, lè lưỡi, làm ra một cái mặt quỷ... một cái mặt quỷ thật to, hướng hắn thị uy...

Vô Kỵ ngẩn người!!!

Sau đó, nàng quay người bỏ đi mất dạng...

“.....” Một cảm giác không nói nên lời nổi lên làm cho mày rậm của hắn không tự chủ nhíu lại...

Hắn như thế nào có thể đoán được, nàng cư nhiên quay lại chỉ là để... hướng hắn làm cái mặt quỷ???Ặc...!!!

Tại biên giới của hai tộc Hán và Miêu, long xà sống hỗn tạp nơi này... (ý nói nơi phức tạp, tập hợp những thành phần bất hảo...)

Sa Vô Kỵ tay nắm yên con ngựa, thông thả nhàn nhã tiến lên phía trước. Hắn đội lạt mào, áo choàng đen bao quanh thân mình, gương mặt lạnh lùng khuất sau vành nón, bước đi hững hờ về phía trước, chiến mã bên cạnh cũng đạp vó ngựa, ôn thuận bước theo sau chủ nhân...

Từ khi tiến vào thành trấn này, tiếng ồn ào chèo kéo không ngừng tràn vào bên tai, nhưng hắn vẫn thuyếch chung trầm mặc, đối với những điều đang xảy ra quanh mình, hắn vẫn giả vờ như không hề hay biết, cho dù những người bên cạnh có đánh nhau, hay bị nhân truy đuổi chém giết, hắn cũng coi như không hề thấy. Nhưng điều đó cũng không có nghĩa, là tất cả sự việc đều thoát được mắt hắn...

Tên móc túi trộm mất tiền của ai, kẻ tức giận ai oán, người suy nghĩ cân tính, tất cả đều lọt vào trong mắt, nghe vào trong tai, nhưng hắn vẫn một mực bảo trì trầm mặc, lạnh lùng như gió lạnh phương bắc.

Hắn đứng dừng, mang tâm tình của một lữ khách qua đường, đôi mắt thờ ơ thuyếch chung không hề thay đổi, đột nhiên một âm thanh quen thuộc truyền đến trong tai...

“Oa... ~~số phận của tiểu nữ thật đáng thương a...~~!”

Đôi chân bỗng nhiên dừng lại...

Vành nón chậm rãi nâng lên, con người đen hướng một bên nhìn lại, trước mặt hắn là một gương mặt đầm lệ, đang quy lụy đến thật đáng thương...

“Hu hu hu ~ các vị đại gia, xin rủ lòng mà đừng bước...”

Nàng thiếu nữ một thân hán phục, quần áo mộc mạc, mái tóc có chút hỗn độn, gương mặt không hề thoa son phấn nhưng cũng không che giấu được dung nhan diễm lệ trời sinh của nàng, ánh mắt của mọi người lập tức bị nàng thu hút...

Nơi này đôi khi có những người phương bắc gặp hoạn nạn mà chạy đến ăn xin khóc than, nhưng bình thường không có ai quan tâm thương hại đến, bởi vì những trường hợp đó sớm đã thành quen mắt, không thể trách được bọn họ, những người hoạn nạn thật sự đáng thương, nhưng nếu so cùng với những người khác thì mức độ đáng thương có đáng gì, mọi người đành nhắm mắt làm ngơ, vờ như không thấy, ai cũng phải lo cho chính mình, còn đâu hơi sức để quan đến người khác.

Nhưng vị cô nương xinh đẹp này, lại thành công trong việc khiến cho mọi người tụ tập lại, ai cũng tò mò không biết vì sao mà nàng lại khóc lóc thê thảm đến dường ấy, có người quan tâm tiến lên hỏi.

“Cô nương, sao lại khóc đến độ thương tâm như thế?”

Sở Tuyền nước mắt nước mũi đầy mặt, một bên khóc, một bên chỉ vào người chết đang được quấn trong chiếc chiếu bên cạnh.

“Đại gia, thụ thân tiểu nữ qua đời sớm, mẫu thân thì đang lâm trọng bệnh, ở nhà còn tiểu đệ và tiểu muội tuổi còn nhỏ, cầu xin vị đại gia nào hảo tâm, giúp cho tiểu nữ mai táng phụ thân, tiểu nữ xin nguyện cả đời hầu hạ báo đáp!”

“Cô nương, ý cô là muốn bán mình mai tang cha?”

Gương mặt xinh đẹp gật nhẹ: “Đúng vậy!”

Nghe nàng nói xong, rất nhiều ánh mắt đột nhiên sáng ngời, ngoài miệng thì ca ngợi nàng hiếu thảo, nhưng ánh mắt thì lại chú ý đến dáng người cùng với gương mặt xinh đẹp của nàng.

Nếu như hôm nay khóc than chỉ là một nữ tử hiếu thảo bình thường, cho dù nàng có khóc đến chết đi sống lại, mọi người cũng làm ngơ như không thấy. Nơi này cách kinh thành vô cùng xa xôi, mạng người đáng giá là bao, cho dù có người chết, thì mạng sống so với con kiến có khác là bao?

Nhưng bất quá, cô nương đang khóc than nơi đây thập phần xinh đẹp, không giống với thường ngày...

Sa Vô Kỵ liếc mắt một cái liền nhận ra chính là nàng, vị cô nương hán đã gặp trên núi, cho dù nàng đã thay đổi, nhưng cũng không trốn được đôi mắt của hắn.

Nhìn chằm chằm bộ dáng nàng khóc than, mày rậm của hắn lại nhíu chặt. Lúc trước nàng giả dạng một thiếu nữ yếu ớt bị ba kẻ sắc lang truy đuổi, còn lần này thì giả dạng một hiếu nữ bán mình mai táng phụ thân, rốt cục nàng thì đang làm cái quỷ gì chứ??

Hắn luôn thờ ơ đối với tất cả những việc xung quanh mình, không có hứng thú xem náo nhiệt, nhưng lần này lại phá lệ, dừng lại xem rốt cục nàng đang có ý đồ gì?

Một vị nam trung niên bước lên phía trước nâng nàng dậy, cười hiền lành nói: “Cô nương, xin đừng thương tâm, việc hậu sự của cha nàng liền giao cho ta đi!”

Vuốt nhẹ bàn tay nhỏ của nàng, đôi mắt cười thành một hàng của gã trung niên ấy nhìn chằm chằm vào gương mặt xinh đẹp của nàng.

Sở Tuyền ngược đôi mắt đầm lệ, cảm động lại gần hắn ôm ấp: “Đại gia, ngài thật sự rất hảo tâm ~”

“Đợi chút!”

Trong đám người đang đứng xem kia, bỗng có một vị nam tử mặc áo lam bước ra, vừa nhìn là biết là dạng công tử giàu có, hắn xen mồm vào nói: “Mặc kệ hắn ra bao nhiêu, ta thêm gấp đôi!”

Sở Tuyền ánh mắt sáng ngời: “Thật ư?”

“Bổn đại gia nói lời giữ lời, không chỉ giúp cha nàng làm hậu sự mà ngay cả nhà nàng từ lớn đến bé đều sẽ được ta bao lo! Cam đoan người cả đời sẽ sống an nhàn, không phải lo lắng, hưởng phúc vô cùng!” Nam tử vỗ ngực cam đoan..

Sở Tuyền lập tức gió chiều nào theo chiều ấy, cảm động rơi nước mắt dựa sát vào tên kia nói: “Đại gia, số phận tiểu nữ phải nhờ vào người rồi ~~!”

Tên nam nhân trung niên kia không cam tâm mỹ nhân bị người khác đoạt mất mỹ nữ như vậy, liền lập tức thét to: “Này, chúng ta cần làm cho rõ ràng, ta là người đến trước!”

Nam tử mặc áo lam hừ cười nói: “Làm chuyện tốt nào có thứ tự đến trước hay đến sau! Việc nhân đức nào có thể nhường cho ai?”

“Người chỉ vì coi trọng mỹ mạo cô nương nhà người ta mà thôi!”

“Người nói vậy bạ gì đó! Chính người mới chú ý cô nương nhà người ta mỹ mạo, người mới không có hảo tâm!”

Hai gã nam nhân vốn là vì tranh đoạt mỹ nữ, nhất thời gặp sắc nảy lòng tham, nguyện ý trả ra tiền, nhưng lại vì mặt mũi mà chết cũng không thừa nhận, thay phiên nhau mắng đối phương không có hảo ý.

Sở Tuyền không chút hoang mang đi vào giữa hai người mà hoà giải.

“Hai vị, xin đừng âm ỷ nữa, theo ta thấy hai vị đều là người lương thiện, có tấm lòng bồ tát, từ bi cứu khổ cứu nạn, cũng không phải hạng tiểu nhân ham mê sắc đẹp, có phải hay không?” ^

Hai nam tử hán liên tục gật đầu, được mỹ nhân khen ngợi, thật là điểm phúc a... ^

Đánh xà thì coi lại côn, nếu không nhân cơ hội này “đòi hỏi” hơn một chút thì có phải là đáng tiếc không? Hơ hơ...

Sở Tuyền càng thêm ra sức diễn xuất, thừa cơ đề nghị: “Nếu hai vị đều muốn làm việc thiện, tranh chấp như vậy cũng không có biện pháp, hay là để cho công bằng, hai vị hãy cạnh tranh với nhau, mới có thể làm cho người ta chịu phục!”

Lời này thật có lý a, dân chúng đang xem náo nhiệt chung quanh cũng liên tiếp gật đầu đồng tình.

“Theo ta thấy, hai người so giá với nhau đi, ai cao giá hơn thì việc thiện này sẽ thuộc về người đó, mọi người thấy có được không a?” ^^

Ồ nàng nhẹ giọng giựt giây, mọi người thuần tuý xem náo nhiệt bên ngoài cũng hòa theo ồn ào đồng ý...

Hai nam nhân sử diện trong cuộc nghe mọi người ồn ào nói phải cũng không hề phản đối...

Tình hình hiện tại bây giờ là... vị thiếu nữ lúc đầu đang gào khóc thê thảm phải bán mình táng phụ bây giờ biến thành... MC dẫn chương trình thi đua “ai hảo tâm hơn”...

Trước mắt thấy nên tận dụng thời cơ, nàng nháy nháy đôi mắt đẹp, dung nhan hướng bọn nam nhân bên dưới thuyết phục:

“Nếu nói là công bằng, các vị đại gia bên dưới nếu cũng muốn làm việc thiện thì cũng có thể tham dự ra giá. Sau khi mọi việc được an bài tốt, tiểu nữ nhất định sẽ ra sức báo đáp đại gia...!” Nàng đột nhiên cứng đờ, nói không nên lời... bởi vì...

Nguyên bản Sở Tuyền khuôn mặt đang rưng rưng, bỗng nhiên nàng nhìn thấy một gương mặt rất quen, trong nháy mắt, nàng như chết cứng...

Sa Vô Kỵ xấu hổ nhìn nàng...

Thực ra, hắn là ở bên cạnh đang xem náo nhiệt, ai ngờ mọi người càng lúc càng tụ về đông, chen lấn... xô đẩy... may mắn thế nào mà hắn lại bị đẩy lên phía trước, lại càng thêm may mắn là... nhiều một vòng, hắn cùng nàng hiện đang đứng đối mặt nhau...

Sở Tuyền ngưỡng nghiêm mặt, nhìn chằm chằm gương mặt dưới vành nón kia!

Á...!

Chính là hần!!!!

Nàng vạn lần cũng không lường trước được, thời điểm nàng ở đây vất vả bán rẻ tiếng khóc tiếng cười, giả sống giả chết lại gặp lại tên nam nhân này, hại nàng ngây người thiếu chút nữa là rút gân.

Hần không có việc gì thì đứng đây làm chi???

Sẽ không vạch trần nàng chứ???

Đôi mắt đẹp giấu diếm sát khí nhìn hần, hung hăng cảnh cáo hần, nếu hần dám phá hỏng chuyện tốt của nàng, nhất định nàng sẽ...

“Một ngàn lượng!”

Không hề báo động trước, một bàn tay to nắm lấy nàng kéo vào cánh tay, hại nàng thiếu chút nữa đứng không vững.

“Ta ra một ngàn lượng! Nhất định không có ai ra giá cao hơn ta nữa. Cô nương, như vậy toàn nhà của nàng từ già đến trẻ sẽ do đại gia ta bao!”

Sở Tuyền cắn răng, nàng chỉ không lưu ý có một chút thôi mà đã bị tên thô kệch này chiếm lấy tiện nghi, thất lạng của nàng há có thể tùy tiện ôm hay sao? Nàng nổi nóng, không nhận được khẩu khí nói:

“Ngài nói một ngàn lượng ư? Vậy lấy ra xem mới tính!”

“Được, xem đây, đúng chưa?”

Hần lấy tờ ngân phiếu ra phe phẩy trước mặt nàng, trên mặt giấy còn ghi một ngàn lượng bạc chính, ngoài ra còn có ấn ký màu đỏ của ngân hàng...

Tụ bảo là ngân hàng tư nhân, nhưng ở vùng Đông Bắc này, nó chính là một ngân hàng tiếng tăm ở đây, ngân phiếu này tuyệt đối không thể là giả được...

Sở Tuyền nguyên bản đang trừng mắt nhìn hần, lập tức thay đổi gương mặt cảm động: “Đại gia ~~ ngài quả thật là một người lương thiện nha ~~”

Đôi mắt nàng nhìn chằm chằm ngân phiếu, trông mắt còn loé qua kim quang...

“Chuyện đó còn phải nói hay sao, mau mau đem cha nàng mai tang đi, rồi về nhà đóng gói hành lý cùng với đại gia ta đi!”

“Vâng!”

Nàng rất nhanh nhận lấy ngân phiếu, lúc gần rời đi còn không quên hướng xung quanh hành lễ, cảm ơn các vị đại gia cổ động a, sau đó liền ngoan ngoãn theo tên đại gia “lương thiện” kia rời đi...

Có người “thắng thầu”, những người đang xem náo nhiệt cũng lập tức giải tán rời đi...

Khi than ảnh nhỏ xinh kia đã biến mất ở chỗ rẽ, Sa Vô Kỵ vẫn như cũ đứng yên ở một chỗ, đôi mắt vẫn nhìn theo hướng đi của nàng, trầm mặc không nói...

Trầm ngâm trong chốc lát, khi hần định rời đi, đột nhiên ở chỗ rẽ kia lại toát ra một gương mặt trừng trộ hần, làm cho chân hần vừa mới đưa ra định bước đi lại dừng lại...

Gương mặt tinh quái kia không hề khách khí hướng hần làm cái mặt quỷ...

Hử...???

Hần cứng đờ gương mặt!!! Ngây ngốc nhìn cái mặt quỷ nhỏ kia không bao lâu, phút chốc đã biến mất ở chỗ rẽ...

“... ..?!”

Chuyện này là sao chứ???

Đây là lần thứ hai hần bị người nhả mặt thị uy, hơn nữa là cùng một người!!!

Trong lòng hắn nổi lên một cỗ khó hiểu làm mày rậm lại một lần nữa nhú lại, con người đen cũng ánh lên vẻ phức tạp...

Đám người tan rã, xung quanh lại hồi phục âm ỹ như trước...

Hắn dắt ngựa, tiếp tục chậm chậm hướng phía trước mà đi, vẫn thủy chung “im lặng là vàng”...

Không bao lâu sau, Sa Vô Kỵ mắt lơ đãng thoáng nhìn ở một ngõ nhỏ, thấp thoáng ba bóng dáng đang lén lút...

Hắn vốn không phải là người tò mò, nhưng trực giác nói cho hắn, ba người kia cùng với vị cô nương vừa “bán mình tang phụ” kia có liên quan, nghĩ thế, hai chân hắn không tự chủ được lặng lẽ đuổi theo đến...

Vận lực lỗ tai, nghe một chút bọn họ đang nói gì...

“Mẹ... vị tỷ tỷ kia... có thật sẽ trở lại đây không?”

“Sẽ trở lại, nàng đã nói sẽ nghĩ biện pháp giúp chúng ta táng phụ thân, còn nói chúng ta ở chỗ này chờ nàng!”

“Hu hu hu hu... phụ thân...!!!” Bé gái nhỏ ở một bên thút thít...

“Đừng khóc con ơi, phụ thân đi rồi, sẽ không trở lại, nhưng dù vậy chúng ta cũng phải kiên cường mà sống!”
Vị thiếu phụ kia yêu thương ôm nữ nhi vào lòng...

“Mẹ, vì sao chúng ta khóc lâu như vậy mà cũng không ai thêm để ý đến chúng ta, nhưng vị đại tỷ kia vừa khóc thì đã lập tức có người chú đến, chẳng những vậy mà còn tranh nhau muốn giúp mai táng cho cha?”
Tiểu nam hài hỏi.

Thiếu phụ trả lời: “Vị cô nương hảo tâm kia chính là bồ tát chuyển thế đến giúp chúng ta. Nàng nói chúng ta chờ ở chỗ này, sẽ cố gắng giúp chúng ta có tiền mai táng phụ thân, và sẽ cho tiền thừa, giúp chúng ta không bao giờ bị đói nữa, nên các con đừng khóc nữa nha, có được không? Nếu không, phụ thân trên trời có linh thiên cũng sẽ không an tâm!”

Tiểu nam hài lau đi nước mắt, kiên cường gật đầu: “Con không khóc!”

“Con... con cũng không khóc!” Bé gái cũng lấy bàn tay bé nhỏ lau đi nước mắt, rồi cùng anh của mình chui vào lòng mẫu thân...

Thiếu phụ rưng rưng mỉm cười: “Ngoan... các con thật sự là con ngoan của mẹ!”

Thân ảnh đang đứng ở chỗ rẽ kia, sau khi nghe xong thủy chung đứng lặng bất động...

Quả nhiên sau đó không lâu, vị đại tỷ trong miệng bọn họ vừa nhắc đến đã xuất hiện...

Thân ảnh gầy nhỏ bé kia không còn như lúc này đáng thương nữa, mà bây giờ lại tràn đầy sức sống, gương mặt hớn hở hướng ba mẹ con nọ chạy đến...

“Ta đến rồi đây!”

Sở Tuyền chạy nhanh đến vị thiếu phụ nọ, đưa ra một cái bao tiền...

“Đây nè, nhanh đi mua vài bộ quần áo sạch sẽ để thay, rồi tìm gian phòng trọ để ở, mua gì đó để ăn cho no bụng rồi sau đó hồi hương tìm một công việc kiếm sống!”

Thiếu phụ nhìn ngân phiếu trong tay nàng, vừa mừng vừa sợ.

“Cô nương, chúng ta là cô nhi quả phụ, với cô nương không thân cũng chẳng quen, cô nương lại nguyện ý giúp ta mai táng cha của mấy đứa nhỏ, lại giúp tìm ngân lượng, làm cho chúng ta sẽ không phải chết tha hương nơi xứ người, mẫu tử chúng ta thật không biết nên làm gì để cảm kích cô.”

“Ai da, đừng có quý xuống mà! Mau đứng lên, việc này thì có đáng gì đâu, ta vốn khóc người chết là giỏi nhất mà, đâu phải việc khó khăn gì đâu nào!”

Bé gái ngây thơ hỏi: “Đại tỷ ơi, vì người chết khóc cũng có thể kiếm tiền sao?”

“Đương nhiên là không được bé à! Tuổi còn nhỏ không cần học loạn nha!”

“Vậy khi em lớn lên thì có thể học được phải không?”

“Nếu em muốn học thì trước nhất là nên học võ công phòng thân, mới có thể đánh đuổi người xấu bảo vệ người thân, đến lúc đó em cũng không cần giả khóc người chết!”

“Vì sao ạ?”

“Bởi vì đại tỷ là vì giúp các người nên mới phải giả vờ khóc, làm mấy chuyện này rất là nguy hiểm, nếu không cẩn thận thì từ giả vờ khóc sẽ thành khóc thật đó, không nên đâu!”

“... ..” Người nào đó đang lén đứng nghe bây giờ đang hồi tưởng lại, quả thật từ đầu đến cuối nhìn nàng khóc quả thật... rất vui a!

Yên lặng nghe xong chuyện này, người đang đứng ở chỗ rẽ kia âm thầm không một tiếng động rời đi...

Vừa đi không bao xa thì thấy ở đằng trước, một đám nam tử tay cầm đao kiếm hướng đến xung quanh nơi này tìm kiếm...

“Chết tiệt! Con nhóc đó cứ nhiên dẫm lừa gạt tiền của ta, mau tìm đi, nó nhất định còn ở gần quanh đây, chưa có đi xa đâu, mau tìm cho ta!”

“Vâng thưa công tử!”

Đám nam tử kia lên tiếng trả lời, vung đao kiếm xung quanh tìm kiếm, thậm chí đem các sạp buôn bán xung quanh hất tung phá huỷ, chốc lát sau, tất cả mọi người đều thất thanh hô to...

“Ồi!!!”

Đám nam nhân đang nổi điên hung hăng tìm kiếm người kia đột nhiên kêu lên

“Ta... trong quần áo của ta có cái gì vậy nè...!”

“Ta... ta cũng vậy... ối...!”

“Á!!! Chân... chân của ta sao lại tê rần như vậy?”

“Có... có cái gì trong miệng của ta... á!”

“Có con gì đang cắn lưng của ta...!”

“Lỡ tai của ta a, đau quá a...”

“Đây... đây là chuyện gì, sao lại giống như tà môn như vậy???”

Đám nam tử buông đao rơi trên đường, tay chân luống cuống vùng vẫy...

Mọi người xung quanh đứng xem bọn chúng một cách thú vị, không có ai biết rõ là người nào đã hạ thủ...

Nghe mọi người xôn xao đoán già đoán non, bóng dáng lạnh lùng kia vẫn như cũ bước đi hờ hững, vành nón thuỷ chung vẫn buông xuống, tay dắt con ngựa càng lúc càng đi xa...

2. Chương 2

Biên cương nơi phương Bắc, Hồ Thành – căn cứ đóng quân quan trọng nhất nơi biên quan...

Đại tướng quân Đoàn Ngự Thạch là tướng thủ quan ải của Hồ Thành, nghe nói vị tướng quân này uy vũ dũng mãnh, không có khó khăn gì là không chống đỡ được, mà ấn tượng sâu đậm của mọi người đối với vị tướng này chính là vết sẹo dài trên gương mặt nhìn rất ư là dọa người...

Khi ở Miêu Cương, Sở Tuyên thường xuyên được nghe đến đại danh của vị tướng quân này, hôm nay thật vất vả đi đến Hồ Thành, nàng đương nhiên muốn nhìn qua vị tướng này, xem coi bộ dáng thường ngày của hắn ra sao, rồi nhìn một cái vết sẹo trên mặt hắn, xem thử có giống như mọi người đồn đãi hay không, nữ nhân mà nhìn thấy sẽ bị dọa đến giật xủ? Hi hi...

Chắc... - ____-! Vấn đề là...! Phải làm sao mới ngó thấy hấn được một cái đây??? Haizzzz..... !

Nàng vừa đi vừa suy nghĩ, đột nhiên trong đám người phía trước, bắt gặp thấy vài gương mặt... rất ư là quen a... Nàng cả kinh...!

“Nguy rồi!!!” Nàng kêu khổ một tiếng, đang muốn quay đầu bỏ trốn... nhưng... á... không kịp nữa rồi... !

Thiệt đáng ghét mà... Cự nhiên bị bọn họ “túm” thấy rồi... hic!!!

Nàng lẩn vào trong đám người đi đường, ý đồ muốn trốn vào ngõ nhỏ bên cạnh, chỉ tiếc mới đi được vài bước, đã bị đối phương đuổi đến...!

Ban nam cùng với một nữ nhân trước sau vây Sở Tuyền lại, khiến cho nàng không còn đường trốn...

Bất đắc dĩ, nàng đành phải rút roi da bên hông ra, cùng bốn người kia đối chiến...

Đối phương thân thủ vốn cao hơn nàng nhiều, hơn nữa lại đông, bất quá chỉ chừng một thời gian ngắn, nàng đã thua một cách thảm bại...

Sở Tuyền cắn môi, trừng mắt nhìn bốn người đối phương, không phục dậm chân.

“Các người ý đồ hiệp yếu a! Không công bằng!!!”

Nữ tử trẻ tuổi duy nhất, dáng người thướt tha, nàng chính là Tử La, cũng là thủ hạ của Miêu thành Tà Vương Sở n, khe khẽ thở dài nói: “Tiểu thư, người theo chúng ta trở về đi!”

“Không! Ta không về đâu!!!”

“Tiểu thư vụng trộm rồi đi Miêu thành, bỏ đi mà không nói lời nào, chúng ta phụng mệnh thiếu chủ, tìm đến tiểu thư, thỉnh ngài trở về thôi!” Thiết Tam nói.

Hùng Thất cũng khuyên bảo: “Tiểu thư, đã một tháng qua người bật tăm tin tức, thiếu chủ quả thực rất lo lắng.”

“Hừ, huynh ấy lo lắng cho ta sao? Ta không thèm tin đâu! Huynh ấy là muốn bức ta gả cho Bắc Thái thái tử, nay tân nương bỏ chạy, huynh ấy mới muốn bắt ta trở về!”

“Thiếu chủ ngoài miệng không nói, nhưng tất cả chúng ta đều hiểu được, thiếu chủ trong lòng kỳ thực là rất yêu thương tiểu thư, bởi vì người là tiểu muội duy nhất của thiếu chủ mà!” Hùng thất nói.

“Nếu vậy thì huynh ấy càng không nên tự tiện quyết định hôn sự của ta. Nếu thật sự thương ta, vì sao không chính mình tự đi lấy Bắc Thái công chúa, nhưng lại đem ta gả cho Bắc Thái thái tử? Chính là huynh ấy ép ta!”

Thạch Khiêm lắc đầu: “Tiểu thư, người không nên cùng thiếu chủ chống đối như thế, nếu chộc cho thiếu chủ tự mình đích thân đi bắt người, cho dù tiểu thư chạy đến chân trời góc biển thì vẫn bị thiếu chủ tóm được thôi!”

Sở Tuyền mặt không hề sợ hãi, chuyện này nàng đã nghĩ đến trước rồi: “Ta không quan tâm, ta sẽ tìm người bảo hộ cho mình, ta cũng không tin không có ai có thể đối phó được với đại ca, theo ta được biết, thì có hai người có thể làm được!”

Bốn người vừa nghe xong, kinh hô ra tiếng: “Tiểu thư, người đừng xằng bậy nha, đại tướng quân Đoàn Ngự Thạch của Hồ Thành không phải là người mà tiểu thư muốn gặp là được gặp đâu!”

“Không thử thì làm sao mà biết được chứ? Hi hi, nghe nói vị Đoàn tướng quân này võ công cao cường, thanh danh vang dội khắp chốn giang hồ, nếu ta đầu nhập chỗ của hấn, hấn không những có võ công cao cường, mà còn có thêm thiên binh vạn mã, nhất định sẽ ngăn cản được độc xà của đại ca. Nếu lỡ như không được, cũng không sao, còn có người khác nữa!” ^

Sở Tuyền vừa nói ra những lời này, bốn người kia càng thêm biến sắc mặt, bởi vì bọn họ biết, tiểu thư đang nói đến một người rất đáng sợ, bọn họ sợ tới mức đều nhất trí phản đối...

“Không thể!”

“Trăm ngàn lần cũng không được!”

“Tiểu thư, tuyệt đối không thể đi tìm Cổ Vương nha!”

Bọn họ đều mãnh liệt lắc đầu, vạn lần không thể tin được tiểu thư cư nhiên lại có ý nghĩ lạ lùng đó, muốn tìm Cổ Vương sao...???

Nhìn bọn họ đáng vẻ khấn trương, Sở Tuyền dung nhan xinh đẹp bật ra tiếng cười, khẳng định càng thêm chắc chắn

“Vì sao không được? Cổ Vương bách độc bất xâm, lại thêm không sợ tà độc của đại ca, hơn nữa ta nghe nói, nếu hần thiếu người khác ân tình sẽ vì đối phương làm một chuyện, nếu không thiếu ân tình thì có thể lấy điều kiện ra để trao đổi!” Chuyện này nàng biết rõ lắm, ha ha...

Tử La khuyên can: “Nhưng là cùng Cổ Vương giao du, cũng sẽ không có kết cục tốt!”

“Ta mặc kệ! Chỉ cần không phải gả đến Bắc Thái, cho dù là đầu trâu mặt ngựa ta cũng tình nguyện giao du một lần.” Sắc mặt vừa chuyển, nàng đột nhiên hé ra gương mặt thật đáng thương nhìn bọn họ, khoé mắt còn ứa ra hai hàng lệ quang...

“Tử La tỷ tỷ, Hùng thúc, Thiết thúc, Thạch thúc, các người thường ngày đối với ta rất tốt, nếu ta bị bắt gả đến Bắc Thái, các người có vui không?”

Nước mắt lại từng giọt, từng giọt rơi xuống, như những viên trân châu trong suốt, bộ dáng uỷ khuất làm cho người ta thực không đành lòng...

Từ xưa, bọn họ bốn người luôn luôn yêu thương tiểu thư, để tiểu thư gả đến một nơi xa như vậy, trong lòng bọn họ cũng thực luyến tiếc, nhìn đến đôi mắt nàng bây giờ tràn ngập lệ, tâm cho dù cứng rắn cũng bị làm cho mềm nhũn ra...

“Tiểu thư của ta, thực sự chúng ta cũng phản đối hôn sự này, nhưng tiểu thư nên theo chúng ta về đi, mọi người cùng cầu thiếu chủ, thỉnh người thay đổi tâm ý!”

“Đúng đó, thiếu chủ mặt ngoài tuy lãnh khốc, nhưng trong nội tâm là rất yêu thương tiểu thư!”

Sở Tuyền lau nước mắt, trước đó một khắc hai mắt còn đầm lệ, đột nhiên biểu tình biến đổi thiệt lớn, chỉ tay vào sau lưng bọn họ kinh hô: “Á... đại ca...!”

Mọi người nghe được, cũng kinh ngạc quay đầu về phía sau, sao thiếu chủ lại đến đây chứ???

Phía sau làm gì có ai??? Ngay cả nửa bóng người cũng không có nha!!!

Khi bọn họ quay đầu lại thì... bóng dáng Sở Tuyền... đã biến mất...

Bốn người bây giờ mới tỉnh ngộ...

“Tiêu! Lại để tiểu thư chạy mất!”

“Người thực ngốc, sao lại dễ dàng bị lừa như vậy?”

“Chẳng phải người cũng giống ta sao mà còn nói!”

“Mấy người âm ỹ cái gì, còn không mau đuổi theo đi!”

Kỳ thật bốn người họ đều giống nhau, võ công không hề tồi tí nào, tuy biết rằng tiểu thư thật tình quái, nhưng mỗi lần thấy nàng khóc, bọn họ lại mềm lòng, không lưu ý một chút là nàng lại chạy thoát nữa rồi...

Nếu không đem tiểu thư về Miêu thành, bốn người bọn họ quả thật sẽ không xong đâu...

Haizzz... vì thế nên đành phải vội vàng mà đuổi theo thôi...!

.....

Vào Hồ thành, Sa Vô Kỳ tạm dừng lại ở trước một gian khách sạn, hần xuống ngựa, lập tức có mã phu đến đón...

Hắn đem ngựa giao cho mã phu, để cho ngựa đi ăn cỏ, uống nước, nghỉ ngơi, rồi chính hắn lại nhàn nhã đi vào khách sạn, chọn một bàn trống ngồi xuống, bàn tay kéo vành nón buông xuống, kêu tiểu nhị dọn chút rượu và thức ăn, lẳng lặng ăn...

Hắn thủy chung im lặng, mặt không chút thay đổi, chung quanh phát sinh chuyện gì cũng không hề quan tâm, hắn không hề hứng thú xem náo nhiệt, luôn thờ ơ, trầm tĩnh như một gốc cây cổ thụ ngàn năm...

Bỗng nhiên có một bóng dáng rất quen thuộc thoáng qua trước mắt, làm cho hắn đang định nhắm nháp ly trà phải dừng lại...

Con người đen chằm chằm nhìn phía trước...

Tuy rằng mặc thân nam trang, trên đầu đội khăn tiểu nhị, còn cố ý đem chính mình hoá trang thành xấu, nhưng hắn vẫn nhận ra... chính là nàng...

“Mời vào, mời vào, khách quan, mời ngồi bên này!”

Sở Tuyền hoá thân thành tiểu nhị, lúc này nàng đang giả trang thành một tiểu nhị ca trẻ tuổi, bộ sam thô khoác phía ngoài dáng người nhỏ nhắn lung linh của nàng, mái tóc đen được búi gọn gàng được giấu phía trong của chiếc nón xám, gương mặt trắng nõn cố ý hoá trang thành nâu, tiếng nói nguyên bản trong trẻo đáng yêu cũng bị đè xuống trầm thấp...

Nhìn thoáng qua nàng thật giống như vị tiểu đệ mười lăm mười sáu tuổi, cùng với dân chúng bình thường không khác là bao nhiêu...

Sa Vô Kỵ trong tay cầm ly rượu, tư thế duy trì bất động, đôi mắt đen như mực chằm chằm nhìn theo bóng dáng của nàng lúc này đây đang “quay bên trái lau cái bàn, quay bên phải châm rượu cho khách nhân”, bộ dáng của nàng rất ư là “quen việc”...

Phong cách phục vụ, gương mặt luôn luôn tươi cười, miệng vâng dạ không ngớt, nhìn bộ dạng nàng như thế, nếu nói khách sạn này do nàng mở ra chắc chắn sẽ có người tin...

Hắn thu hồi lại ánh mắt, yên lặng uống cạn ly trà, buông cái chén rồi lại rót thêm một chén khác, đang định nâng lên uống thì đột nhiên một đĩa bánh bao đặt lên trên bàn của hắn...

“Ha ha! Khách quan, mời ngài dùng chút bánh bao trắng nha!” Sở Tuyền nhiệt tình cầm bầu rượu và chén đến, vì hắn rót đầy rượu, nhiệt tình nói: “Khách quan, dùng uống trà, uống chút rượu này...!”

Nàng bỗng đứng cứng đờ, nụ cười trên môi tắt ngúm, đôi mắt đen trừng thẳng phía trước...

Đồng dạng với nàng, nam nhân ở ngay trước mặt cũng cứng đờ thân người...

Lúc này đây, nàng thì duy trì tư thế dâng rượu, hắn thì duy trì tư thế cầm ly trà, hai cái đầu gỗ cứ như vậy bốn mắt nhìn nhau...

Lại là hắn sao???

Sở Tuyền vạn lần cũng không ngờ rằng trên đời này lại có việc trùng hợp đến như vậy!!! Nàng cư nhiên lại chạm mặt với hắn lần nữa...

Càng khéo là, mỗi lần gặp hắn, toàn là lúc nàng đang giả danh lừa bịp...

Thật sự là rất có duyên với hắn a, có duyên đến nỗi nàng hoài nghi không biết có phải thật sự là trùng hợp như vậy không đây???

Đôi mắt đẹp chậm rãi nhắm lại, thanh âm trầm thấp, nàng lạnh lùng chất vấn: “Người ở đây làm gì?”

“... ..” Hắn trầm mặc không nói.

Khuôn mặt xinh đẹp đi tới phía trước hắn, đôi mắt loé lên ánh nguy hiểm, nàng từ từ đến gần hắn, hắn có thể cảm giác được hơi thở ấm áp của nàng phả thẳng vào hắn...

“Người cố ý theo dõi ta sao?”

“... ..” hắn vẫn trầm mặc...

“Là đại ca phải người bắt ta trở về sao?”

“... ..”

Hắn không trả lời, nàng coi như đối phương thừa nhận, người này tuyệt đối là do đại ca phái tới... Chết tiệt... Ấy vậy mà nàng lại không phát hiện người này vẫn luôn theo dõi nàng...

“Ta cảnh cáo ngươi, đừng có mà đi theo ta nữa, nếu không ta sẽ không khách khí đối với ngươi đâu, biết không hả? Còn nữa, trở về nói cho đại ca của ta biết, ta sẽ tuyệt đối không lấy chồng, không ai được phép quyết định hôn sự của ta, chính ta tự tìm trượng phu cho mình, ngươi có nghe thấy không?”

Hắn lẳng lặng nhìn nàng, gương mặt không có biểu tình, con ngươi thâm trầm chiếu rọi khuôn mặt đang giận dữ của nàng, khoảng cách của hai người gần như thế, hắn có thể nhìn nàng cẩn thận hơn, đem từng chi tiết thu vào đáy mắt...

Nàng giả trang thành nam nhân, gương mặt tròn tròn đáng yêu, hơn nữa lúc nàng trừng hắn, còn toát ra một cỗ phong tình...

“Tiểu nhị, ngươi làm cái gì? Khách rất nhiều ở đây, sao không mau lại đây hỗ trợ tiếp đón!” Chưởng quầy lớn tiếng hét to...

Sở Tuyền sau khi trừng mắt liếc hắn một cái, gương mặt liền chuyển đổi, trở thành một tiểu nhị khả cúc tươi cười...

“Đến liền đây! Các đại gia, mời sang bên này a!”

Nàng cười hi hi đón nhận tiền, cúi người, tay bé nhỏ cầm khăn lau khô cái bàn...

Nàng một bên tiếp đón khách nhân, một bên vụng trộm liếc mắt chú ý đến tên nam nhân đang ngồi ở cái góc bên kia, nàng suy nghĩ một chút, sau khi trốn thoát đám người của Tử La tử, nàng liền cải trang thành tiểu nhị ở khách sạn này, thứ nhất để trốn người của đại ca, thứ hai là để có chỗ ăn chỗ ở, rồi còn thuận tiện tìm cơ hội trông thấy đại tướng quân Đoàn Ngự Thạch của vùng biên ải Hồ thành...

Mới vừa trốn được bốn người kia lại dính phải cái tên khó chơi này... hừ...! Tên kia thật quái đản, người chết so với hắn còn thấy sinh động hơn, này giờ chẳng thấy hắn nói gì, không lẽ hắn là bị câm điếc sao???

Bên ngoài tửu quán đột nhiên truyền đến tiếng âm ỹ gián đoạn suy nghĩ của nàng... Nàng tò mò nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy năm tên nam tử cười trên lưng năm con chiến mã, miệng hét to giục ngựa không ngừng, làm cho dân chúng quanh đấy chạy trốn tán loạn...

Một đứa bé chạy trốn không kịp, té ngã trên mặt đất oa oa khóc...

Mắt thấy con ngựa sắp phi đến gần, một vị thiếu phụ vội vàng lao ra, ngồi xổm xuống lấy thân mình bảo vệ cho con...

Biến cố xảy ra bất ngờ làm con ngựa bị kinh hách, móng trước hoảng sợ mà giương cao khiến cho gã ngồi trên nó bị hất ngã rơi xuống đất...

Tất cả mọi chuyện chỉ phát sinh trong nháy mắt, gã nam tử bị té ngã chống vó nằm trên mặt đất, đám binh lính giục ngựa theo sau thấy thế vội vàng nhảy xuống ngựa chạy lên đỡ...

Hắn chật vật đứng lên, day day cái lưng, vẻ cực kỳ khó coi, ngày thường hắn khí phách uy vũ, không thể chịu đựng được nhục nhã như thế này, thở hổn hển mắng to.

“Thật to gan lớn mật! Người dám chắn đường của bổn quan!”

Nam tử tiến lên đá vị thiếu phụ kia một cước, thiếu phụ không dám chống cự, chỉ ôm chặt con mình khóc và dập đầu xin tha thứ...

Tên nam tử kia chưa kịp nói thêm điều gì thì đột nhiên chân bị ăn đau, bỗng dưng có một cái ly rượu từ đâu bay đến đập vào chân của hắn...

Mười ánh mắt hung tợn hướng tửu quán trừng đến, hắn nóng nảy vọt vào trong quán: “Chén rượu là kẻ nào ném?”

Chưởng quầy vội vàng tiến lên, cúi đầu khom lưng: “Vị quan gia, xin đừng tức giận, tiểu nhân...”

“Cút ngay!” Đại Hồ Tử vung tay lên, chưởng quầy lão đảo té sang một bên, hất đổ cả cái bàn...

Hắn tiến vào phía trong tửu quán, thuận tay nắm lấy cổ áo một gã dân chúng, lớn tiếng quát: “Có phải là người không?”

Tên dân thường bị hắn nắm cổ áo hoảng sợ đến đổ mồ hôi lạnh, liên tục lắc đầu kêu oan: “Quan gia, không... không... không phải tiểu nhân!”

Đôi mắt hắn lại quét sang hướng khác, tay buông tên dân thường kia ra, rồi lại nhằm vào một tên khác: “Là người đúng không?”

“Quan... quan gia, oan uổng!”

“Nếu không phải là người thì tại sao muốn đào tẩu?”

“Tiểu nhân... là vì sợ hãi!”

“Muốn chạy trốn liền mới chột dạ, người thật to gan đáng chết, dám phiến toái bổn quan, người chết chắc rồi!” hắn giương tay lên, tính hung hăng giáo huấn đối phương...

Bình!!!

Một cái ấm trà bay trúng đầu hắn, nước trà nhiều ướt hết cả gương mặt...

“Là ai?” Hắn hung tợn quay đầu, chỉ nhìn thấy một gã thiếu niên thanh tú, hai tay chống thắt lưng, đứng ở phía sau hắn...

Sở Tuyền cười hì hì nói: “Là ta, ly rượu lúc nãy và cả bầu rượu này đều là do ta mời, các hạ đừng khách khí, không cần trả phải tiền đâu!”

Hắn vứt bỏ người nọ sang một bên, nộ khí xoay người: “Tiểu tử, người thật to gan, dám bắt kính với ta ư?”

“Hừ, có bản lĩnh thì cứ đến bắt ta a!”

Dám trêu đùa võ quan, hậu quả của việc này thật đáng sợ, tất cả mọi người đều vì tiểu huynh đệ này mà đổ mồ hôi lạnh...

Hổ quân của Hổ thành không phải là dễ chọc, mọi người ai cũng không dám xen vào...

Sở Tuyền một chút cũng không sợ hãi, nàng không hề tưởng tượng được rằng, Hổ quân chỉ là một đám măng phu không phân biệt phải trái trắng đen, nàng ghét nhất là đám người thị cường lăng nhược, gặp loại này là phải ra tay giáo huấn chúng...

“Mau bắt hắn lại!” tên võ quan hô một tiếng, bốn gã thủ hạ lập tức tiến lên, Sở Tuyền là ai chứ, nàng chính là loại người sợ nhảm chán, hi hi, không bằng cùng bọn chúng chơi đùa một chút... ^^ aiii... cơ hội hoạt động gân cốt đến rồi, tận dụng thôi... ^0

Nàng đông né tây trốn, tìm được cơ hội liền đánh một quyền, đánh cho bọn chúng sáng mắt ra! Hơn nữa thân thể của nàng linh hoạt, tay chân rất gọn gàng, mặc kệ đối phương như thế nào vây bắt, đều không thể chạm được đến một cây tóc của nàng...

Chỉ là một tên tiểu nhị, thế mà võ công cũng thực khá?!

Năm đại nam nhân thở hổn hển, thân là quân nhân, thế nhưng ngay cả một tên tiểu nhị mà cũng không thể bắt được, chuyện này mà truyền ra, chắc chắn sẽ bị người ta cười cho thối mặt!

“Sao rồi a? Mới đánh có một chút như vậy mà sợ rồi?” nàng ngồi vắt vẻo trên lan can của tửu quán, lạnh lùng nói xong liền thuận tiện vỗ vỗ tro bụi trên người, bộ dáng thật là thích ý đến thoải mái, nàng phảng phất so chiêu với bọn họ chỉ để vui đùa thôi...

Bắt không được người, đối phương mặt mũi mất hết, mặt đến nỗi nói không ra hơi...

Đại Hồ Tử sắc mặt trầm xuống, đáy mắt hiện lên một chút tà khí: “Nghe khẩu âm, người không phải là người đại phương?”

Nàng hừ lạnh nói: “Không phải thì như thế nào?”

“Người đâu, đem tên mọi rợ nằm vùng này đến bắt lại cho ta!”

Sở Tuyền nhướng mày: “Cái gì mọi rợ? Người nói rõ ràng cho ta.”

“Theo mật thám báo cáo, có mọi rợ ẩn vào trong thành, người không phải là một tên tiểu nhị bình thường, khẳng định là mọi rợ phải tới nằm vùng!”

Lời này vừa nói ra, xung quanh lập tức lớn tiếng kinh hô, Sở Tuyền nghe xong như lửa cháy đổ thêm dầu.

Cư nhiên dám vu khống nàng là mọi rợ??? Người được lắm!!!

“Nói hươu nói vượn!” Sở Tuyền vung bàn tay lên nhanh như sét đánh tặng cho đối phương một cái tát, trên gương mặt hấn, năm dấu tay hiện rõ lên một cách rõ ràng...

Hấn vuốt hai má, gương mặt tức giận đến đen lại, giận đến sôi gan, thù cũ trả chưa hết lại tặng thêm thù mới, này thật là sỉ nhục, há có thể nào không đòi lại?

“Người... người dám vô lễ với ta!”

“Hừ, ta vốn nghĩ Hồ quân rất mạnh, nhưng hôm nay xem ra chỉ là một đám thất phu lỗ mãng, ngay cả bàn tay của ta cũng không đỡ được, cười ngựa thì bị ngã xuống đất, kỹ thuật không tốt thì còn có thể trách ai?” nàng nhướng mày, gương cao thanh âm, không hề sợ hãi, dù sao đối phương cũng không đánh lại nàng, có gì đáng để sợ chứ?

Đang lúc nàng dào dạt đắc ý, đột nhiên bốn phương tám hướng chạy đến đông đảo một đám người cùng ngựa, đem tửu quán bao vây, làm cho nàng khê biến sắc mặt, không hiểu vì sao lại toát ra nhiều người đến như vậy, biến tửu quán lúc này thành ra chật như nêm cối...

Đang nghi hoặc, nàng đột nhiên liếc thấy đối phương cười gian, chợt tỉnh ngộ...

“Thật đúng là vô sỉ! Đánh không lại ta cho nên vụng trộm chạy đi tìm cứu binh!”

Đại Hồ Tử phân trần biện hộ, lớn tiếng ra lệnh: “Hắn là mật thám do mọi rợ phái đến, mau bắt lấy hắn!”

Sở Tuyền thở hắt vì kinh ngạc, lúc này không còn là thời điểm khiêu chân bắt chéo mà uống trà nữa rồi, nàng phải mau chóng thoát ra phía ngoài tửu quán...

Đối phương người đông thể mạnh, nàng không còn có thể ung dung được nữa...

Một thanh đao đảo qua, nàng vì né tránh mà ăn người ta một chưởng, chiếc mũ nhỏ trên đầu rơi ra, mái tóc đen dài đổ xuống, mọi người đều cả kinh khi nhìn thấy điều đang xảy ra trước mặt...

“A, là nữ sao?”

“Nữ giả nam trang, càng thêm khả nghi là mọi rợ phái đến để nằm vùng!”

Tiếng kêu gào nổi lên bốn phía, đám đem tội danh nằm vùng đổ lên trên đầu nàng ư?

Giỏi lắm! nàng thật sự tức giận, đây là bọn họ tự tìm, đừng trách nàng hạ thủ không lưu tình!

Nàng vung tay lên, roi da đen đã ở trên tay, roi tựa như linh xà, nhảy múa trên tay của nàng, quanh thân hoá xuất một luồng kinh khí, đem kẻ địch ở bốn phương tám hướng đánh văng trở về...

Phàm là ai bị roi da quất đến, đều bị đánh cho da tróc thịt bong...

Nàng càng nghĩ càng giận, nguyên nhân chuyện này khởi xướng đều là do cái tên Đại Hồ Tử kiêu ngạo đáng giận kia gây ra, vì thế đôi mắt đẹp đang bừng lửa giận bắn lại về phía hắn, làm cho đối phương sợ tới mức da muồn căng thẳng, lập tức chạy trốn chết...

“Muốn chạy trốn ư? Không dễ dàng như vậy đâu!”

Sở Tuyền lập tức đuổi theo, thề phải hảo hảo mà giáo huấn cái tên chết tiệt này...

“Cứu mạng... cứu mạng... người... người tạo phản a!”

Đại Hồ Tử vừa né vừa chạy trốn, nàng vung tay lên roi tựa như có sinh mệnh, hướng đến mông của hắn tiếp đón, hắn khóc thét liên tục, uy phong cũng không còn thấy nữa, lúc này đây chỉ giống con chuột chạy qua đường, hắn chỉ có một suy nghĩ duy nhất, ôm đầu chạy trốn chết quan trọng hơn...

Nàng lại giơ lên roi, ra sức vung... nhất định phải đánh cho hắn đến ba ngày ba đêm không xuống giường được.

Đang lúc roi sắp quất xuống mông của hắn, bỗng nhiên một cổ khí kinh mãnh liệt ngăn cản roi da của nàng...

Nàng kinh ngạc nhìn về phía người đang đi tới, trên mặt đất kẻ nguyên bản đang ôm đầu co rúm nhìn lên gặp được cứu binh đến, lập tức mừng rỡ, chạy đến trốn ở phía sau đối phương...

Sở Tuyền trừng mắt nhìn nam nhân uy vũ đang đứng trước mặt, gương mặt khó nén được kinh ngạc, đối phương cư nhiên dễ dàng đánh văng ra roi của nàng, mà kia một đôi mắt như chim ưng, đang chăm chăm nhìn vào mắt nàng...

Lúc đối mặt, nàng liền bị uy nghiêm của đối phương khiến cho chân bắt động...

Gương mặt kia thật nhìn thật ác liệt, một vết sẹo dài hơn phân nửa khuôn mặt, một khí thế khiếp vờ người, lại vừa hàm chứa uy vũ thần thánh không thể xâm phạm...

Đoàn Ngự Thạch lạnh lùng hỏi tên võ quan: “Chuyện gì thế này?”

Có núi để dựa vào, hắn đương nhiên không còn sợ hãi, lắp bắp: “Bẩm tướng quân, nữ nhân này tự nhiên công kích thuộc hạ, lại còn đả thương rất nhiều huynh đệ.”

Sở Tuyền lúc này khó nén tò mò, lạnh lùng đánh giá nam nhân trước mắt.

Người này chính là tướng quân Đoàn Ngự Thạch của Hồ thành ư??

Đoàn Ngự Thạch nhìn đánh thủ hạ đang chật vật, kẻ nào trên người cũng có thương tích, không phải mặt mũi bầm dập thì chính là quần áo rách nát, cuối cùng ánh mắt lại dời đến trên người Sở Tuyền...

“Cô nương vì sao lại dùng roi đả thương người?” m thanh mạnh mẽ hữu lực, trầm ổn như núi, mang theo một cỗ khí thế...

Nàng toàn thân cảnh giác, cảm thấy nam nhân này thật không dễ chọc, chỉ cần thấy cái khí thế kia phát ra một cỗ khiếp người uy nghiêm, nàng liền nhịn không được kính sợ, nhưng nhiều người như vậy đang đứng nhìn, nàng cũng nghĩ không muốn bị người uy hiếp...

“Người chính là đại tướng quân Đoàn Ngự Thạch của Hồ thành?”

“Đúng vậy!”

“Thoạt nhìn rất uy vũ, hừ, tiếc rằng đám thuộc hạ chỉ là một mớ không ra gì!”

Đoàn Ngự Thạch sắc mặt lãnh trầm, thản nhiên nói: “Cô nương vì sao lại đả thương các huynh đệ?”

“Ta muốn đánh ai thì đánh, không cần người xen vào! Ta họ Sở, tên chỉ có một chữ Tuyền, ai trong lòng không phục, muốn báo thù thì cứ trực tiếp đến tìm ta!”

“Tướng quân, nữ nhân này chắc chắn là mọi rợ phải đến nằm vùng!”

Sở Tuyền nghe xong, bực mình nói: “Cái gì mọi rợ, cô nãi nãi ta là người Miêu!” Tay nàng lại vung roi lên, nhắm hướng tên Đại Hồ Tử vô sỉ kia mà hướng đến, nhưng roi chưa đến được người thì đã bị Đoàn Ngự Thạch thân thủ bắt được.

Đối phương cư nhiên bắt được roi của nàng, nàng thất kinh, nhưng trong lòng cũng thầm bội phục vị tướng quân này, quả nhiên là có tài năng...

“Hừ, người muốn thay thế bọn họ xuất đầu ư? Cũng được, nhưng đừng có hối hận đấy!” Nàng lại sử dụng lực, nhưng cư nhiên phát hiện, roi của nàng không thể rút trở về được...

Nàng không tin, âm thầm vận lực, bắt quá qua một chút thời gian, đầu đầy mồ hôi, nhưng đối phương dường như vẫn chưa thi triển hết sức lực, vẫn vững vàng đứng tại chỗ, vẫn như cũ chỉ dùng một tay nắm lấy roi của nàng...

Nguyên bản nàng lúc này đang chiếm thế thượng phong bây giờ thật thảm, nhiều người đứng xem như vậy nàng thật không thể đánh mất mặt mũi của người Miêu, dù hơi sợ hãi vẫn phải cố gắng mà chống cự, nhưng nam nhân này vẫn như cũ, vững vàng như thái sơn...

“Cô nương không nên đã thương người một cách tùy tiện.”

“Hừ, ta muốn đánh bọn họ thì thế nào? Thủ hạ của người cưỡi ngựa dõ bị té xuống còn dám trách người khác, đánh không lại ta liền vu cho ta là gian địch nằm vùng!”

“Người nói hưu nói vượn!”

Đại Hồ Tử sắc mặt đỏ lên, vung trộm liếc tướng quân một cái, trong lòng không khỏi lo lắng...

Đoàn Ngự Thạch chậm rãi nói: “Thuộc hạ của ta nếu có sơ suất cũng chỉ có thể là ta đến chỉ trích, cô nương một đường tướng bức, không khỏi quá phận?”

“Hừ, ngay cả nữ nhân cũng đánh không lại, còn nói gì muốn cưỡi ngựa đánh giặc? Đừng lớn tiếng nói như vậy, như thế sẽ khiến ta cười các ngươi thối mặt!”

Đoàn Ngự Thạch nghe vậy sắc mặt trầm xuống: “Cô nương thật không biết trời cao đất rộng!”

Chiếc roi nguyên bản đang căng, bỗng dưng bị cắt đứt làm ba đoạn, Sở Tuyên hét lên một tiếng rồi té ngã xuống đất, cả người đều bị dính đất cát...

Bọn lính xung quanh cười rộ lên, nàng chặt vật bò dậy, trong lòng vừa tức vừa sợ. Tên nam nhân này không chỉ bắt được roi của nàng mà còn có thể dùng nội lực đánh gãy, vì thế nên võ công có thể nói là cực kỳ cao thâm...

Thuở nhỏ nàng ở Miêu cương được mọi người vô cùng yêu chiều, không dự đoán được sau khi ra khỏi Miêu cương, gặp được cao thủ lại bị sỉ nhục như thế này...

Trong lòng tuy tức giận, nhưng nàng biết bản thân không đánh lại người ta, nếu đối phương có ý định đã thương nàng thì đã có thể làm cho nàng bị trọng thương, vừa rồi đã có thể thấy hắn đã thủ hạ lưu tình...

“Người... người nhớ kỹ cho ta!” Nàng dậm chân, nổi giận dùng dùng quay đầu chạy đi...

Tên võ quan thấy thế vội hỏi: “Tướng quân, cứ như vậy để nàng ta đi hay sao?”

Con người đen sắc bén liền trào đến, ánh mắt uy nghiêm khiến cho kẻ vừa mở miệng thất kinh, những tên có liên quan đến chuyện vừa rồi cũng như thế sợ hãi đến khiếp đảm...

“Người đã quên quy định của bản tướng quân rồi sao? Chúng ta phải tận lực tránh cùng người Miêu có xung đột, Hán và Miêu có quá nhiều hiềm khích, người muốn hai tộc khai chiến với nhau sao?”

Hắn vội vàng kinh sợ cúi đầu: “Tiểu... tiểu nhân biết, nhưng là... tiểu nhân hoài nghi nữ nhân kia có khả năng cùng mọi rợ câu kết!”

“Người có chứng cứ không?”

“Việc này... không có!”

“Vậy thì đừng chọc nàng.” Trong lời nói ẩn chứa mười phần cảnh cáo.

Hắn thật không dám kháng mệnh: “Thuộc hạ tuân mệnh!”

Đoàn Ngự Thạch xoay người, trước khi đi lạnh lùng để lại một câu: “Gần nhất người có chút bất lợi, những lời đồn đãi đã rơi vào tai ta!”

Hắn cảm thấy cả kinh, đầu cúi thấp đến chột dạ, nói: “Bẩm tướng quân, khẳng định là do có người bắt nạt tiểu nhân nên cố ý bịa đặt hãm hại!”

“Tốt nhất là như vậy, quân thì không nhiều dân, ta sẽ đặc biệt chú ý người, người tốt nhất là đừng quấy nhiễu dân chúng!”

“Vâng...!”

Tên kia trong lòng không ngừng nơm nớp lo sợ, đầu hấn cúi thật thấp không dám nhìn tướng quân, mãi đến sau khi tướng quân đã rời đi hấn mới nhẹ nhàng thở ra, nguyên bản đang lo lắng sợ hãi, hấn lại khôi phục thành cái kẻ diều võ dương oai kia, miệng cũng oán hận rửa nhỏ...

“Nữ nhân chết tiệt, nếu để cho ta gặp lại một lần nữa, ta sẽ không để yên cho ngươi!”

“Sao? Nhưng đại ca, tướng quân đã ra lệnh cho chúng ta không được chọc người Miêu...”

“Hừ! Đừng làm cho bất kỳ kẻ nào thấy được thì còn lo sợ có ai biết!”

Những binh lính khác bị Sở Tuyền đánh cho thê thảm cũng ghi hận trong lòng, nghe lão đại nói như vậy thì ngậm hiểu, trong miệng hắc hắc nở nụ cười...

Nơi này là đại bản của bọn hấn, ai cả gan chọc vào bọn họ cũng đừng hòng nghĩ được sống yên ổn, bọn hấn chỉ cần cẩn thận, đừng để đại tướng quân phát hiện ra là được...

Bọn hấn không có hảo ý, chụm lại vào nhau, đem lỗ tai để sát vào nói nhỏ, âm mưu kế hoạch bí mật...

Ngồi nhàn nhàn ở trên cành cây, Sa Vô Kỵ lẳng lặng đợi. Từ khi Sở Tuyền chạy khỏi tửu quán, hấn cũng một đường đuổi theo, vừa lúc xem thấy hết một màn kia vào trong mắt, hấn thì thảo nói nhỏ...

“Sở Tuyền... thì ra chính là nàng...”

Nhìn bóng dáng nhỏ bé kia đang dần dần đi xa, đôi con ngươi đen trầm tĩnh chậm rãi nở rộ ra ánh quang mang kỳ lạ...

3. Chương 3

Chương 3

Sở Tuyền thở phì phì, càng nhớ lại thì càng muốn nôn...

Tiền nghi không chiếm được, ngược lại còn bị quăng mất mặt kiêm roi da bị đánh gãy... haizzz, ai kêu chính nàng võ công kém người ta, đánh không lại nên chỉ có thể hậm hực bỏ đi...

Cái tên họ Đoàn kia nhất định không thềm để lại cho nàng mặt mũi mà, ở trước mặt bao nhiêu người khiến nàng xấu mặt như thế, nếu có cơ hội, nàng nhất định phải lấy lại thể diện mới được...

Rời đi địa phương náo nhiệt, Sở Tuyền đến một nơi khá hẻo lánh, bởi vì khi tên họ Đoàn kia đánh gãy roi của nàng, đồng thời cũng cắt qua của nàng quần áo, nàng giờ đây một thân đều đầy tro bụi, vừa chặt vật lại vừa lòi thối, nàng không thể để cho người ta nhìn thấy bộ dáng này mới được...

Haizzz, hình như ông trời cố tình không thuận theo ý nàng hay sao ấy, đột nhiên phía trước lại xuất hiện ra vài bóng người...

Sở Tuyền trong lòng không ngừng kêu khổ, thật sự là oan gia ngõ hẹp a, cứ nhiên lại bị bọn họ bắt lại thêm lần nữa...

Những người đang vây quanh nàng trước sau, thật đúng là nhóm Tử La, Thiết tam Hoàn, Hùng Thất cùng với Thạch Khiêm, nàng vất vả đào tẩu như thế, rốt cục vẫn bị bọn họ tìm được, hic!!!

Nàng đang định ưỡn ngực, thẳng thắt lưng, lớn giọng mắng bọn họ một chút để phát tiết giận dữ trong lòng thì đột nhiên Tử La lại dẫn đầu kinh hô: “Tiểu thư, tiểu thư làm sao vậy?”

Tử La chạy lên phía trước, sắc mặt kinh hoàng, ngay cả ba người kia vẻ mặt cũng hiện lên khiếp sợ...

Sở Tuyền khó hiểu trừng mắt bọn họ, không rõ vì sao họ lại có biểu tình kỳ cục như vậy???

“Tiểu thư... chẳng lẽ... tiểu thư bị...”

Bị cái gì???

Bọn họ làm gì mà cứ ập a ập úng cả nửa ngày như vậy chứ???

Nàng đang muốn mở miệng mắng, bỗng dưng thoáng chốc tỉnh ngộ! Thì ra bọn họ nghĩ lầm nàng... he he, một cái ý nghĩ nghịch ngợm hiện lên, nàng lập tức xuất ra hai hai giọt nước mắt, vừa thẹn thùng vừa giấu mặt khóc...

“Hu hu, ta không muốn sống nữa ~~”

Bốn người kia gương mặt chuyển sang xanh trắng, quả nhiên đúng như trong lòng bọn họ đoán, tiểu thư Sở Tuyền trong mắt của bọn họ là một bảo bối trân quý, hơn nữa nàng còn là tiểu muội cưng của thiếu chủ Sở n- cao thủ đứng đầu Miêu Cương!!!

Thiết Tam nổi trận lôi đình: “Là tên chết tiệt nào lá gan lớn, lão tử phải đi làm thịt hần!”

Ba người kia cũng nắm chặt đầu quyền, âm trầm gương mặt, trong lòng hận không thể đem tên đáng chết ấy băm thây vạn đoạn...

“Đúng vậy, ta sẽ khiến cho hần không thể nhìn thấy thái dương ngày mai, tiểu thư, tiểu thư hãy mau nói cho ta biết là kẻ nào?”

Sở Tuyền hai tay che mặt lắc đầu: “Các người đánh không lại hần đâu, hần võ công cao cường, lại còn là người có quyền lực cao nhất ở nơi này.”

Tử La không dám tin tròng lớn mắt: “Là đại tướng quân của Hổ Thành – Đoàn Ngự Thạch???”

“Oa oa oa, còn không phải là hần hay sao???”

Bốn người bốn mặt nhìn nhau, kinh ngạc cùng sợ hãi đều biểu hiện một lúc, chẳng phải nghe nói Đoàn tướng quân là người chính khí nghiêm minh sao, sao lại có thể làm ra loại chuyện xấu xa này???

“Điều này... làm sao có thể chứ?”

“Hần làm gãy roi của ta, rồi lại đem ta đánh cho chấn thương, ta căn bản không thể đánh lại hần, các người nếu không tin có thể đi hỏi thăm nha, người của khắp thành này ai ai cũng đều nhìn thấy, đến lúc đó các người sẽ biết được ta không hề nói sai sự thật...”

Nói xong, nàng khóc càng thêm lớn giọng: “Oa oa, ta không muốn sống nữa ~~”

Tuy rằng trong lòng bọn họ có hiềm nghi, nhưng nhìn quần áo tiểu thư bị tàn phá là sự thật, huống chi hai tộc Hán và Miêu có xung đột, việc này cũng không phải là không có khả năng...

“Hừ, hần dám khi dễ tiểu thư, ta chẳng quan tâm hần là tướng quân hay hoàng đế, Hùng Thất ta tuyệt đối không tha cho hần!”

“Ta bị hần làm bẩn, thân đã không còn toàn bích, ta không có mặt mũi nào để về nữa.”

Trong lòng Tử La hiểu được, lấy bốn người bọn họ thân thủ, tuyệt đối không phải là đối thủ của Đoàn tướng quân, tốt nhất là trở về bẩm báo với thiếu chủ.

“Tiểu thư, tiểu thư đừng khổ sở nữa, chúng ta trở về thỉnh thiếu chủ ra mặt đòi công đạo đi.”

Sở Tuyền làm ra vẻ hoảng sợ, hai chân bước rụt lui...

“Ồ Miêu Cương ta đã không còn nơi để sống yên ổn, các người nếu muốn đưa ta trở về, không bằng ngay tại đây giết chết ta luôn đi, các người muốn bức ta đến tuyệt lộ hay sao?”

Nàng dùng đôi mắt đẹp ngập nước, đáng thương nhìn chằm chằm vào bọn họ, đôi mắt mang theo quyết tâm “phải chết chứ không về” khiến bọn họ bốn người hết hoảng, trong khoảng khắc không thể tự chủ...

“Để cho ta rời đi, để ta quên đi thương tâm, để ta một mình suy nghĩ, đợi khi nào ta nghĩ thông, thời gian trôi qua khiến cho đoạn thống khổ này rời khỏi trí nhớ, khi không còn thương tâm nữa, lúc ấy tự nhiên ta sẽ trở về.”

Nàng xoay người, đưa lưng về phía bốn người họ, lặng lẽ thè lưỡi cười...

Lúc này còn không mau mau chạy trốn thì còn đợi đến khi nào nữa...

Thừa dịp bốn người bọn họ còn chưa thay đổi chủ ý, nàng nhanh chóng co chân chạy, trước khi đi còn cố ý cường điệu rằng, nếu ai dám đi theo nàng, nàng sẽ lập tức tự sát...

Sở Tuyền gương mặt rưng rưng, vừa ly khai khuất bóng bọn họ, nàng lập tức dùng tất cả sức lực chạy như điên, miễn cho bọn họ lâm thời hối hận, muốn mang nàng đem về Miêu Cương... !

Thẳng đến khi xác định đã chạy đủ xa thoát khỏi bọn họ, nàng mới vụng trộm thở dốc một hơi, nhưng hai chân vẫn không dám buông lỏng tốc độ...

Haizzz... quần áo cùng tiền bạc còn để ở khách sạn nha, nhưng vai tiểu nhị thì không còn có thể làm được nữa rồi... Aiiii..., đành cầm hành lý bỏ trốn mất dạng luôn thôi, thuận tiện phải kiếm thêm con ngựa mới được.

Kỳ thật nàng cùng tên họ Đoàn kia cũng không có thâm thù đại hận gì, bất quá chỉ là hấn chặt roi của nàng thôi, nhưng trước mặt đông người như thế làm nàng mất hết thể diện, tuy lấy hấn làm cớ để nàng trốn thủ hạ của đại ca, khỏi phải về Miêu Cương có hơi lo lắng cho hấn, nhưng nàng tin tưởng với võ công cao cường như thế, hấn sẽ không có việc gì đâu... he he...

Bất quá cũng phải nói, kế hoạch đầu nhập vào quân doanh của người ta coi như không còn khả năng, một khi đã như vậy thì nàng đành sửa lại tìm Cổ Vương vậy...

Nghe đồn Cổ Vương ở trên vùng núi Vân Nam, không bằng đi theo hướng nam hỏi thăm, chỉ cần tìm được Cổ Vương rồi, nàng sẽ không cần sợ đại ca nữa... ha ha...

Chà... trước tiên phải đem quần áo bẩn này thay đi mới được, để tránh cho người ta nhìn thấy nàng một thân chật vật, nàng cố ý tìm một nơi vắng vẻ để suy nghĩ kế hoạch tiếp theo, cho nên không chú ý dưới chân có gì đó khác thường...

Chà... trước tiên phải đem quần áo bẩn này thay đi mới được, để tránh cho người ta nhìn thấy nàng một thân chật vật, nàng cố ý tìm một nơi vắng vẻ suy nghĩ kế hoạch tiếp theo, nên không chú ý dưới chân có gì đó khác thường...

“Ai da!” Sở Tuyền lão đảo ngã xuống đất, cảm giác đau ở trên cổ chân truyền đến khiến nàng kinh hô đau đớn, ngược mắt nhìn xuống, nàng mới phát hiện chân mình bị dụng cụ bắt thú kẹp lấy...

Nơi này sao lại có dụng cụ săn bắt thú rừng chứ???

Nàng ngồi xuống, dùng hết sức mở cái kẹp ra, nhưng càng cố gắng thì những cái răng kẹp bén nhọn lại càng đâm sâu vào trong da thịt, khiến máu tươi không ngừng chảy ra trên làn da trắng nõn...

Gương mặt xinh đẹp chịu đựng đau đớn đến tái xanh, nàng cắn răng nhịn đau khiến ngũ quan nhẫn lại...

Đột nhiên tiếng cười to của nam nhân từ bốn phương tám hướng truyền ra làm nàng cả kinh, trong nháy mắt, năm tên đại hán đã bao vây lấy nàng...

Ngước nhìn lên thấy tên Đại hồ tử, gương mặt Sở Tuyền lập tức chuyển lạnh lùng...

“Lại là các người, lúc trước bị dạy dỗ như thế vẫn còn chưa đủ hay sao mà bây giờ còn muốn chạy đến chịu đòn nữa?”

“Hừ! Con đàn bà thôi! Người đắc tội với lão tử, hiện tại rơi vào tay ta đây, xem người còn muốn như thế nào kiêu ngạo?”

Hic... Cái này nguy rồi à nha, chân của nàng đang bị kẹp, roi lại bị chặt đứt, phía trước cùng phía sau đều có địch nhân...

Cũng là tại kinh nghiệm giang hồ của nàng vẫn chưa đủ nên mới không cẩn thận rơi vào bẫy của địch nhân, hic... bây giờ làm sao đây ... !

Mấy tên đại hán giương đao trước mặt nàng thị uy, đôi mắt hung tợn nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống, nàng cảm thấy thật lo lắng nhưng mặt ngoài vẫn tự cường trấn định...

Nàng là Sở Tuyền, không dễ gì bị người dọa dẫm! Nàng dẫu sao cũng là muội muội của Tà Vương nha.

“Các người tốt nhất nên đem bầy thú gỡ ra, rồi đưa ta trở lại khách sạn, sau đó tìm đại phu trị thương cho ta, bởi thường đã không phải với ta, ta sẽ tạm tha cho các người.”

Đám nam tử vừa nghe vừa cười ha ha...

“Hơn nữa phải dập đầu nhận sai và tự vả miệng hai mươi cái, ta sẽ tha thứ cho.”

Lời lẽ thật hùng hồn khiến cho đám người xấu kia cười đến cuồng vọng tự đại, tên đại hồ tử cười thật đậm dăng, gương mặt âm trầm nói: “Con đàn bà thối, không cho người một chút giáo huấn hình như không được, ta là thấy người chưa gặp quan tài chưa đổ lệ.”

Đám nam tử cùng nhau xông lên, nàng đành phải cuống quýt đối phó địch nhân. Những kẻ này không đáng là đối thủ của nàng, nhưng lúc này một cái chân còn bị kẹp đau muốn chết a, hành động bị giới hạn mà còn phải đối phó với địch nhân đông hơn, thật gian nan mà...

Vì bị thương, cho nên không bao lâu sau, thể lực của nàng không còn có thể chống đỡ nổi nữa, nàng bị nằm cây đao cùng một lúc đặt lên cổ không thể động đậy.

“Người có gan thì cứ thử thương ta thử xem.”

Đại hồ tử cười lạnh: “Cô bé, đừng lo lắng, lão tử ta chơi đùa còn chưa có đã, sẽ không giải quyết mạng cái nhỏ của người nhanh như vậy đâu.”

Sở Tuyền rung mình, khó khăn nuốt nước miếng, Đại hồ tử cười quả thật rất đậm dăng khiến cho nàng sợ hãi.

“Ta cảnh cáo người, đừng có tới đây nha, nếu không hậu quả như thế nào thì đừng có trách ta.”

“Lão tử rất ngạc nhiên, không biết người còn có bản lĩnh gì nữa, còn chiêu gì thì cứ việc xuất ra ta xem, ha ha ha.” Một bàn tay to không hề báo động trước xả hạ quần áo của nàng, khiến Sở Tuyền sợ đến mức kinh hô, mồ hôi lạnh thì nhau tuôn rơi...

Đáng chết, đáng chết, việc sao lại đến nước này cơ chứ.

Nàng vừa thẹn lại vừa phẫn nộ, hai tay bé nhỏ ôm lấy cái yếm còn sót lại ở trên người của mình. Không lẽ là do nàng quạ đen miệng sao, hôm nay thật sự sẽ bị đám tạp nham này nhục nhã sao?

Không! Cho dù có chết, nàng cũng sẽ tuyệt đối không cho phép bọn chúng nhục nhã chính mình!

Quyết định xong, đôi mắt đẹp hàm chứa lệ cùng với tia phẫn nộ chuẩn bị tự sát thì lại vì bóng dáng đang lẳng lặng đứng phía xa xa kia mà dừng sột.

Mọi tiếng cười thoảng chốc đình chỉ, cũng đồng thời ngừng tay, mười con mắt kinh ngạc vì phát hiện một gã nam tử không biết từ khi nào đã lẳng lặng đứng yên bên cạnh họ, chỉ cách bọn chúng khoảng mười bước chân...

Ngọn gió nhẹ thổi loạn quần áo của hắn, vành nón thủy chung vẫn buông xuống khiến cho người ta không nhìn rõ được diện mạo, tuy rằng hắn vẫn yên lặng đứng một chỗ, nhưng lại khiến cho người ta cảm giác được có một cỗ nội lực mãnh liệt vô hình đang bao vây...

Nam tử mặc áo bào tro đứng sừng sững bất động, giống hệt như một pho tượng đá ngàn năm đang từ từ tản ra một bầu không khí âm trầm.

Là hắn sao? Thật tốt quá, trời đã giúp nàng rồi!

Sở Tuyền chuyển buồn thành vui, lớn tiếng mệnh lệnh: “Nè, người mau đến cứu ta đi!”

Đại hồ tử hướng đồng bọn nháy mắt, nắm đại đao nguyên bản vốn đang đặt trên gáy của nàng rời đi, hướng đến đối phương vừa mới đến hung hăng uy hiếp.

“Tiểu tử, tốt nhất là người đừng nên xen vào việc của người khác.”

Sa Vô Kỵ vẫn đứng bất động như cũ xem như không nghe thấy gì, năm tên kia liếc mắt một cái ăn ý, đột nhiên có một tên cầm đại đao hướng đến Sa Vô Kỵ bổ tới lại bị hấn dừng tay chặn lại, dễ dàng cứ như chặn một con dao nhỏ.

Những kẻ khác nhìn thấy thế thì thất kinh, trong lòng không còn dám khinh thường nam nhân đang đứng trước mặt nữa mà chuyển sang trạng thái đề phòng...

Sở Tuyền còn đang lo lắng hấn một người không thể đánh lại năm tên hung hãn kia, bây giờ lại thấy được thân thủ của hấn cư nhiên rất cao, lòng càng thêm khoái trá...

“Dem mấy cái tên xú gia hoả này giáo huấn cho ta, một tên cũng không được buông tha.”

Đại hồ tử quát: “Mọi người cùng tiến lên!” Mấy cây đại đao còn lại cùng hướng về Sa Vô Kỵ bổ đến, cho dù người này có ba đầu sáu tay cũng không thể ngăn trở cùng một lúc nhiều kẻ địch như thế.

Nhưng nay cả tay áo của đối phương bọn chúng còn chưa thể động vào thì đột nhiên cả năm tên đều như bị mê muội, điên cuồng kêu la.

“A! Cái gì cản ta?”

“Có cái gì tiến vào lỗ tai của ta!”

“Mông của ta sao lại đau quá thế này?”

“Tránh ra! Tránh ra!”

Thậm chí còn có kẻ ôm hai chân, gào thét điên cuồng như người điên, miệng bật ra những lời mà người ta không thể nào hiểu: “Ăn luôn... ăn luôn... ăn luôn... đánh...”

Năm tên đại hán vừa rồi còn quát tháo đe dọa thì giờ đây quăng lại đại đao, điên cuồng la hét chạy trốn, bộ dáng giống hệt như bị quỷ rượt đuổi, chỉ trong phút chốc bọn chúng bỏ chạy trốn chết không còn tăm hơi, nhưng tiếng la hét khóc thét thì vẫn còn quanh quẩn bên tai.

Tình huống này khiến cho Sở Tuyền vừa xem vừa há hốc mồm, nàng quay đầu lại trừng mắt tên nam nhân vẫn đang trầm mặc không nói gì kia, cả người hấn cứ như tản ra khí thế vừa âm trầm vừa thần bí, làm cho người ta không thể hiểu là hấn dùng phương pháp gì khiến cho mấy tên kia sợ tới mức tè ra quần, chỉ lo đào tẩu trốn chết như thế, ngay cả đại đao cũng không thèm mang theo.

Xử lý xong mấy tên kia, vành nón vẫn che thấp kia từ từ hướng Sở Tuyền nhìn lại...

Giờ phút này, trên người nàng chỉ có duy nhất cái yếm, nàng còn đang phải dùng tay để che, giữ cho nó không rơi xuống.

Da thịt trắng nõn nà như tuyết, sợi tóc tán loạn tung bay khiến cho nàng càng thêm thập phần xinh đẹp, Sa Vô Kỵ nhìn nàng đến ngẩn ngơ làm cho gương mặt nàng ửng hồng thẹn thùng...

Bỗng nhiên, một chiếc giày được quăng rất chuẩn xác vào mặt hấn.

“Nhìn cái gì chứ! Không cho phép nhìn, tránh ra!” =

Trên gương mặt nghiêm nghị hiện rõ vết giày, hấn chậm rãi xoay người tránh ra.

Phía sau lại bay đến một chiếc giày khác, hung hăng đập trúng cái ót của hấn.

“Người đi đâu chứ, định thấy chết không cứu à?”

“.....”

Thấy chết mà không cứu??? Vậy chứ vừa rồi ai đã cứu nàng???

Thấy hấn vẫn đứng bất động, Sở Tuyền nổi nóng.

“Ngốc, người vẫn không thèm lấy áo choàng cởi ra đưa cho ta phủ sao?”

Bóng dáng cao lớn vẫn đứng lặng một lát rồi mới có hành động, hấn yên lặng cởi ra áo choàng khoác lên người của nàng.

“Mau giúp ta gỡ cái bẫy thú chết tiệt này ra đi, đau quá à.”

Nhìn nàng vì đau đớn mà sắc mặt tái nhợt, hắn không tiếng động ngồi xổm xuống coi, bẫy thú ở mắc cá chân, bánh răng găm sâu vào da thịt dính đầy máu đỏ tươi...

Hắn vươn tay vặn bung chiếc bẫy làm nàng đau đến muốn khóc thét.

“Sao người không nhẹ tay một chút chứ, đau muốn chết.”

Tay nhỏ bé nắm thành quyền hướng trong ngực của hắn mà đánh, kỳ thật nàng cũng không phải là muốn đánh hắn, nhưng thật sự là nàng rất đau lại không muốn giống một nữ nhân vô dụng chỉ biết khóc la, cho nên đành tìm chuyện khác để phát tiết.

Từng trận đau đớn truyền đến, nàng cố gắng nén lệ, cắn răng không khóc ra ngoài, chỉ có đau đớn từng ấy thôi mà đã la hét kêu cha gọi mẹ thì quả thật rất mất mặt, còn gì nói đến khí phách giang hồ nữa?

Nàng cắn răng, hít sâu một hơi, dung toàn bộ sức lực để đứng lên, nhưng bất quá chỉ mới dung một ít lực, miệng vết thương lại đánh úp đến một trận đau đớn khiến cho nàng phải ai oán ra khỏi miệng.

Nàng thiệt ảo não, vết thương sẽ không ảnh hưởng đến gân cốt chứ?

Này, nguy rồi, không được, nàng đành phải chiếm tiện nghi của tên kia thôi!

“Nè, ôm ta trở lại khách sạn đi!” Nàng nghĩ hắn chính là thủ hạ mà đại ca đã phái tới, mà đã là thủ hạ thì đương nhiên sai bảo hắn.

Sa Vô Kỵ cũng không cự tuyệt, vươn tay ôm thân hình mềm mại vào trong ngực.

“Ta cảnh cáo người nha, không được động vào định phương không được chạm, nếu người để ta phát hiện người ăn đậu hủ của ta, coi chừng ta.....” Mới nói được một nửa nàng bỗng nhiên im bật, vừa nãy mới cảnh cáo hắn không được loạn chạm vào người nàng thì giờ đây, tay nàng lại đang ôm chặt cổ của hắn.

Tuần dung không dễ dàng thay đổi cảm xúc kia giờ đây bỗng dưng ngẩn ra, vì nàng đột nhiên hành động ngoài ý liệu của hắn.

Nàng ở trong lòng hắn không hề giây dựa mà lại nhu thuận y như con mèo nhỏ, chủ động hướng khuỷu tay của hắn ôm lấy, đem thân mình mềm mại dán sát vào trong vòm ngực cứng rắn của hắn.

Đang lúc hắn nghi hoặc thì bên tai lại truyền ra giọng nàng thúc giục.

“Có người đến. Nhanh, mau đi thôi, đừng làm cho người ta nhận ra ta.”

Nàng dù sao cũng là một khuê nữ, cũng có thời điểm sẽ thẹn thùng vì bộ dáng của mình lúc này rất chật vật, vài tiếng trước nàng còn giống một nữ hiệp bình thường, uy phong lẫm liệt giáo huấn mấy tên vũ phu ỷ thế hiếp người, bây giờ nếu lại bị người ta phát hiện xiêm y của nàng bị phá, mái tóc thì tán loạn thì mặt mũi hướng chỗ nào đây?

Không! Cho dù có đánh chết nàng cũng tuyệt đối không để cho người ta thấy bộ dáng uất ức lúc này!

Mây rậm nhú lại, nhìn người đẹp đang run rẩy trong lòng, giờ hắn biết được, nàng cũng có lúc nhu nhược, hắn đem áo choàng kéo cao, nàng lại vui mặt vào cổ khiến hơi thở ẩm phà nhẹ vào gáy của hắn...

Ôm thân thể mềm mại trong lòng, Sa Vô Kỵ nhất thời thất thần.

Bỗng nhiên bên tai truyền đến tiếng gầm nhẹ: “Người còn phát ngốc cái gì? Đi nhanh mau lên! Nếu khiến cho người ta nhận ra ta, người sẽ không yên với ta đâu!”

Con người đen hiện lên một chút sâu thẳm, hắn kéo thấp vành nón, đem nàng ôm sát vào ngực rồi phóng đi rất nhanh.

Trở lại khách sạn, sau khi đã vào phòng, lúc này Sở Tuyên không cần phải lo lắng có người nhìn thấy bộ dáng chật vật của nàng, cho nên khi được đem đặt lên giường, Sở Tuyên lập tức kiêu ngạo hạ lệnh đuổi khách.

“Người có thể đi được rồi.”

Nàng nghĩ rằng mình đã nói rất rõ ràng, đối phương hẳn là cũng nên tránh đi, nhưng nào ngờ hẳn lại tháo xuống bội đao bên hông đặt lên bàn, gỡ nón ra rồi ngồi xuống chiếc ghế trước mặt nàng.

Thẳng đến lúc này đây nàng mới thấy rõ được diện mạo của hẳn. Gương mặt có ngũ quan thâm thúy, mày rậm, đôi mắt sáng như chim ưng hàm chứa một cỗ khí thế đến khiếp người, đường cong đôi môi như được điêu khắc từ đá, khắc hoạ rõ một tính cách cương nghị.

Sở Tuyền trừng mắt hẳn, hai tay nhỏ bé tự giác thu nhanh áo choàng, đem áo quần thân mình thật chặt, miệng hỏi thẳng hẳn.

“Người định làm gì?”

“Đưa cái chân bị thương ra đây!”

A! Thì ra hẳn không có tâm diệc nha.

“Sao chứ?”

“Để ta nhìn vết thương của người.”

“Không cần quan tâm đến ta, ta nói người có thể đi được rồi, chân ta bị thương không liên quan đến người... á... người làm gì...”

Người này thật to gan, chưa được nàng cho phép mà đã dám chạm vào chân của nàng a! Chẳng những hẳn đem chân của nàng nâng lên cao, mà tay còn dám kẹp ống quần của nàng nữa, nàng tức giận, sống chết giãy giụa.

Sa Vô Kỵ mày rậm nhăn lại: “Đừng nhúc nhích.”

Sở Tuyền đánh ra một quyền, ý đồ ngăn hẳn khinh bạc nhưng lại bị hẳn dùng một tay hoá giải, vừa hoá giải lực đạo thì một quyền khác lại hướng hẳn huy đến nhưng cũng không ích lợi gì, đều bị hẳn dễ dàng hoá giải, mỗi một quyền nàng đánh ra, uy lực đều uy vũ sinh phong, nhưng bất luận như thế nào đối phương chỉ cần dùng một tay là có thể đỡ được, ngay cả nửa cây lông tơ của người ta nàng cũng không chạm vào được nói chi là ngăn trở.

Phát hiện hẳn vẫn thẳng tắp bất động nhìn mình, nàng không khỏi buồn bực, phát hiện ánh mắt của hẳn dường như có gì không đúng, Sở Tuyền hồ nghi cúi đầu, trên người nàng chỉ có cái yếm đơn bạc, che dấu không được cơ thể trắng nõn lung linh những đường cong.

Thì ra này giờ một phen lộn xộn, cho nên áo choàng sớm rơi xuống, khiến “xuân sắc” lộ ra hơn phân nửa...

“A!” Nàng bối rối kéo áo choàng lên che khuất cơ thể, gương mặt phần hồng ửng đỏ như con tôm luộc...

Còn đánh đấm cái gì nữa chứ? Chẳng những đánh không lại hẳn mà ngược lại còn bồi luôn “cảnh xuân” cho hẳn nhìn.

Sở Tuyền không dám lộn xộn nữa, chỉ có thể xấu hổ và giận dữ cắn môi, tùy ý đối phương kèm hai bên chân của nàng đặt ở trên đùi hẳn.

Bàn tay to ngăm đen đem ống quần của nàng cuốn lên, lộ ra vết thương do bầy thú gây ra, vết thương đến bây giờ vẫn còn chảy ra máu tươi khiến cho mày kiếm của hẳn nhăn lại.

Hắn nhẹ nhàng giúp nàng chà lau sạch sẽ miệng vết thương, rồi lấy một cái chai màu tím trong thắt lưng, mở nắp chai thuốc, đem bột trắng đổ lên miệng vết thương.

Bột phấn màu trắng chạm vào miệng vết thương, lúc đầu có chút đau nhói, nhưng không bao lâu sau nàng cảm nhận được vết thương giảm đau rất nhiều, máu cũng dần dần ngưng kết không còn chảy nữa, ssu đó hẳn liền giúp nàng dung băng vải băng lại vết thương.

Khi hẳn bận rộn xử lý miệng vết thương, Sở Tuyền cũng vùng trộm đánh giá hẳn.

Bề ngoài hẳn là một nam nhân lạnh lùng tục tằn, nhưng động tác lại rất ôn nhu, nhớ lại vừa rồi hẳn xử lý mấy tên vô lại kia chứng tỏ võ công tự hồ rất cao, nàng chắc chắn đánh không lại hẳn, mà bây giờ chân còn bị thương, vậy phải làm sao bây giờ đây???

Người này thoát nhìn không dễ dàng lừa đảo giống như Tử La tỷ tỷ, nhất định không dễ dàng thương lượng đâu, nhưng mà nàng cũng không muốn bị mang về Miêu Cương nha.

Trước khi tìm được Cổ Vương, nàng tuyệt đối không để hấn nắm cổ lôi về, phải nhanh chóng nghĩ ra biện pháp mới được...

Suy nghĩ... nàng bắt đầu vì tình cảnh của mình mà lo lắng...

Sa Vô Kỵ sau khi cột chắc băng vải, liền đem chân của nàng thả lại trên giường, không nói một câu đã xoay người đi.

“Đợi chút đã!”

Thân ảnh cao lớn dừng lại, chờ nghe nàng còn có chuyện gì nhưng vẫn không quay đầu.

“Ta không muốn trở về Miêu Cương, người đừng đem ta quay về có được không?”

Nàng đoán rằng, nam nhân này sáng mai sẽ cưỡng chế đem nàng về giao cho đại ca. Chính bản thân nàng có thể đào tẩu, nhưng giờ đây chân đang bị thương, vết thương phạm đến gân mạch, nàng hiểu rõ mình không thể tự đào thoát, đành phải nghĩ biện pháp thuyết phục người này.

“Nếu ta bị đem trở về, ta sẽ bị buộc phải gả cho người mà ta không thích... ta thật vất vả mới trốn đi được, ta tuyệt đối không thể trở về, người đã cứu ta, ta tin tưởng người cũng sẽ không nhẫn tâm nhìn ta bị ép gả đến Bắc Thái, đúng không?” Sở Tuyền mềm giọng cầu xin, hy vọng hấn mềm lòng.

Hấn vẫn thủy chung đưa lưng về phía nàng, trầm thấp mở miệng: “Cô nương cầu sai người!”

“Có phải người lo lắng đại ca sẽ trách tội đúng không? Yên tâm đi, đây là bí mật của chúng ta, ta sẽ không để cho đại ca biết, người chỉ cần làm bộ tìm không thấy ta là được rồi!”

Thấy chưa, nàng cũng vì hấn suy nghĩ chứ bộ, đâu có làm cho hấn khó xử đâu...

“Không được!”

Thấy hấn vẫn thờ ơ, Sở Tuyền nóng nảy.

“Bằng không ta sẽ cho người bạc, người muốn bao nhiêu, ra giá đi, ta sẽ đưa.” Trả tiền là được phải không? Chỉ cần hấn mở miệng ra giá, bạc không là vấn đề.

Sa Vô Kỵ trả lời, cũng chỉ là ngắn gọn vài chữ.

“Thứ lỗi, khó lòng nghe lệnh!”

Á! Người này quả thật không thương lượng được nha.

Mềm nhẹ hấn cũng không xiêu lòng, lấy tiền dụ dỗ cũng không kết quả, nè, nàng nhưng là Sở Tuyền nha, ở Miêu thành có ai mà dám không để mặt mũi cho nàng? Tuy rằng nàng không như đại ca uy vũ khiếp người, nhưng cũng không phải dễ chọc đâu!

“Này... đứng lại đã!” Mắt nhìn thấy hấn muốn đi ra cửa, nàng vội vàng nhảy xuống giường, dùng cái chân không bị thương nhảy nhẩy đến chỗ hấn, nhảy nhẩy ... vấp một cái, Sở Tuyền “á” một tiếng, cơ thể bị mất đà lao về phía trước...

Nhìn thấy “con hổ” không chịu an phận sắp bị “hôn” sắn nhà, một bàn tay to chụp tới, đem nàng ôm vào trong khuỷu tay...

Người vừa mới được cứu lại thừa dịp này ôm chặt lấy người ta không buông ra, một đôi mắt to ngập nước ngược lên nhìn hấn với vẻ ngây thơ vô tội...

“Ta thật sự không muốn trở về, càng không muốn bị gả cho người mà ta không thích, ta thà cả đời không lấy chồng! Người có biết không, bất kỳ cô nương nào cũng hi vọng được gả cho nam nhân mình thích, nam nhân ấy phải có bản lĩnh để bảo hộ cho mình, tựa như... người.”

Sở Tuyền ánh mắt nhu tình, bán tay nhẹ nhàng xoa khuôn mặt của hấn, nàng lớn mật khiêu khích hấn, tùy ý áo choàng đen trên người chảy xuống, lộ ra cánh tay trắng nõn mê người...

Con người đen nhìn chăm chăm vào nàng, hiện lên chút huỳnh quang...

Chắc, xem hắn nhìn nàng không chuyển mắt, Sở Tuyền càng thêm tin tưởng, đến nước này thì nàng đành phải hi sinh, sử dụng “mỹ nhân kế” thôi...

Khuôn mặt nàng ửng đỏ, ngón tay thon lớn mặt khiêu khích đường cong các giác quan trên mặt hắn, gương mặt nàng từ từ tiến sát đến hắn, hơi thở của nàng càng lúc càng phả vào gần mặt của Sa Vô Kỳ...

“Người đã cứu ta, hành động anh dũng này khiến cho ta rất cảm động, ta rất thích các anh hùng...”

Nàng hít sâu một hơi, âm thầm hạ quyết tâm, cắn răng, cố lấy dũng khí dâng lên đôi môi của mình.

Cánh môi mềm chạm vào môi hắn, hắn cảm nhận được môi nàng nóng ấm, nàng... hôn hắn...

Sa Vô Kỳ rung động, đôi mắt đen vẫn chăm chăm nhìn nàng như cũ, không có cự tuyệt, tùy ý để cánh môi mềm kia khiêu khích trên môi mình...

Nhẹ nhàng hoà lẫn với ôn nhu, đôi môi nàng vừa mềm vừa thơm ngát, thật là khiến cho người ta mất hồn, ánh mắt lạnh băng vì nàng mà từ từ dâng lên một ngọn lửa nóng.

Haizzz... nàng là chó cùng đường rồi nên mới đành sắc dụ hắn.

Tốt xấu gì thì nàng cũng là mỹ nữ số một số hai của Miêu Cương nha, muốn dụ hắn quả thật không là vấn đề, chỉ cần đối phương mềm lòng là được rồi, trước tiên cứ thuyết phục hắn để yên ổn qua khỏi đêm nay đã, vượt được cửa ải này rồi tính biện pháp trốn sau!

So với việc bị bắt gả đến Bắc Thái thì hi sinh một cái hôn không đáng cái gì, cho nên nàng thật ra sức khiêu khích hắn, hy vọng hắn bị hôn đến đầu óc choáng váng không còn thời gian suy nghĩ từ chối, như thế là kỹ xảo thành công rồi... ^0

Sau khi tận tâm hết sức hôn hắn, nàng cách ra một chút khoảng cách, gương mặt đỏ bừng nhìn hắn.

Đôi môi của nàng vốn dĩ lúc đầu không hề có nhiệt độ, nhưng bây giờ lại trở nên sưng đỏ, ửng mọng, mà hắn thì trái lại, gương mặt vẫn thủy chung hờ hững khiến người ta không tài nào đoán ra được, nàng có ý muốn nhìn xem hắn đang suy nghĩ cái gì, hy vọng hắn sẽ có một chút phản ứng, nhưng mà hắn vẫn thủy chung không nói, ngược lại khiến cho nàng nóng nảy.

Chẳng lẽ vẫn không được hay sao??? Nàng vừa mới dùng hết toàn lực “dụ dỗ” hắn đó nha, hắn suy nghĩ thế nào rồi chứ???

“Người nói chuyện một chút nha!” Nàng đang vội muốn chết đó...

Sa Vô Kỳ nhìn nàng, ánh mắt sâu thẳm khó mà lường được, giống như cũng muốn nhìn đến chỗ sâu trong linh hồn của nàng, một lát sau hắn mới mở miệng chậm rãi nói: “Nàng muốn ta... không đưa nàng trở về?”

“Đúng a, ta không cần trở về, tuyệt đối không quay về.” Sở Tuyền dùng sức gật đầu, không hề phát hiện lời nói của hắn có hàm nghĩa khác.

Sa Vô Kỳ lặng lẽ nhìn nàng một hồi lâu, sau đó gật đầu.

“Ta đáp ứng nàng.”

“Là người nói đó nha! Nếu đại ca lại phái những người khác tới bắt ta, người cũng phải nghĩ biện pháp ngăn cản, không thể để những người đó mang ta đi!”

“Được.”

“Một lời đã định, nào, ngoéo tay.”

Vì sợ đối phương hối hận, nàng vươn ngón út, cùng với ngón út của hắn ngoéo ngoắc.

“Nha, hứa rồi đó, sẽ phải giữ đúng lời nói, ai không tuân thủ, nếu là nam thì cả đời không lấy được vợ, là nữ thì gả không đến trượng phu, đồng ý!” Nàng còn thật sự in ngón tay cái của mình vào ngón cái của hắn, làm một con dấu chắc chắn.

“Đã ngoéo tay thì không thể thay đổi nha!”

He he he... Thật tốt quá!!!

Người này tuy rằng vẻ mặt và bộ dạng vô cùng bí hiểm lại không dễ chọc, nhưng không ngờ lại dễ ứng phó như vậy a, sắc dụ một chút mà đã liền quỳ rồi dưới váy của nàng rồi...

Sa Vô Kỵ nhìn chăm chăm gương mặt đang đắc ý tươi cười kia của nàng, ánh mắt lạnh lùng lại một lần nữa dấy lên một phen hoả...

“Ta đồng ý, nhưng không phải như vậy.”

Nàng ngừng cười, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Không phải như vậy thì là như thế nào?”

Hắn không trả lời, mà là vươn tay ôm cái gáy của nàng, đem gương mặt của nàng hướng lại phía mình, khiến cho hai đôi môi giao thiệp với nhau. Lần này không giống như lần trước chỉ hôn cho có lệ, lần này hắn giống như một ngọn lửa hoạt nhập vào trong miệng của nàng, dây dưa hưởng thụ vị ngọt ngào của nàng, hạ lạc một cái hôn thật nồng nhiệt...

Đây mới là điều mà hắn muốn, cũng chính là điều kiện trao đổi.

Sự tình phát sinh quá nhanh khiến cho Sở Tuyên rung động đến không biết làm sao.

Hắn lời lẽ bá đạo, làm cần xâm lược hướng nàng đòi lấy vừa mãnh liệt vừa cố chấp, bị hắn nồng nhiệt hôn khiến nàng quên luôn hô hấp.

Bị hôn không thể giãy dụa, tâm ý hoảng loạn lại không thể chống cự.

Sau một lúc lâu, hắn rốt cục buông tha cho môi của nàng, đôi mắt đen không còn lạnh lùng, bây giờ lại giống như môi của nàng, hừng hực lửa nóng...

Bàn tay hắn nâng lên cằm của nàng, muốn nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, miệng nói rõ ràng từng chữ.

“Sa Vô Kỵ – đó là tên của ta.”

Những lời này dường như có ẩn chứa hàm nghĩa, như là một biểu thị công khai, vừa này nàng bị hắn hôn khiến cho hỗn loạn nên không kịp suy nghĩ, chỉ có thể mở miệng thì thào.

“Sa Vô Kỵ...”

Nghe nàng gọi tên của hắn, con ngươi đen sâu thẳm không thấy được đáy hiện lên vừa lòng.

Hắn đi đến bên giường, đem nàng đặt nằm trên giường, bàn tay giúp nàng kéo áo choàng lên đắp ấm, mà nàng thì vẫn cứ như cũ, vẫn chưa thể hoàn hồn khỏi cái hôn lúc này...

Hắn cúi thấp người, hơi thở nóng rực chậm rãi phả vào tai của nàng, giọng nói trầm thấp bình tĩnh, ưng thuận lời hứa hẹn.

“Bắt đầu từ giờ phút này, không ai có thể đến gần mang nàng đi, trừ phi ta chết.”

4. Chương 4

Chương 4

Có một người để sai bảo đối với nàng mà nói đó là một chuyện thật tốt nha, quả thật thoải mái rất nhiều!

Có Sa Vô Kỵ nên ở trọ, ăn uống, ngủ nghỉ... tất cả đều do hắn lo, nàng không cần phải suy nghĩ, mà Sa Vô Kỵ quả thật rất tuân thủ lời hứa đối với nàng, bởi vì cách đó một ngày, nàng lại gặp thủ hạ mà đại ca phái tới tìm kiếm nàng mang về, nhưng những người này vốn không phải là đối thủ của Sa Vô Kỵ.

Không chỉ như thế, phạm là người đối với nàng không có ý tốt, cũng đều bị Sa Vô Kỵ đánh cho chạy mất dép! Ví dụ như là hôm nay, vào lúc giữa trưa, khi Sở Tuyên đang đi dạo ở chợ, nhìn ngắm những trang sức trên sạp thì bỗng nhiên gặp vài tên nam nhân không đứng đắn đùa giỡn, trêu chọc.

Haizzz... đương nhiên là những tên không có mắt đó kết cục thật thảm!

Không cần nàng ra tay, mấy tên đó cũng đã bị Sa Vô Kỵ đánh cho quỳ rạp dưới mặt đất, y hệt như những con chó liều mình cầu xin được tha thứ...

Chậc... có sẵn bảo tiêu đương nhiên thật tốt, bất quá, có vấn đề một chút... đó chính là... cứ mỗi lần nàng không chú ý hắn sẽ đột nhiên hôn trộm nàng...

Mà kinh ngạc nhất là lúc hắn giải thích, hắn nói đây là hắn được “hồi báo”.

“Người... người làm sao có thể trộm hôn ta?” Sở Tuyền thở phì phì, đỏ mặt chất vấn.

“Vì sao không thể?”

Ai nha!!! Hắn còn dám mặt không hề đỏ hỏi nàng câu đó? Tuy rằng trước đây là do nàng sắc dụ hắn, nhưng không có nghĩ là hắn mặc kệ dù là ở chỗ nào cũng hôn nàng nha!

“Đương nhiên không được. Trừ phi ta đồng ý, nếu không người không được tự tiện hôn ta!”

Mày kiếm nhủ lại: “Nàng nói chuyện không giữ lời!”

Đôi mi thanh tú nhăn lại so với hắn càng nhanh hơn: “Ta nói chuyện không giữ lời chỗ nào?”

“Ta đáp ứng bảo vệ nàng, không để nàng bị mang đi, còn nàng đáp ứng để cho ta hôn.”

Sở Tuyền ngậy người, lập tức tay chống thắt lưng kháng nghị: “Ta nói người đừng cho bọn họ đem ta bắt trở về là đúng vậy, nhưng không nói là người có thể tùy ý hôn tan ha.”

“Nàng có, nàng dùng miệng trao đổi điều kiện, còn đánh ngoắc tay, còn hôn môi đồng ý.”

“Sao? Đó là...”

“Nàng muốn đổi ý sao?”

“Ta...”

“Không tuân thủ lời hứa, nam cả đời không lấy được vợ, là nữ thì gả không đến trượng phu.”

Á!!!

Nàng trừng lớn mắt, trong khoảng thời gian ngắn á khẩu không nói được gì. Luôn luôn không hề hé răng nói nửa lời như hắn, hôm nay sao tự đứng lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy chứ???

Đợi chút, nàng phải làm cho rõ ràng chuyện này nha, lúc ấy nàng là muốn quyến rũ hắn, nhưng chỉ giới hạn lúc ấy thôi, nàng không có đáp ứng cho hắn hôn chính mình ở bất cứ chỗ nào à nha!

Không được! Nàng nhất định phải nói rõ ràng với hắn!

“Ta hôn người, cùng với người ngoắc tay làm giao dịch, chính là muốn người đáp ứng không đem ta trở về Miêu Cương, chỉ như vậy mà thôi! Một cái hôn đổi một cái giao dịch!”

“...” Hắn nhìn nàng, vẫn trầm tĩnh như cây.

“Là người tự mình nghĩ nhiều, không chịu làm rõ ràng, cho nên không phải là ta không tuân thủ hứa hẹn.”

Sở Tuyền bộ dáng chắc chắn, bởi vì nàng cũng biết rõ, hắn căn bản không dám làm gì nàng. Bởi vì nàng nghĩ, hắn chính là người do đại ca phái tới, mà nàng lại là tiểu thư của Miêu thành, muội muội của thành chủ, cho nên đáng để sợ hãi.

Thấy hắn trầm mặc không nói, nàng coi như hắn không có lời gì để nói.

“Nói ngắn gọn, ta hôn người, cho nên người không thể bắt buộc ta trở về, nếu không người thất tín là người.”

Nghiêm khắc mà nói, người này là chiếm được tiện nghi, miệng của đại tiểu thư vốn chưa hề có nam nhân nào được hưởng qua, tính đi tính lại thì chỉ có nàng là chịu thiệt nhiều hơn, cho nên nàng mới chả thèm chột dạ đâu! Hứ!!!

“Ta nói đã đủ rõ ràng chưa? Ta phải đi, người đừng đi theo ta nữa, không hẹn gặp lại nha!”

Nàng xoay người, bước nhanh rời đi, miệng thì cười trộm, thật tốt quá, giải quyết xong được một đối thủ khó chơi rồi...

“Nàng tốt nhất là đừng đi lên phía trước.” Phía sau truyền đến tiếng nói trầm ấm cảnh cáo.

Sở Tuyền dừng lại, quay đầu, đôi mắt đẹp nhìn hắn khiêu khích

“Như thế nào, ngươi muốn làm cái gì?”

Hắn lắc đầu: “Không làm gì cả.”

Sở Tuyền hừ một tiếng dào dạt đắc ý.

“Cho ngươi mười cái lá gan cũng không dám đối với ta bất kính, ta muốn đi phía trước, ngươi nghĩ có thể làm khó dễ được ta sao?”

Sở Tuyền nhìn hắn làm cái mặt quỷ, không thèm để ý đến hắn, quay người nghênh ngang rời đi, không có ai có thể cản trở đường đi của nàng.

Một bước...

Hai bước...

Ba bước...

Hẫng ~~~ Cơ thể của nàng rơi mạnh xuống đất...

“A a a...” Nàng chưa kịp phản ứng, cả người đã bị rơi vào trong bóng tối.

Đau quá à!!!

Sở Tuyền quỳ rạp trên mặt đất, đầu nhất thời choáng váng không biết chuyện gì vừa mới phát sinh, đợi đến khi thần trí hồi phục rõ ràng, nàng mới giật mình nhìn quanh bốn phía, phát hiện chính mình đang ở trong một cái hố sâu, thì ra lúc này nàng bị té từ trên cao xuống...

May mắn là dưới đáy hố là đất mềm, nên nàng mới không có bị thương nặng, nhưng ngã xuống cái hố cao như vậy, chân nàng cũng vẫn rất đau.

“Gặp quỷ! Sao cái hố này lại to như vậy chứ?”

Sở Tuyền oán hận nhỏ giọng rủa một tiếng, lúc này sở dĩ nàng không có chú ý cái hố này là bởi vì phía trên cành lá cây che mất cái miệng hố, cho nên mới bất cẩn té xuống dưới này...

Nàng đứng lên, phúi phúi đất cát trên người, muốn thi triển khinh công nhảy lên, nhưng mới vừa sử dụng lực, mắc cá chân lại truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, làm nàng hét nhỏ một tiếng...

Đáng ghét! Nhất định là do lúc này rơi xuống hố nên bị xả thương gân mạch.

Nàng cắn răng chịu đựng đau đớn, muốn nhảy lên một lần nữa, nhưng vết thương ở mắc cá chân khiến cho khinh công của nàng suy giảm rất nhiều, mặc kệ nàng dùng sức như thế nào vẫn không thể nhảy lên đến miệng hố.

Không thể dung khinh công, nàng đành trèo lên vậy, nhưng tay vừa mới dựa vào vách đá thì lại bị trượt xuống dưới.

Bởi vì qua nhiều năm, ánh mặt trời không chiếu vào đến trong lòng hố, nước mưa thấm vào không khi nào khô ráo, ẩm ướt cộng với u ám, cho nên rêu xanh phát triển cực kỳ tươi tốt.

Cho dù nàng cố gắng như thế nào đều vẫn không thể đi lên, chẳng những thế mà cả người còn bị dính đầy rêu xanh lấy lại.

Nàng lo lắng đến phát gấp, nếu rơi của nàng không bị đứt thì tốt rồi.

Bất đắc dĩ, nàng ngửa đầu hô to: “Nè! Sa Vô Kỵ!”

Trong chốc lát, một cái đầu người xuất hiện trên miệng hố.

“Chuyện gì?”

“Mau đưa ta đi lên!” Nàng mệnh lệnh.

Hắn lắc đầu: Ta đã sớm cảnh cáo nàng, tốt nhất là đừng đi đến phía trước.”

“Ai mà biết được có cái động a, mau cứu ta đi lên.”

“Nàng muốn ta cứu nàng sao?”

“Vô nghĩa! Nếu không chẳng lẽ ta muốn ở dưới này?”

Nàng một khắc cũng không muốn ở dưới đây đâu nha, thậm chí mau mau đi lên, tìm nước suối tẩy sạch sẽ bùn trên thân mình...

“Nàng lấy điều kiện gì trao đổi?”

Sở Tuyền sững sốt: “Cái gì?”

“Muốn ta cứu nàng, thì nàng lấy điều kiện gì trao đổi?”

Nàng như gặp quỷ trường mắt hắn: “Người thật to gan, dám thừa cơ uy hiếp ta sao? Người muốn tìm chết à!”

Hắn nhún nhún vai: “Không muốn cũng không sao.”

Nàng quả thật không thể tin, hắn cứ như thế bỏ đi ư???

Không đâu! Hắn tuyệt đối không dám! Trừ phi hắn không muốn sống nữa!

Cho dù không xem tiểu thư của Miêu thành là nàng này ra gì, thì cũng phải sợ uy danh của đại ca Tà Vương Sở n chứ.

“Họ Sa, người trở lại cho ta.”

Trên miệng hố lại hé ra gương mặt.

“Chuyện gì?”

“Người nếu không lập tức cứu ta lên người cũng đừng hòng lấy được vợ, bởi vì đại ca của ta sẽ lột da của người, làm cho rạn nứt xương của người, khiến người toàn thân trúng độc, sống không bằng chết!”

Nói đến xà công của Tà Vương, trên giang hồ ai mà không úy kỵ? Liền ngay cả tiểu hài tử ba tuổi nghe đến tên của đại ca ngũ cũng gặp ác mộng.

“Không sao, ta không sợ.” Nói xong bóng người ở phía trên lại rời đi, haizz... đe dọa vô dụng a...

Nàng ghen hòng nhìn trần trối, tên chết tiệt, hôm nay hắn ăn phải gan hùm sao? Dám đối như vậy với nàng?

“Sa... Vô... Kỵ... ta ra lệnh cho người lập tức đem ta đi lên!”

Phía trên tĩnh lặng, không có âm thanh đáp lại...

Sai bảo hắn không được, nàng tức giận đến dậm chân, tên chết tiệt, ôi, vừa động đây thì chân nàng lại đau giống y như đạp phải đinh sắt, Sở Tuyền đau đớn, vịn vịn ôm chân của mình, lúc này nàng giống hệt như con thỏ ngồi trên chảo nóng, đau đớn muốn kêu cha gọi mẹ, nhưng miệng cứ liên tiếp mắng lời thô tục...

Nàng dùng hết các loại phương pháp, nhưng là đi không được, chẳng những vậy còn mệt đến thở hồng hộc, cố gắng cả buổi, nàng thật sự đã hết biện pháp, đành phải hướng lên trên kêu.

“Sa Vô Kỵ!”

Phía trên truyền đến tiếng trả lời: “Chuyện gì?”

“Ta cho người vàng bạc, cứu ta lên đi!”

“Ta đối với vàng bạc tài bảo không có hứng thú.”

Nàng thở phì phì trừng mắt hằn: “Người còn lựa chọn?”

“Đúng vậy, ta rất lựa chọn.”

Được, được lắm! Nàng nắm chặt nắm đấm, hận không thể lột da hắn, uống máu hắn! Nhưng mà tình hình hiện tại lại chỉ có thể dựa vào hắn mới có thể thoát khỏi chỗ quỷ quái này.

Nha ~~ bình tĩnh! Bình tĩnh... nén giận nào, cứ tiếp tục thế này thì trước sau gì nàng cũng tức đến sùi bọt mép!

Cứ như vậy cũng không có biện pháp, uy hiếp không được, vàng bạc cũng không được, nàng y như con mèo bị rơi vào bẫy, lo lắng không thôi...

Nghĩ tới nghĩ lui, bị bắt đắc dĩ... được rồi, là do hắn bức, nàng đành phải ra hạ sách...

Sở Tuyền sửa thái độ, dùng tiếng nói mềm nhẹ để nghe, ôn nhu hô lên.

“Sa Vô Kỳ~~ chỉ cần người cứu ta lên, ta đáp ứng cho người hôn môi của ta~~”

Lời này vừa nói ra, quả nhiên trên miệng hắn hiện ra gương mặt, nàng cười lạnh, thì ra người này thật dễ quyến rũ, không qua được cửa ải mỹ nhân kế của nàng.

“Không được.”

Tươi cười cứng đờ: “Vì sao không được?”

“Hôn môi là điều kiện không để nàng bị bắt đem về Miêu Cương, muốn ta cứu nàng lên thì điều kiện là được hôn nàng chỗ khác.”

“Cái gì!” Tiếng nói ôn nhu quay ngoắt thành tiếng gầm y như bị bệnh tâm thần: “Người nằm mơ!”

“... Quên đi”

Á... gương mặt của nàng từ lúc cha sinh mẹ đẻ cho đến nay chưa bao giờ bị rút gân như thế, thiếu chút nữa là thở không nổi, tức giận đến các đốt xương ở ngón tay kêu răng rắc, các ngón tay vươn đứng ở không trung, hận không thể lập tức bóp cổ chết hắn, lột da hắn, nhai xương hắn, băm hắn ra làm trăm mảnh...

“Người... người dám can đảm... người khá lắm... người là cái loại...” Sở Tuyền tức giận đến nghiến răng ken két, miệng nói không ra lời, mũi tức giận đến phun khí...

Nàng thật tức giận, miệng cứ mắng không ngừng, vẫn không thể phát tiết hết lửa giận, bởi vì... quỷ tha ma bắt, nàng vẫn đang bị kẹt trong cái hố chết tiệt này...!

Lúc đầu, nàng vẫn có thể giận dữ tuyệt đối thỏa hiệp, quật cường không chịu nhận thua.

Nhưng thời gian lâu, nàng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, bụng đói kêu rột rột không ngừng, nhưng mà nàng vẫn còn có thể nhẫn nhịn...

Mặt trời dần dần xuống núi, ánh nắng tắt dần, nhiệt độ trong hố cũng từ từ biến lạnh, thậm chí bay lên một cỗ hàn khí...

Nàng nhịn không được ôm lấy cơ thể, hai bàn tay xoa xoa vào nhau để tìm kiếm độ ấm, nhưng nàng càng xoa thì lại càng thấy lạnh, bụng cũng không thua kém kêu rột rột to hơn...

Cái hố lúc đầu chỉ có ánh sáng leo lét, nay từ từ bị màn đêm bao phủ...

Sa Vô Kỳ chết tiệt, vương bát con dê, hắn cứ như vậy nhẫn tâm, để nàng ở dưới này một người sao? Nàng không muốn buổi tối phải ngủ ở dưới này đâu nha...

Sau khi trần trọc cân nhắc, bắt đắc dĩ, nàng ngẩng đầu hướng phía trên hô.

“Nè!”

Phía trên không có tiếng đáp lại...

“Sa Vô Kỳ!”

Nàng kêu vài tiếng, nhưng phía trên vẫn như cũ không hề đáp lại...

Sở Tuyền cả kinh...

Hắn bỏ đi rồi sao???

Không! Không thể! Nàng không tin hắn vô tình như vậy! Hơn nữa, hắn như thế nào có thể bỏ lại nàng một người cô đơn trong cái hố tối như mực này?

“Sa Vô Kỵ! Ta biết ngươi đang ở trên đó, mau trả lời ta!”

Vẫn yên tĩnh... không một tiếng động...

Nàng nhếch miệng, tốt, dám không thèm trả lời sao?

“Ngươi cố ý làm cho ta sợ chứ gì, ta mới không thêm sợ đâu! Ngươi còn không mau trả lời, ta liền thật sự không để ý đến ngươi!” Nàng hờn dỗi, ngồi phịch xuống đất, khoanh tay ngang ngực, quyết định không thèm để ý đến hắn...

Đợi trong chốc lát, vẫn như cũ không có tiếng trả lời, tin tưởng của nàng bắt đầu dao động, giọng điệu cũng không còn ý mạnh mà chuyển sang ôn nhu...

“Nè! Được... được rồi! Ta đáp ứng ngươi là được chứ gì, ta... môi của ta cho ngươi hôn, mặt cũng cho ngươi hôn, vậy được chưa!”

Vốn nghĩ rằng chuyển đề tài hắn sẽ xuất hiện lần nữa rồi đáp lại lời của nàng, nhưng phía trên vẫn như cũ yên lặng, nửa tiếng động cũng không có, cái này chết, nàng thật sự hoảng loạn.

“Sa Vô Kỵ! Ta tức giận thật rồi đó, hiện tại cho dù ngươi cầu ta, ta cũng không thèm để ý ngươi!”

P phía trên trừ bỏ ngẫu nhiên truyền đến tiếng quạ kêu cạc cạc cùng tiếng gió thổi bạt vào cỏ dại, không hề có tiếng động khác, chứng minh hiện tại cũng chỉ có nàng cô đơn một người...

Hắn đi rồi?

Họ Sa thật sự bỏ lại nàng rồi đi?

Nếu hắn không ở đây, ai đến cứu nàng lên?

Nơi này là vùng núi hoang dã, nửa bóng người cũng không có, mắt thấy trời bắt đầu đen, nàng phải một người ở trong này, vạn nhất qua mười ngày, nửa tháng cũng không có người phát hiện, nàng chẳng lẽ phải chết tại đây sao?

Nàng tới bây giờ cũng không nghĩ phải chết ở vùng hoang du này nha, nàng còn trẻ, chưa có du ngoạn đủ thể giới này, nàng tuyệt đối không muốn chết ở đây đâu! Huống chi nàng còn chưa có lập gia đình nữa...

Đợi càng lâu, nàng càng cảm thấy sợ hãi, phản phát như bị thế giới vứt bỏ, rốt cục sẽ không còn được thấy ánh sáng mặt trời nữa...

Không! Nàng không cần một người cô đơn chết ở chỗ này, nơi này vừa sâu vừa tối, ngay cả năm ngón tay trước mặt cũng không nhìn thấy được, nàng rất sợ hãi đó nha

“Ngươi... ngươi cứ nhiên bỏ đi, vất ta một mình ở đây, ngươi thấy chết mà không cứu sao? Đồ không nghĩa khí, không lương tâm, không độ lượng...”

Từng giọt nước mắt như mưa rơi xuống, Sở Tuyền ngồi dưới đất, ô ô khóc rống lên, một bên vừa thút thút khóc khịt khịt cái mũi, một bên cũng không quên mắng Sa Vô Kỵ đồ không có lương tâm.

“Sa Vô Kỵ chết tiệt, Sa Vô Kỵ thối, nếu ta mà chết, biến thành quỷ cũng không buông tha ngươi, oa ~”

P phía trên truyền đến một tiếng nghi vấn.

“Không buông tha ai?”

Vừa nghe đến thanh âm của hắn, Sở Tuyền nguyên bản đang uể oải, vội vàng mừng rỡ đứng lên: “Sa Vô Kỵ, ngươi... ngươi còn ở lại sao?”

Hắn không trả lời mà hỏi lại: “Nàng đang khóc sao?”

“Không có!”

Nàng mới không cần để cho hắn phát hiện, nếu hắn không ở đây với nàng thì nàng liền sợ hãi mà bật khóc, chuyện này sẽ khiến cho hắn đắc ý cùng với quầng mắt mệt mỏi của nàng...

“Không phải người đã đi rồi sao, làm gì lại trở về nữa?”

“Ta chỉ là rời đi trong chốc lát, để cho nàng một người cẩn thận suy nghĩ. Như thế nào? Nàng suy nghĩ sao rồi?”

Lần này Sở Tuyền không dám lại mắng hắn, miễn cho hắn nghe mắng đến bỏ chạy, nếu hắn thật sự chạy, thì nàng nhất định sẽ thành oan hồn dạ quỷ...

Kể thức thời là trang tuần kiệt, trước hết nghĩ biện pháp rời đi cái chỗ quái quỷ này rồi tính sau.

“Được rồi, ta... ta đáp ứng người là được.”

“Đáp ứng cái gì?”

“Thì lúc này người vừa mới nói đó.”

“Ta muốn chính miệng nàng nói.”

Khỉ thật, hắn biến thành xảo quyệt từ lúc nào???

Bình tĩnh! Giờ phút này không phải là lúc để nổi nóng.

Sở Tuyền cắn môi, hít sâu một hơi, mới dùng chất giọng mềm nhẹ nói: “Nếu người cứu ta lên, ta đồng ý cho người hôn... hai má của ta.”

“Còn gì nữa?”

Nàng thật muốn tức giận, nhưng tức giận vừa mới trào đến cổ họng liền vội vàng đè nén xuống, hít sâu thêm một hơi rồi tiếp tục nói: “Sẽ cho người... cho người hôn môi của ta.”

“Sẽ không cự tuyệt?”

“Không cự tuyệt.”

“Cũng không đổi ý?”

“Không đổi ý.”

“Sẽ giữ lời nói?”

Nàng trợn trắng mắt, tức giận nói: “Nếu bội ước, thì ta sẽ bị đói chết tại cái hố này, được chưa?”

“Một lời đã định.” Hơi thở trầm ấm phả bên tai nàng...

“A...!” Sở Tuyền sợ tới mức ngã xuống, nhưng một cánh tay nhanh hơn đã đem nàng ôm vào lòng, không để cho nàng bị té đau.

Sở Tuyền bất khả tư nghị trừng mắt hắn: “Người như thế nào lại nhảy xuống đây? Tại sao ngay cả một tiếng động cũng không có?”

Nàng cư nhiên không hề phát giác hắn lúc nào thì nhảy xuống, tốc độ nhanh đến làm cho người ta thấy khó tin.

Cặp con ngươi đen nóng rực nhìn chằm chằm vào nàng, mặc dù không mở miệng, nhưng nhìn thấy ánh lửa trong mắt, nàng cũng cảm nhận được khát vọng mãnh liệt của hắn.

Bị ánh mắt nóng bỏng của hắn nhìn chăm chú, lòng của nàng tự động khiêu nhanh, hô hấp cũng theo gấp gáp, thân mình không tự chủ được nóng lên.

Đôi môi lạnh lẽo của nàng trực tiếp cảm nhận được nhiệt năng, nguồn nhiệt kia lập tức phủ ảm đôi môi nhỏ của nàng...

Ngon lửa tham nhập vào miệng nàng, nhấm nháp cánh môi ngọt, làm càn, dây dưa, đối với nàng dường như muốn yêu cầu bồi thường.

Trong lòng Sở Tuyền như nổi trống, hô hấp gấp gáp, đôi môi đỏ mọng bị hôn sưng, chìm đắm trong hơi thở nam tính của hắn, đầu óc nàng lúc này như hồ đồ không phân rõ được.

Dần dần, nàng cảm thấy thân mình như mềm nhũn, suy nghĩ phiêu phiêu, đã quên sạch mất lúc này còn đang nguyên rửa người ta, hiện tại thì trầm luân trong lửa nóng, mặc cho hắn mãnh liệt đoạt lấy...

Gương mặt nhỏ lạnh như băng trắng nõn bị hắn hôn khiến cho dần dần chuyển sang đỏ ửng, thẳng đến khi hắn nhấm nháp hoàn, nàng mới bừng tỉnh giấc mộng, vội vàng chỉnh lại hô hấp đang hỗn loạn, tâm tình đang gọn song, còn có dư vị bị hắn làm càn mà lưu lại.

May mắn hiện tại đang lúc hoàng hôn che dấu, mới không tiết lộ nàng đang ngưỡng chừng đỏ bừng hai má.

Nàng xấu hổ đánh hắn: “Hiện tại ngươi có thể mang ta lên rồi chưa?”

Trong bóng tối, con ngươi đen loé lên ánh lửa, một tay ôm lấy nàng, thoải mái nhảy lên cao, thoát ly khỏi cái huyết động tối tăm ẩm ướt...

5. Chương 5

Chương 5

Sa Vô Kỵ ôm lấy nàng nhảy lên khỏi cái động tối đen, cánh tay vẫn không hề buông Sở Tuyền ra mà lại tiếp tục ôm nàng đi về phía trước...

Sở Tuyền nhẹ giẫy giụa: “Bỏ ta xuống dưới.”

“Không được.”

“Không buông? Bộ ngươi định bắt cóc người sao?” Nàng nổi nóng, dùng nắm đấm đánh vào trong ngực hắn.

“Chân của nàng bị thương rồi.”

Sở Tuyền sửng sốt, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, người này quả thật rất tinh tế, cư nhiên lại quan sát, thấy được đến chân nàng đang bị thương, là do lúc này không cẩn thận, ngã vào trong động đã làm cho vết thương cũ của nàng lại rách ra.

Được rồi, nể tình hắn quan tâm săn sóc, nàng không trách hắn.

“Ngươi muốn đưa ta đi đâu?” Trời đã tối rồi, không có khả năng có thể đi xa, mà trong phạm vi trăm dặm xung quanh đây, cũng sợ là không có người ở...

Không cần đợi hắn trả lời nàng đã bắt đầu biết được đáp án.

Bởi vì ở phía trước mặt, không xa lắm, xuất hiện một toà miếu nhỏ đồ nát, bên trong có ánh lửa...

Sau khi hắn ôm nàng vào trong miếu thì bỗng có một cổ ấm áp bao trùm lấy nàng...

Sa Vô Kỵ đặt nàng lên chiếc giường nhỏ làm bằng cỏ, rồi lại đứng lên đóng lại cửa sổ gần đó. Sở Tuyền tò mò nhìn trái phải xung quanh, phát hiện bên trong miếu thật ấm áp, là do nhờ có đồng lửa, mà hình như gian miếu nát hoang vắng này vừa mới được người sửa sang lại...

Đôi mắt đẹp của nàng nhìn không được tò mò nhìn hắn, hắn đang làm gì vậy nhỉ!

“Ngươi đang làm gì vậy?”

“Nấu nước.”

Sa Vô Kỵ đem một chậu nước sôi đổ vào thùng tắm bằng gỗ lớn, thùng tắm rất to, có thể chứa được cả một người.

Một làn khói nhẹ bay ra từ thùng tắm, thật sự rất hấp dẫn người, nhìn thấy cảnh ấy khiến cho Sở Tuyền không nhịn được đứng lên, tiêu sái đi đến nhìn chằm chằm vào thùng tắm gỗ, tim đập thình thịch...

Hiện tại nàng toàn thân rất bẩn, hận không thể tắm nước ấm sạch sẽ, tưởng tượng nếu như được tắm ở bên trong thùng thì đó quả thực là một sự kiện vô cùng thoải mái...

“Tắm rửa một chút đi, nàng sẽ cảm thấy thoải mái.” Nói xong, Sa Vô Kỵ liền quay người hướng đồng lửa đi đến, ngồi xuống quay lưng về phía nàng làm việc khác.

Sở Tuyền không nói gì, đôi mắt nhìn theo bóng dáng của cái người đang cố ý lảng tránh, cấp cho nàng một không gian riêng tư, lại nhìn xuống thùng nước ấm, trong lòng do dự, không biết có nên cởi xiêm y hay không?

Cùng nam nhân ở cùng một gian, ngay cả bố mạn che đây đều không có, đời này nàng chưa bao giờ ở trước mặt nam nhân tắm rửa đâu nha!!

Nếu là ngày thường thì sẽ tuyệt đối không như thế, nhưng hiện tại nàng không hề có đường sống để lựa chọn, bởi vì giờ phút này, toàn thân cao thấp của Sở Tuyền, thập chí cả ngọn tóc cũng đều khát vọng được ngâm mình trong nước nóng...

Sau khi giãy giụa đấu tranh nội tâm, cuối cùng nàng vẫn là thỏa hiệp. Nếu hắn muốn nhìn thì trực tiếp cởi sạch nàng là được, cần gì phải phiền toái như vậy, thôi, nàng lựa chọn tin tưởng hắn vậy.

Không còn do dự, Sở Tuyền dùng tốc độ nhanh nhất cởi sạch xiêm y, sau khi đem thân mình từ đầu đến chân tấy đi bùn đất, nàng tiến vào thùng gỗ, làm cho toàn thân mình đắm chìm trong nước ấm, thoải mái thở dài một hơi ~~

Độ ấm của nước thật vừa, tốt quá ~~ ^

Được ngâm trong nước ấm dễ chịu khiến cho thần kinh Sở Tuyền không còn căng thẳng nữa, tứ chi lập tức thả lỏng, da thịt trắng nõn trở nên ửng hồng đến say lòng người...

Hơi nước toả ra xung quanh, ánh mắt của nàng cũng trở nên mờ lung, bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, bỗng nhiên có một cỗ mùi xông vào mũi, Sở Tuyền mới thanh tỉnh...

Nàng phát hiện, cỗ mùi hương kia là từ hắn bay đến, nàng tò mò, không biết hắn đang làm gì mà lại có mùi hương thơm như vậy...

À, thì ra hắn đang nướng cái gì đó...

Trên đồng lửa, có một con gà rừng bị xiên qua gậy trúc, được Sa Vô Kỵ nướng trên đồng lửa đang phát ra một mùi hương khiến cho người ta thèm nhỏ dãi, không biết hắn dùng hương liệu gì ướp lên thịt mà có thể làm cho hương gà rừng hấp dẫn như thế?

Sở Tuyền nhìn chằm chằm con gà trên tay hắn, nước bọt ứa ra, bụng phát ra âm thanh “rột rột” biểu tình...

Ngâm mình trong nước ấm xong, nàng đem thân thể lau khô, lấy một bộ quần áo mới trong bao hành lý mặc vào, rồi tiêu sái đi đến đồng lửa, đôi mắt đẹp vẫn chằm chằm nhìn vào con gà rừng...

Con gà này, chất thịt màu mỡ no đủ, da nướng xốp giòn vàng sáng bóng, quyến rũ lực phủ ngũ tạng của nàng đều kêu réo...

Sa Vô Kỵ xé ra cái đùi gà đưa cho nàng.

Không hề nhiều lời, Sở Tuyền cầm ngay lấy ăn, đối với kẻ sớm đói sẩm xỉu như nàng, thì đùi con gà này quả thật chính là món ăn dân gian vừa trân quý vừa lạ miệng

Nàng vừa ăn xong, hắn liền đưa đến một khối thịt khác, hơn nữa còn biết rõ nàng suy nghĩ cái gì, không cần Sở Tuyền mở miệng, hắn đã tự động đem túi nước đưa cho nàng...

Sở Tuyền cầm túi nước, không thêm để ý đến hình tượng thực nữ của mình, ừng ực tu một hơi, nước mắt dễ chịu làm dịu yểu hầu vốn đang khát khô, khiến vẻ mặt của nàng cực kỳ thoả mãn...

Sau khi vị giác cùng bụng đã được no đủ, đầu của nàng mới bắt đầu có dư thừa không gian để tự hỏi, bắt đầu quan sát chung quanh hết thấy...

Lấy nhánh cây nhóm lửa, nấu nước nóng, nướng ngon gà rừng, cùng với cái giường nhỏ bằng cỏ khô này, chẳng lẽ, tất cả... đều là hẩn làm???

Nàng thoảng chốc tỉnh ngộ, thì ra lúc hẩn rời đi, không phải là bỏ lại nàng, mà là đi chuẩn bị chỗ để tối nay nghỉ lại, tìm nhánh cây, nhóm lửa nấu nước, săn gà rừng, trải giường, những việc hẩn làm, tất cả đều là vì nàng sao?

Trong lòng bắt đầu dâng lên một cổ lo lắng, nàng nhin không được quay sang vụng trộm đánh giá hẩn, kỳ thật người này... cũng không xấu, tuy nói không nhiều lắm, nhưng làm thì rất nhiều.

Nhớ tới lúc trước hẩn hôn môi của nàng, hôn mặt của nàng, hai má bắt đầu ửng đỏ, hiện lên ý xấu hổ ngượng ngùng...

Kỳ thật nàng cũng không chán ghét hẩn, nếu bình tĩnh mà xem xét, hẩn nhìn còn mãn thuận mắt, tại vùng hoang vu dã ngoại này, phía trước không có nông thôn, phía sau không có quán trọ, mà hẩn còn có thể chuẩn bị chu đáo thể này, tuy không phải là thứ tiện nghi, nhưng có thể xem là rất thoả mái khiến cho nàng hết giận không ít...

Sau khi ăn no, nàng nằm nghỉ ở trên cái giường nhỏ bằng cỏ khô mềm mại, thích ý hưởng thụ thoả mái, bởi vì nhất thời cũng không buồn ngủ, nên liền hai tay chống má, chớp chớp trông mắt nhìn theo bóng dáng của hẩn di động, tò mò nhìn hẩn thu dọn tàn cạc sau khi ăn xong...

Hẩn đi bên phải, trông mắt của nàng cũng theo hướng bên phải, nhìn hẩn đem mỗi phiến cửa sổ đóng lại cẩn thận.

Khi hẩn đi bên trái, trông mắt của nàng cũng theo qua bên trái, nhìn hẩn sắp xếp dọn dẹp gọn gàng, lấy ván cửa đóng kín cửa miếu...

Tiếp theo, nàng nhìn thấy hẩn đem y phục bẩn của nàng đi giặt rửa, sau đó phơi trên cây gậy trúc cách đồng lửa không xa.

Nàng sinh ra ở Miêu thành, lớn lên ở Miêu thành, mọi người vạn phần đều đối với nàng sủng ái, được tỳ nữ hầu hạ, chưa từng được nam nhân hầu hạ qua cho nên cảm thấy thực mới mẻ. ^

Haizzz... bằng lương tâm mà nói, nam nhân này thật rất hiền tuệ.

Làm xong tất cả mọi việc, Sa Vô Kỳ đi đến trước mặt nàng, ngồi xuống, lấy ra một cái bình sứ.

“Đổi được.”

Nàng nhìn xem mắt cá chân của mình, băng đều đã bẩn, xác thực nên đổi mới, cho nên rất tự nhiên đem bàn chân trắng nõn tinh tế đặt trên đùi hẩn.

Sa Vô Kỳ đem băng vải bẩn gỡ ra, dùng nước ấm thấm ướt khăn, đem mắt cá chân của nàng chà lau sạch sẽ.

Nàng rất cần như thế, bàn chân đau cảm nhận một cỗ thư sướng, bởi vì trên chân có thương tích, cho nên lúc này tắm rửa, nàng phải đem chân đặt phía trên thùng tắm, không thể tẩy rửa.

Khi nàng ngửi thấy một cỗ mùi hương thảo được thơm ngát, thì mới phát hiện ra rằng, nước mà hẩn dùng để thấm ướt chiếc khăn có pha với một loại dược thảo, thoa trên da thịt, tản mát ra một mùi hương dễ chịu, hơn nữa hẩn dùng khăn nóng đắp lên miệng vết thương, thư giãn gân mạch, bàn chân nàng không còn đau nữa.

Nhìn bộ dáng hẩn dùng khăn chặm rãi vì nàng tẩy rửa vết thương, động tác thật mềm nhẹ, cử chỉ cẩn thận, khiến lòng nàng trào dâng một cỗ lãng lãng...

Bàn chân trần của nàng, vẫn còn chưa có để cho một người nam nhân nào hầu hạ, chạm qua đâu nha!

Con người xa lạ này, sao lại khiến cho nàng mê muội, một chút cũng không bài xích, nói thực ra, nàng còn rất thích nữa đó chứ, nhưng lại không muốn cấp tiện nghi cho hắn.

Nàng cảm thấy cần phải cân nhắc, người này võ công rất cao, lại biết y dược, làm việc rất chịu khó, còn hầu hạ nàng rất chu đáo, chỉ là... đối với nàng hơi “sắc” một chút, bất quá, những chuyện khác còn nằm trong phạm vi chịu đựng được của nàng.

Giang hồ hiểm ác, nhân tính giả dối, có hắn ở cạnh bên người, đối với nàng mà nói quả thật rất tốt.

Đôi mắt đẹp vùng trộm ngắm hắn, nàng tinh quái chuyển tròn mắt, mím môi cười trộm, lòng nảy sinh ra một gian kế.

“Nè, họ Sa, có phải người thật sự thích ta không?”

Hắn nâng lên đôi mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp đối diện, không chút nào giấu diếm gật đầu.

Miệng nàng cười đến kiều diễm động lòng người, tuy rằng sớm đã biết được đáp án của hắn, nhưng thấy hắn thẳng thắn trả lời, nàng vẫn là vui vẻ một chút, hắn ngưỡng mộ, ra sức lấy lòng, nàng càng cảm thấy thoải mái...

“Vậy chúng ta làm một giao dịch, người nghĩ như thế nào?”

“Giao dịch gì?”

“Nếu...” Bàn chân trắng đặt trên đùi hắn cố ý hướng vào ngực hắn cố ý cọ xát, ý định chọc hắn tâm loạn, mới từ từ mở miệng: “Nếu người có thể mang ta đi tìm được Cổ Vương, ta sẽ để cho người chạm vào ta.”

Con người đen dấy lên một luồng hoả: “Chạm vào nàng, ý nàng là...”

Haizzz... nàng cũng biết, hắn không có dễ dàng bị lừa mà...

“Ý ta là, người có thể ôm ta, làm chuyện mà người muốn làm.”

Bàn chân để trong ngực của hắn không ngừng cọ cọ, ý nói rằng, chỉ cần hắn đáp ứng, hai người có thể làm chuyện tốt hơn là khiêu khích như thế này, mà nàng, còn đang cố tình khiến hắn tâm ngứa gian nan, tốt nhất là không còn đầu óc đâu mà suy nghĩ...

“Chỉ cần ta giúp nàng tìm được Cổ Vương?”

“Đúng vậy.”

Bàn tay hắn ôn nhu đặt lên mắt cá chân của nàng, một ngụm đáp ứng: “Một lời đã định.”

Hắn cúi thấp mặt, hôn lên đầu ngón chân mẫn cảm của nàng, khi hắn làm như vậy, ánh mắt nóng rực vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào nàng, phản phát cứ như đang cử hành nghi thức, nhấn nhủ rằng hắn sẽ đạt thành nguyện vọng của nàng, sau đó, hắn muốn nàng...

Lòng của nàng bỗng đập loạn nhịp, khi hắn hôn bàn chân trần của nàng, khiến cho nàng không tự chủ được như mềm nhũn ra. Trong mắt hắn hiện lên khát vọng mãnh liệt, làm cho thân mình nàng bắt đầu nóng lên...

Này, nhất định là ảo giác! Nhất định là do đồng lửa kia đã khiến cho hai gò má của nàng nóng lên, nhất định là như thế.

Nàng lùi chân về: “Vây... vây cứ quyết định như thế đi, ta mệt mỏi rồi.”

Sở Tuyền xoay người, kéo áo choàng lên sát vào người, làm bộ muốn ngủ, đợi hắn rời đi sau, khuôn mặt ửng hồng mới bắt đầu lặng lẽ quay lại, mở ra một con mắt vùng trộm ngắm hắn...

Hừ, nếu Cổ Vương dễ tìm như vậy, nàng mới sẽ không cần dụ hoặc hắn...

Sở dĩ nàng cùng hắn ước định, thuần túy chính là hi vọng lợi dụng tình yêu của hắn đối với mình để tìm được Cổ Vương.

Đương nhiên nàng sẽ không ngốc đến mức để cho hắn tìm được người, rồi sau đó đem bản thân mình “ăn”, chỉ cần sau khi nghe ngóng được tin nơi Cổ Vương ở, nàng sẽ vụng trộm rời hắn chạy đi tìm Cổ Vương, he he.

Nếu là do nàng tìm được Cổ Vương trước, thì giao ước với hắn sẽ không có ý nghĩa, đây chính là lý do vì sao nàng lại dám cả gan đặt giao ước với hắn.

Sau khi vụng trộm định ra kế hoạch tốt, nàng đắc ý cười trộm, tuyệt không hề lo lắng vừa rồi đã đem chính mình đi bán...

Ngáp một cái, buồn ngủ dần dần đánh úp lại, đôi mắt bắt đầu mỗi mọt, nha~~ nàng thật sự cần phải ngủ một giấc...

Phải ngủ thì ngày mai mới có tinh thần mà đi chứ, haizzz...

Ngày hôm sau, bọn họ hai người cùng cưỡi một con ngựa ra đi.

Trên đường, Sở Tuyền luôn cố gắng hỏi thăm nơi Cổ Vương sinh sống, nghe nói Cổ Vương ẩn cư ở vùng núi Vân Nam, đó là một nơi thâm sơn, núi non trùng điệp, Cổ Vương rất ít khi giao thiệp với giang hồ, chân chính gặp qua cũng chỉ có vài người, trong đó thiếu chủ của Miêu thành là một trong số đó.

“Sa Vô Kỵ, người thử đoán xem Cổ Vương có bộ dáng như thế nào? Ở gần hắn có được không? Cá tính của hắn có thể hay không quái lạ kỳ dị?”

“.....”

“Một người không có việc gì mà hành tung lại bí ẩn như thế, có phải hắn có chuyện gì đó áy náy mới như vậy hay không?”

“.....”

Cả một ngày, phần lớn đều là nàng nói chuyện, mà hắn thì cứ lẳng lặng nghe, ngẫu nhiên trả lời vài câu, nếu không phải vì bên hông có một cánh tay gắt gao ôm lấy nàng, nàng sẽ thực lòng sinh ra ý nghĩ xung quanh đây chỉ có một mình nàng...

Kỳ thật nàng cũng không để ý, sớm đã thành thói quen nam nhân này trầm mặc ít lời, chỉ cần hắn đem chính nàng hầu hạ tốt, thì nàng cứ coi như mình mang theo một người cầm điếu xuất môn đi.

Bỗng dưng nam nhân ít lời đột nhiên mở miệng.

“Nàng vì sao muốn tìm Cổ Vương?”

He he, nàng còn tưởng rằng hắn sẽ không hỏi đâu chứ! Nàng vốn lười nói, nhưng nếu hắn đã chủ động mở lời, thì có nói cho hắn nghe cũng không sao.

Nàng cũng không có lập tức trả lời hắn, mà đem thân mình dựa vào người hắn, tìm một tư thế thoải mái, giống như đang suy nghĩ về chuyện ngày xưa, không biết nên bắt đầu nói từ lúc nào, mà hắn lại rất kiên nhẫn chờ đợi nàng...

“Người biết không, trước đây, có một ngày bạn hữu của cha ta đến Miêu thành làm khách, nghe nói đó là một vị tiền bối rất lợi hại trên giang hồ, ta còn nhớ rất rõ, bên cạnh vị gia gia ấy còn có một thiếu niên, hình như là cháu nội của gia gia ấy, tuổi thì xấp xỉ với đại ca.”

Sa Vô Kỵ lẳng lặng nghe, không có trả lời, Sở Tuyền cũng không để ý đến, tiếp tục nói: “Lúc ấy, ta mới có sáu tuổi, nhưng ta lại nhớ rất rõ ràng, lần đầu khi nhìn thấy vị thiếu niên kia, ta liền cảm thấy hắn rất giống với đại ca Sở n, đều mang một vẻ mặt khó chịu đáng ghét như muốn nói “chớ đến gần”, nhưng có điểm bất đồng là đại ca của ta có màu da trắng nõn, tuần mỹ đến nỗi ngay cả nữ nhân cũng cảm thấy không bằng, lúc ấy đại ca mười ba tuổi, cũng đã là mỹ nam tử thứ nhất của Miêu Cương, mà vị thiếu niên kia lại có màu da ngăm đen, bộ dáng hơi lỗ mãng, nhìn rất giống như đầu lĩnh phỉ bá vương của giang hồ.”

Nàng nhú mày, tựa hồ như đang nhớ đến chuyện gì không thoải mái.

“Cũng không biết hắn với đại ca có chuyện gì, lần đầu gặp mặt hai người bọn họ liền xem nhau không thuận mắt, chưa đến nửa ngày hai người họ liền đánh nhau một trận to bời.”

“.....” Hần trầm mặc không nói.

Sở Tuyên sắc mặt trầm xuống, bắt đầu kể ra đoạn thơ ấu bi thảm của mình...

“Mấy ngày ấy, bọn họ cả ngày đều so xem ai có công phu cao hơn, khiến cho toàn Miêu thành gà chó không yên, nếu bọn họ chỉ so đao kiếm, tên hay thương thì còn đỡ, đằng này, chắc, người có biết bọn họ lấy cái gì làm vũ khí công kích lẫn nhau không?”

“.....”

Ngữ khí của nàng chuyển thành nghiêng răng nghiêng lợi, còn nắm chặt mười đầu ngón tay, oán hận lên án tội trạng của hai người kia.

“Đại ca thì xuất ra độc xà, bọ cạp, dơi đen, kỳ nhông, huyết thạch sung đến công kích hần, mà hần thì xuất ra rết, nhện độc, đĩa hút máu, thiêm thừ, lại thêm một đám trùng ghê tởm đáng sợ đối với đại ca phóng cổ độc. Bọn họ mỗi ngày đều đấu ta sống người chết, còn ta mỗi ngày thì phải sống trong nỗi sợ hãi đến thét chói tai.”

“.....”

Bàn tay nhỏ nắm chặt thành quyền, các đốt ngón tay còn kêu lên răng rắc, biểu tình của nàng giống như đang muốn bóp chết người nào đó...

“Bọn rắn rết không bị khổng chế, bò vào cả gối đầu lẫn chân bông của ta, nhưng ta vốn từ nhỏ đã thấy nên còn có thể chịu được, nhưng đáng sợ nhất là nơi nơi đều có sâu, sâu bò tán loạn, bò vào quần áo của ta, vào váy, giấy, thậm chí bò cả vào tóc, sâu đông nghịt lúc nhá lúc nhúc, khiến ta sợ đến mặt trắng bệch, liên tiếp ngủ mơ thấy ác mộng, mà lúc ấy, ta chỉ mới có sáu tuổi thôi đó nha!”

Hai tay nàng vuốt cổ của mình, sắc mặt tái nhợt chuyển sang xanh mét...

“Kết quả là, có một con cổ trùng, nửa đêm bò vào miện của ta, đi vào trong bụng, hại ta đau đến thét chói tai, lúc người lớn đến, hai mắt ta đã muốn trắng dã, miệng sùi bọt mép, toàn thân run rẩy, cuối cùng cũng là vị gia gia bằng hữu của cha đúng lúc đem cổ trùng thu hồi kịp mới cứu sống được ta, người nghĩ xem, có phải tất cả mọi chuyện là do tên thiếu niên đó làm hại đúng không? Ta vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng không bao giờ quên chuyện này đâu, hừ!”

“.....” Tuấn dung từ nãy đến giờ vẫn trầm mặc lúc này lặng lẽ thấm ra một giọt mồ hôi lạnh.

Dung nhan xanh mét của nàng chậm rãi hồi phục lại bình thường, đem đoạn trí nhớ phần hận kia gạt đi nơi khác...

“Ta cũng không thể tưởng tượng được, đứa cháu của vị gia gia đó sau khi lớn lên thì kế thừa tổ phụ cổ thuật, trên giang hồ còn có danh hào là Cổ Vương, tên rất tương xứng với tên Tà Vương của đại ca ta, một người Tà Vương, một người Cổ Vương, hừ! Theo ta, cả hai đều là quái nhân âm dương quái khí, hừ!”

“.....”

Thân mình nguyên bản đang kích động lại trở về mềm nhẹ, dựa vào phía sau ôm ấp thoải mái thở dài...

“Xà độc của Miêu thành là loại kịch độc, trên đời này, người cùng đại ca của ta võ công tương đương sợ là không có ai, nhưng có duy nhất Cổ Vương lại không hề sợ ngũ độc của Miêu Cương, bởi vì ngày xưa, Cổ tộc cũng là một nhánh của Miêu tộc, về sau mới tách riêng ra, cho nên, nếu được Cổ Vương bảo hộ, ta chắc chắn sẽ không bị đại ca bắt trở về, có núi để dựa vào, ta chẳng còn sợ bị ép gả đến Bắc Thái.”

“... Nàng làm sao mà biết Cổ Vương nhất định sẽ bảo hộ nàng?”

Nói đến chuyện này, đôi mắt đẹp kia lại phụt ra tia nổi giận, cắn hận nghiêng răng...

“Bởi vì cha ta từng nói qua, trong giáo huấn từ thời xưa của Cổ Vương có quy định rằng, trừ phi đối phương khiêu khích, nếu không thì không được đối với người vô tội xuất Cổ độc, nếu phạm phải, phải bồi thường cho đối phương, cho nên ta mới tìm hần đòi bồi thường! Hừ, hần hại ta năm đó thật thảm, cho dù giúp ta làm một trăm chuyện cũng là phải đạo, ta không đòi hần bồi thường là không thể.” Sở Tuyên nói xong, khoé miệng còn gợn lên, xốt xa tươi cười...

Trên gương mặt nghiêm túc, lặng lẽ thấm ra giọt mồ hôi lạnh thứ hai...!

“Cho nên, người phải nhanh chóng giúp ta tìm được hắc, có biết chưa?”

Thì ra... nàng là đi đòi lại công đạo... cái này... phiền toái rồi đây...

Sau khi hiểu được mục đích của nàng, hắc âm thầm cảm thấy xấu hổ...

Nếu giúp nàng tìm được Cổ Vương, nàng sẽ hướng Cổ Vương đòi nợ cũ! Nếu không giúp nàng tìm được Cổ Vương, hắc sẽ không thể chạm vào nàng, không thể hôn lên mỗi tấc da thịt của nàng, lên thân hình mê người của nàng...!

Hắc nhíu mày, lâm vào tiến thoái lưỡng nan...

Bởi vì... hắc chính là Cổ Vương, là Cổ Vương “hàng thật, giá thật”, cũng chính là vị thiếu niên khi mười ba tuổi hại nàng sùi bọt mép, rồi lại ở mười năm sau mà yêu thương nàng... !

Gia tộc cổ thuật, phương pháp thi cổ, đời đời tương truyền.

Tổ huấn xác thực có quy định, người thừa kế cổ thuật nếu được người nhờ vả làm hộ một chuyện, thì nhất định phải có vật phẩm hoặc điều kiện trao đổi, càng có quy định nói rõ, không thể đối với người vô tội là phóng cổ thuật, quy định này được lập ra là để tránh việc con cháu đời sau loạn dùng cổ thuật mà hại người.

Nếu phạm vào điều này, thì phải bồi thường cho đối phương, nếu bỏ mặc, sẽ bị đổ máu, chết không tử tế.

Nắm đó, hắc vẫn còn là một thiếu niên, cổ thuật vẫn chưa tinh thông mới không cẩn thận mà gây họa cho nàng, mặc dù không cố ý, nhưng hiện nay, hắc đã là người thừa kế, xác thực... hắc bị thua thiệt so với nàng...

Chắc... nên là thế nào cho phải đây...

Nộp người thì không được.

Mà không nộp cũng không xong... !

Chuyện này... quả thật khiến người ta hao tâm tổn trí mà...

Hai người một đường hướng về phía nam đi đến, ven đường còn dò hỏi xung quanh.

Tìm Cổ Vương không phải là chuyện mà một ngày, hai ngày là có thể đạt thành nhiệm vụ, có sẵn cơ hội, Sở Tuyền vừa tìm vừa ngoạn phong cảnh.

Gặp được chợ hay chùa chiến náo nhiệt, đương nhiên là muốn đến đi dạo, hi hi ^

Sở Tuyền hào hứng, tò mò nhìn tạp kỹ cổ quái ở đầu đường, hoặc rất là hưởng thức những tiểu quán bán những hộp son có hình hoa rất đẹp của miếu nam trong chợ...

Bởi vì nàng rất xinh đẹp nên khó tránh khỏi những con mắt mang tâm tư không tốt của đám nam nhân đưa tới, nhưng Sa Vô Kỵ rất tài cán vì nàng đuổi hết đám ruồi bọ đáng ghét ấy...

Trong lúc dạo chơi, vốn tính khí nghĩa hiệp, cho nên gặp chuyện bất bình, nàng đương nhiên sẽ không bỏ mặc.

Khi bọn họ đi ngang qua một ngõ nhỏ, bỗng nhìn thấy ở trước cửa có rất đông người đứng tụ tập, phía xa xa còn truyền đến tiếng nam nhân khóc...

“Nhiều người quá, không biết phát sinh chuyện gì nhỉ? Sa Vô Kỵ, chúng ta đi nhìn một cái đi.”

Hai người quay đầu ngựa, hướng chỗ đám người tụ tập kia mà đi đến...

Sở Tuyền xuống ngựa, dẫn đầu chạy đến, nhưng rất đông người, nàng không nhìn thấy được bên trong, nên đành hướng người bên ngoài mà hỏi: “Đại thúc, có chuyện gì phát sinh vậy? Vì sao lại có nhiều người như vậy?”

Lão nhân tuổi chừng năm mươi thở dài lắc đầu: “Trần lão cha không cẩn thận thiếu người ta ngân lượng, vừa mới thất cổ tự sát.”

Nàng vừa nghe, khuôn mặt lộ vẻ quan tâm lo lắng hỏi.

“Tại sao lại có thể như vậy, người đã chết rồi sao?”

“May mắn là con trai của Chu đại thẩm cách vách tới cửa phát hiện, mới đúng lúc ngăn cản bi kịch này.”

Sở Tuyền nhẹ nhàng thở ra, tuy rằng chuyện không liên quan đến mình, cũng không biết đối phương là ai, nhưng nàng vốn có tâm địa thiện lương, nên không muốn gặp những chuyện buồn phát sinh...

“Hắn thiếu bao nhiêu tiền, thất cổ cũng đâu giải quyết được gì.”

“Ba mươi hai lượng.”

“Ba mươi hai thôi ư?!”

Nàng mỉm cười, lập tức lấy tiền trong túi, đẩy ra đám đông: “Thực xin lỗi, xin cho ta qua.” Sở Tuyền đi xuyên qua đám người, quả nhiên nhìn thấy một vị lão cha đang khóc nước mắt đầm đìa...

“Lão cha, ngài đừng khổ sở, thiếu người ta ba mươi hai lượng ta cho ngài mượn, đừng nghĩ quẩn nữa nha.”

Lão cha vừa nghe xong, khóc càng thêm thương tâm, khiến cho nàng không biết phải làm sao. Chiếu theo đạo lý thì đáng lẽ ra phải vui mừng mới đúng chứ??? ! Sao lại khóc càng thêm kinh thiên động địa như vậy?

Chu đại thẩm đứng ở một bên nói: “Cô nương có điều không biết, lão cha thiếu người ta đúng là ba mươi hai lượng, nhưng về sau lão mẹ để lại con, bây giờ thì đã biến thành ba trăm lượng.”

Nàng trừng lớn mắt: “Ba trăm lượng? Có lắm hay không vậy?”

“Thì cũng bởi vì như vậy, lão cha đã tìm đối phương nói lý lẽ, nhưng nào ngờ đối phương lại đem lão cha đánh, còn bắt luôn cả nữ nhi, bọn chúng nói, nếu ngày mai không trả tiền, sẽ đưa nữ nhi của lão cha bán cho kỹ viện để gán nợ.”

“Trời ơi, con gái của ta...” Lão cha vừa nhớ đến nữ nhi của mình, liền đau khổ đến khóc không thành tiếng...

Sở Tuyền tức giận mắng: “Buồn cười! Nào đâu có loại sự tình này! Đây rõ ràng là âm mưu!”

“Bọn chúng còn uy hiếp, nếu lão cha dám báo quan thì từ nay về sau đừng mong thấy lại con gái.”

Cái gì? Nàng ghét nhất là cái loại chuyện này, nếu nàng không biết thì thôi, còn nếu đã biết thì nhất định nàng phải can thiệp...

Việc này, nàng nhất định phải nhúng tay vào...

“Đừng lo, vị lão cha, việc này hãy giao cho ta, ta nhất định sẽ cứu ra nữ nhi của ông.”

Chu đại thẩm lo lắng nói: “Cô nương, bọn chúng không phải dễ chọc đâu, cô nương đừng hành động theo cảm tình.”

“Ta không sợ, hơn nữa ta hướng các vị cam đoan rằng, không những đem được nữ nhi của lão cha cứu trở về, còn có thể đuổi luôn đám người xấu đó ra khỏi thị trấn này.”

Nàng nói rất tự tin, dù sao nàng cũng không phải là người ở địa phương này, không thêm sợ đắc tội với lũ ác bá, hơn nữa nàng còn có một kẻ giúp đỡ rất lợi hại, hi hi...

Vô công cao để làm gì chứ? Chẳng phải là dùng để gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ sao?

Nhưng mà, lúc nàng hướng Sa Vô Kỵ nói chuyện này, hắn lại trả lời phi thường gọn gàng dứt khoát đến đáng giận.

“Không hứng thú.”

Sở Tuyền nhất thời há hốc mồm, tiện đà tay chống thất lưng, khởi binh hỏi tội hắn: “Người vừa nói cái gì?”

“Chuyện này không liên quan đến ta, ta không muốn can thiệp.”

Cái gì chứ? Hắn đang nói tiếng người sao?

“Làm sao người có thể nói như vậy, đây là cứu giúp người nha, nếu chúng ta không giúp, cô gái kia sẽ bị bán vào kỹ viện.”

Gương mặt nghiêm túc kia vẫn thờ ơ...

“Đó là chuyện của bọn họ.”

Nàng nắm chặt nắm tay, nổi giận đánh vào trong ngực hắn: “Người là sao có thể vô tình như vậy? Chuyện này có liên quan đến danh tiết của một cô nương đó nha!”

Bốp bốp bốp!!! Bất luận nàng đánh hắn như thế nào, gương mặt Sa Vô Kỳ vẫn thản nhiên không hề thay đổi, biểu tình bị đánh đau cũng không hề có, y hệt như nàng đang đánh vào chính bản thân mình chứ không phải hắn, thái độ của hắn giống như đang nói rằng, càng đánh thì nàng chỉ đổ đau tay...

“Ta chỉ phụ trách bảo vệ nàng an toàn, những người khác sống chết như thế nào không liên quan đến ta.”

“Người không đi? Được lắm, nếu người không đi, ta có nhìn thấy cũng không thèm để ý đến người!”

Đôi mày rậm của hắn nhíu lại, rốt cục nàng uy hiếp cũng đã thành công...

Sở Tuyền tay chống thắt lưng, nói từng chữ nghiêm chỉnh cảnh cáo hắn: “Người có tin hay không ta sẽ làm được? Chẳng những không thèm để ý tới người, cũng chẳng thèm cười và nói chuyện, càng không chuẩn cho phép người chạm vào ta!”

“Thôi được rồi, ta đi.”

Hắn thoả hiệp khiến cho cơn tức giận của nàng tiêu tan, đôi môi đẹp nở nụ cười sáng lạn, nhưng ai ngờ hắn còn bồi thêm một câu.

“Nàng lấy điều kiện gì để trao đổi?”

“Sa Vô Kỳ, người... người... người là cường đạo sao?”

“Muốn ta đáp ứng thì phải lấy điều kiện trao đổi.”

“Người có thể cứu ta thì vì sao không thể cứu người khác?”

“Chuyện này không giống.”

“Không giống chỗ nào chứ?”

“Bởi vì ta thích nàng.”

Này... đừng nên nói thẳng quá như vậy chứ, mắc cỡ nha...

Sở Tuyền giật mình, gương mặt đỏ ửng, cơn tức biến mất không ít, biểu tình có chút xấu hổ...

“Nếu vậy... người coi như là vì ta đi cứu vị cô nương kia đi.” Nàng nhỏ giọng đáng yêu làm nũng, nàng cong cong đôi môi nhỏ nhắn, lông mi chớp chớp, mãnh liệt đối hắn liếc mắt đưa tình...

Nhìn tư thái nàng kiều mị động lòng người, nhưng đáp án của hắn vẫn thản nhiên có một chữ: “Không.”

Sở Tuyền nổi nóng, cơ hồ muốn bay lên bóp chết hắn lúc này để phòng ngừa chính mình không cần phải tức đến hộc máu, chết không nhắm mắt...

“Người là tên không có máu, không có thịt, không có lương tâm.”

Có võ công lợi hại như vậy nhưng lại không thèm giúp đỡ người gặp nạn? Nếu nàng cũng lợi hại như hắn vậy thì tốt rồi.

Nếu đối phương chỉ có năm sáu người thì nàng còn nắm chắc phần thắng, nhưng thực tế đối phương lên đến hơn năm mươi người, chắc, với nhiều như vậy thì nàng cũng biết rõ sức mình không thể đối phó nổi để mà cứu ra nữ nhi của lão cha.

Phải làm sao bây giờ đây?

Sở Tuyền đi qua đi lại trong phòng, vắt hết óc suy nghĩ đối sách, đột nhiên... ý tưởng chợt loé... he he, đúng rồi, làm sao nàng lại không nghĩ tới cách này chứ?

Hắn nói phụ trách bảo vệ nàng, vậy nếu nàng đi cứu người, thì hắn...

Tuy rằng hắn nói không muốn nhúng tay vào việc đó, nhưng vì bảo vệ nàng, hắn làm sao có thể không ra tay...

Nàng thực ngốc, cứ nhiên đến bây giờ mới nghĩ ra.

Việc này không thể chậm trễ, phải hành động ngay thôi...

Nàng vội vàng viết một tờ giấy, dặn dò tiểu nhị nhớ rõ phải giao cho Sa Vô Kỵ, xong xuôi nàng chuẩn bị võ trang, cầm cây roi mới xuất môn cứu người...

6. Chương 6

Chương 6

Trong ngõ nhỏ phía trước, có hai bóng dáng nhỏ nhắn đang cố gắng dùng hết sức bỏ chạy, người phía trước lôi kéo người phía sau bên chạy theo hướng phố lớn...

Các nàng bỏ chạy vội vã đến độ đánh nghiêng các sạp quán ven đường, khiến dưa và trái cây lăn đầy đất, ngay cả những con gà, con vịt cũng vì chấn kinh mà đập cánh tán loạn, lông chim bay đầy trời...

Phía sau là một đám nam tử bặm trợn cầm theo đại đao, giương nanh múa vuốt, kêu gào, điên cuồng đuổi theo...

“Chạy mau!”

Sở Tuyền vội vàng thúc giục, cô gái phía sau thở hồng hộc nói: “Muội... muội không chạy nổi nữa rồi...”

“Muội muốn bị bán vào kỹ viện sao?”

“Không muốn đâu!” Cô gái hét lên.

“Vậy thì dùng hết sức lực, sống chết mà chạy đi, nhanh lên!”

Hic... hu hu... cô gái vừa chạy vừa ầm ạch khóc, không phải là nàng không muốn chạy, nhưng hai chân của nàng đã không còn nghe theo lý trí sai khiến nữa rồi...

Hai chân thật đã bủn rủn không còn nhấc lên nổi, nàng gần kiệt sức rồi, nếu không phải được người ở phía trước lôi kéo, chỉ sợ nàng đã ngã xuống đất từ lúc này...

Sở Tuyền lôi kéo cô gái, nhưng hai nữ nhân làm sao có thể chạy nhanh bằng mấy tên nam tử phía sau, cuối cùng vẫn bị đối phương đuổi kịp, hiện tại hai nàng đã bị bọn chúng bao vây...

Sở Tuyền đem cô gái đẩy ra, bảo hộ ở phía sau, trừng mắt nhìn những tên nam nhân hung thần độc ác, còn cô gái phía sau sớm đã bị dọa đến mặt mày trắng xanh, cả người run rẩy...

Bọn nam nhân hung ác cầm đao kiếm trong tay, bao vây ngõ nhỏ ở phía trước lẫn phía sau, bọn chúng còn đứng cả trên nóc nhà, khiến cho các nàng dù có cánh cũng không thể bay thoát. Trong đó, tên nam tử cầm đầu mắng to: “Người thật to gan, dám trộm người của ta đi.”

Sở Tuyền tay chống thắt lưng, mặt không hề sợ hãi nói:

“Hừ, các người cường bắt dân nữ, hiếp bức dân lành rồi còn dám đồng dục theo ta đòi người sao? Hôm nay ta sẽ cho các người biết thế nào là sự lợi hại của ta!”

“Lão đại, con nhỏ này nhìn thật khá, khẳng định có thể bán được giá cao!”

Không cần thủ hạ nhắc nhở, tên nam nhân đầu lĩnh sớm đã mang đôi mắt như hổ rình mồi đánh giá “nhất tiễn song điêu” trước mặt...

“Người đâu, mau đem con mèo nhỏ điêu ngoa này bắt lại, trở về sẽ có thưởng lớn!”

Vừa nghe nói có thưởng lớn, đám nam nhân hung hãn đều kích động, tiếng kêu gào vang lên bốn phía, hướng các nàng xông tới...

Sở Tuyền xuất ra roi da, đem từng tên nam nhân đánh cho kêu cha gọi mẹ, mông nở rộ hoa đỏ, nhưng đối phương rất đông, ùn ùn hướng các nàng lao đến, nàng không thể đánh xuể, việc duy nhất có thể là ngăn cản bọn chúng tới gần...

“Chiếm lấy roi da của nàng! Chiếm lấy roi da của nàng!”

“Không có roi! Nàng ta sẽ không thể phản kháng!”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Giành lấy roi da của nàng!”

Tiếng náo động ồn ào, đám nam tử kia quả thật rất giống một đám mãnh thú điên cuồng la hét, điên cuồng lao tới các nàng...

Sở Tuyền mồ hôi đầm đìa, tay vung roi liên tục, nhưng vừa đánh văng ra một tên thì tên khác lại lao đến, khiến cho nàng không thể ứng phó kịp...

“Bắt được rồi! Ta đã bắt được roi của nàng!”

Một tên đã bắt được roi của nàng, những tên bên cạnh lập tức vươn tay giúp hắn cuốn lấy roi, không cho Sở Tuyền có cơ hội rút về...

“Nàng không còn vũ khí, mau bắt lấy nàng!”

Tiếng hô vừa vang lên, mấy tên nam nhân hung hãn như dã thú lao về phía hai nàng...

Gương mặt Sở Tuyền trắng bệch, quyết định liều chết chống cự, nàng cùng cô gái hốt hoảng lui về phía sau, cuối cùng bị ép đến góc tường, hơn mười cánh tay vươn về phía hai người mà chộp tới, khiến cho nàng hoảng sợ mà hét chói tai...

Nhưng tại giây phút như chỉ mảnh treo chuông, những tên nam nhân có ý đồ muốn tổn thương nàng, bắt quá bọn chúng ngay cả một cây tóc còn chưa dính vào được thì đã có một cỗ cường lực rất lớn đem bọn chúng từ bốn phương tám hướng đánh bay trở ra...

Có kẻ văng vào vách tường, có tên bị hất bay lên nóc nhà, có người bị bạt dính vào cột cờ, thậm chí có kẻ trực tiếp té nhào vào trong nhà của người ta...

Riêng Sở Tuyền, nàng bị cỗ lực cuốn lên không trung, rồi cơ thể lại được một thân mình rắn chắc tiếp lấy, ôm vào trong khuỷu tay, để nàng bình yên mà rơi xuống đất...

Đợi đến khi nàng hoàn hồn, thì mới phát hiện bản thân mình đang được Sa Vô Kỳ ôm lấy...

Hắn đến rồi! Ha ha!!!

Sở Tuyền mừng như điên. Nàng cũng biết Sa Vô Kỳ nhất định sẽ đến cứu nàng, hắn tuyệt đối sẽ không mắc kệt nàng, tất cả mọi chuyện đều đúng như nàng đã nghĩ, he he... ^

Sa Vô Kỳ xuất hiện, khiến cho mọi người ở đây một trận xôn xao cùng khiếp sợ, không rõ hắn dùng chiêu thức gì mà có thể một lúc đem nhiều người như vậy đánh bay ra ngoài...

Sở Tuyền vòng tay ôm lấy gáy của hắn, đôi mắt đẹp đặc ý quét qua những gương mặt đang khiếp sợ, hi hi, nàng hiện tại có núi dựa vào, cho dù không có võ công, nàng cũng không ngại, thậm chí hô phong hoán vũ còn được nữa là, không thêm sợ nữa đâu, ha ha...

Sở Tuyền nâng cằm, cao ngạo mệnh lệnh.

“Dem những tên này đánh cho quỳ rạp trên mặt đất, khiến cho bọn chúng phải khóc lóc cầu xin cho ta.”

Gương mặt lạnh lùng của Sa Vô Kỵ phát ra một cỗ khí thể lạnh lẽo khiến cho người ta phải sởn gai tóc, âm thầm mà kinh hãi, không ai dám tiến lên, mà khi hắn bước đi từng bước, những người xung quanh đều liên tục rút lui...

Hi hi, hết thấy đều giống như nàng đã định liệu, thật sự là quá tốt! Có Sa Vô Kỵ ở đây, chẳng lẽ còn sợ không đánh lại đám người kia sao...

Nhưng giây tiếp theo, tươi cười của nàng cứng đờ, ánh mắt giống như gặp quỷ tròng Sa Vô Kỵ...

Hắn... hắn cứ như vậy ôm nàng, đi xuyên qua đám người vây quanh, chân thì không hề dừng lại, cứ thế mà rời đi, không thèm ra tay cứu Trần cô nương, cũng như không thèm công kích mấy tên nam tử ác bá ở đây...

“Nè, bọn chúng ở phía kia mà, người đi đâu vậy?”

“Trở về khách sạn!”

“Cái gì! Người đùa giỡn cái gì chứ, Trần cô nương còn ở trong tay của bọn chúng nha!”

“Chuyện đó không liên quan đến ta!”

Thì ra, hắn chỉ là đến cứu nàng, người đã cứu được thì liền bỏ đi, không thèm dùng thêm một tý sức lực nào nữa...

Nàng liên tục thở hắt, tên Sa Vô Kỵ chết tiệt này!

“Không cần! Ta không muốn đi! Người bỏ ta xuống, nhanh lên!”

“Không được, ta phải bảo hộ nàng!”

“Người... chết tiệt! Sa Vô Kỵ!”

Nàng giãy giụa kịch liệt, nhưng mặc kệ bị nàng như thế nào đá, đánh, hắn vẫn cứ thờ ơ, ý chí rất kiên định, không đem nàng rời đi là không thể...

Nếu cứ như vậy rời đi, thì há chẳng phải thành công cốc cả sao?

Không thể! Nàng tuyệt đối không thể cứ như vậy mà rời đi!

“Sa Vô Kỵ! Người lập tức trở lại cho ta! Người... người có nghe ta nói gì không vậy?”

Nàng vừa vội vừa tức nhìn Trần cô nương còn khóc kêu ở phía sau, khi mắt vừa thấy cô gái sắp bị bắt đi, còn nàng thì không thể chống lại sức mạnh của hắn, đành phải nhượng bộ.

“Thôi được rồi, chúng ta trao đổi điều kiện đi!”

Sa Vô Kỵ dừng bước, ánh mắt như sao sáng nhìn nàng: “Điều kiện gì?”

“Nếu người cứu nàng trở về, ta sẽ...” Cái miệng nhỏ của nàng ghé vào lỗ tai hắn, thì thầm vài câu...

Mây rậm của hắn nhíu lại...

“Ngón tay? Ta không phải con nít ba tuổi, không cần mút ngón tay!”

“Là cả bàn tay mà, người xem, tay của ta vừa đẹp lại nhìn rất ngon, cho người tùy ý hôn, được không?”

Hắn lắc đầu, bộ dáng như muốn nói chỉ hôn tay của nàng thôi thì vẫn chưa đủ...

Sở Tuyền lòng nóng như lửa đốt, nàng gấp đến độ giống hệt như con kiến đang bò trên chảo nóng: “Vậy người muốn như thế nào mới bằng lòng đi cứu nàng ấy?”

Bạc môi của hắn kề sát vào tai nàng, thấp giọng nói...

“Cái gì?”

Sở Tuyền bắt lấy vạt áo trước ngực, che lại bộ ngực của mình, thất thanh kêu to: “Người... người... người cũng không phải là trẻ con, người không thể nha!”

“Ta muốn!” Ngữ khí của hắn rất kiên định như muốn nói rằng, nếu bỏ qua điều kiện này thì cái gì hắn cũng không trao đổi.

“Nhưng mà... nhưng mà...”

“A a a... ai cứu mạng với...”

Tiếng khóc kêu cầu cứu phía sai rất cực đả bại Sở Tuyền, nàng đành bất chấp tất cả, bằng mọi giá phải cứu Trần cô nương.

“Được, ta đáp ứng người!”

“Thành giao!”

Sa Vô Kỵ buông ra nàng, nghênh ngang đi ngược trở lại, trong khoảnh khắc, đám nam nhân đang định bắt lại Trần cô nương đã bị hất văng ra xa năm trượng...

Tiếng khóc kêu của cô gái thoáng chốc đã trở thành tiếng nam nhân sợ hãi la hét giống như bước vào địa ngục...

“Trời ơi... có cái gì cản ở trong quần ta!”

“Lỗ tai của ta... a a a... đau quá!”

“Cái mũi... cái mũi...”

“Có cái gì bò vào mông của ta... a a a...”

“Cắn luôn, cắn luôn... a a a...”

Sau khi cứu được người, Sa Vô Kỵ cùng Sở Tuyền đem Trần cô nương đưa trở về Trần gia...

Nhìn Trần lão cha ôm nữ nhi mừng vui mà khóc, Sở Tuyền cũng cảm động lau nước mắt.

Ôi... nàng không bao giờ chịu đựng được cảnh sinh ly tử biệt hoặc là tình cảnh đoàn viên, nếu nhìn thấy sẽ khóc hồng cả hai mắt thôi...

Nàng cùng đại ca Tà Vương Sở n không hề giống nhau, tính nàng rất nhiệt tình, thích giúp đỡ người khác và hạnh phúc khi thấy họ vui.

Nhìn bộ dáng hai cha con nhà họ Trần hạnh phúc, nàng cũng thấy thật may mắn khi đã ra tay giúp bọn họ, tuy rằng vất vả cả buổi nhưng công sức lại không hề uổng phí một tí xíu nào...

Khi Trần gia hai người hướng đến nàng dập đầu quỳ lạy cảm ơn, Sở Tuyền vội vàng nâng hai người lên, cũng nói với bọn họ rằng, hai người không cần lo lắng, bởi vì nàng sẽ đem mấy tên ác bá này “dạy dỗ” lại một chút, rồi đem biên lai cầm đồ lấy lại, hai cha con Trần gia không cần phải lo nữa...

Nhân được tin tức tốt, hàng xóm láng giềng lập tức qua chung vui.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người tập trung rất đông ở Trần gia, Sa Vô Kỵ cùng Sở Tuyền được các hương dân nhiệt tình vây quanh, nam nữ, già trẻ, lớn bé đều cầm tay họ, có người cúi đầu cảm tạ, có người thì quỳ xuống dập đầu, đưa hai người họ trở thành anh hùng mà sung bái...

Thì ra lúc trước, dân cư ở đây thường xuyên bị bọn ác bá đàn áp ức hiếp, nay bọn họ đem ác bá trừng trị, giúp mọi người diệt trừ lũ độc ác, người dân tự nhiên sẽ vô cùng cảm kích.

Bởi vì Sa Vô Kỵ vẫn thủy chung “một lời nói còn quý hơn vàng”, gương mặt lạnh phát ra khí thế áp bách vô hình, cho nên hương dân đối với hắn thập phần vừa kính vừa sợ, nhưng Sở Tuyền hoàn toàn ngược lại, nàng hoà ái dễ gần, lại là một cô nương ngọt ngào, cho nên khiến mọi người rất là yêu thích!

“Nè, người cười một cái đi!” Sở Tuyền dùng khuỷu tay đẩy thôi Sa Vô Kỵ, nhắc nhở hắn đừng nên nghiêm túc quá như vậy, từ này đến giờ hắn cứ toàn làm mặt lạnh.

“.....” Sa Vô Kỵ vẫn trầm mặt...

“Người không cười, coi chừng làm mấy đứa nhỏ hoảng sợ!”

Ánh mắt lạnh lùng từ từ nhìn xuống, hướng về phía bốn, năm đứa nhỏ đang đứng ở phía sau người lớn, lộ ra nửa gương mặt tò mò cùng với ánh mắt khiếp sợ, đang vụng trộm theo dõi hẳn...

“.....”

Đôi môi từ nãy đến giờ vẫn kiệm lời từ từ giương lên, lộ ra một nụ cười âm trầm, lạnh lẽo...

“Oa oa oa.....!!!”

Mấy đứa nhỏ bị dọa chấn kinh, hoảng sợ bỏ chạy mất dạng, không dám lại tới gần hẳn thêm một lần nữa...

Sở Tuyền trừng mắt nhìn kẻ đầu sỏ đang đứng bên cạnh vừa mới dọa bọn nhỏ chạy trốn chết, rồi mắng: “Ta nói người cười, chứ không phải kêu người dọa lũ trẻ.”

“..... Ta cố hết sức rồi!”

Nàng còn muốn nói vài câu, nhưng mà... thôi, quên đi... haizzz...

Tầm thịnh tình của mọi người không thể chối từ, nên hai người bọn họ đành tiếp nhận khoản tiền cảm ơn, rồi cùng dự bữa tiệc ngon, có gà, có vịt cùng rượu hảo hạng, nghe đàn, ca hát do dân làng tổ chức để cảm tạ hai vị ân nhân đã vì bọn họ diệt trừ ác bá.

Bữa tiệc kéo dài đến nửa đêm mới kết thúc, Sa Vô Kỵ cùng Sở Tuyền cáo biệt Trần gia rồi cùng nhau trở về khách sạn...

Thẳng đến khi bước vào trong phòng, Sở Tuyền mới có thể thở phào một tiếng, hơn nữa vừa cơn no rượu say xong, tâm tình của nàng lúc này tốt vô cùng... ^^

Trên cửa truyền đến tiếng gõ, nàng đứng dậy mở cửa, đứng ở phía ngoài chính là tiểu nhị của khách sạn...

“Khách quan, tiểu nhân đưa nước tắm đến cho ngài.”

Nước tắm?

Ánh mắt nàng sáng ngời, lòng như trăm hoa nở rộ, bận rộn suốt cả một ngày, toàn thân của nàng toàn là mồ hôi, thật sự muốn tắm rửa...

“Tiểu nhị, người làm sao biết ta cần tắm rửa?”

“Là vị đại gia phòng bên cạnh yêu cầu.”

Thì ra là Sa Vô kị, he he, hẳn thật chu đáo nha, ha ha...

“Dem vào đi.”

“Vâng.”

Tiểu nhị nhanh nhẹn khiêng thùng tắm bằng gỗ vào phòng của nàng, sau đó bắt đầu đổ đầy nước nóng lẫn nước lạnh, điều chỉnh đến nhiệt độ nước thích hợp liền nhanh chóng rời đi.

Sở Tuyền thoải mái tắm rửa xong xuôi thì trời đã về khuya, mí mắt của nàng nặng như đeo chì, nàng vội vã cởi giày thêu, cả người ngã vào trên giường êm, nhin không được phát ra tiếng thở dài khe khẽ...

Khóe miệng thỏa mãn ý cười, cơn buồn ngủ ồ ập kéo tới, nàng bắt đầu sắp mộng chu công...

Hử???

Có cái gì đó tồn tại khiến cho nàng mở to hai mắt, nhìn lên phía trên thì bỗng thấy... một đôi mắt đang bình bình dục hỏa thẳng tắp nhìn chằm chằm vào nàng...

Lúc này, cánh tay của Sa Vô kị đang vây lại nàng bên trái lẫn bên phải, hơi thở phẫn phất phà vào gương mặt của nàng. Tên nam nhân này, cứ nhiên dám nửa đêm leo lên giường của nàng...

“Người làm gì vậy?”

“Ta muốn đòi tiền công của ta.”

Ai da, nàng cứ nhiên đã quên mất tiêu...

Cả một ngày bận rộn, cộng thêm bởi vì rất vui, cho nên nàng đã quên bèn chính bản thân mình cùng với hân có ước định chưa thực hiện.

Gương mặt nháy mắt ửng hồng, cơn buồn ngủ đều bị hành động cùng ánh mắt tràn đầy dục hỏa của hân khiến cho tiêu mất.

Người này da mặt thật dày, cứ nhiên leo đến tận trên giường của nàng đòi “tiền công”. Nhìn bộ dáng “không lấy được quyết không đi” của hân, nếu tối nay nàng thật sự không cho hân giải dỡ thêm, chỉ sợ là dù có chết hân cũng sẽ không chịu rời đi...

Mắt đẹp liếc hân một cái, trái tim nàng giờ đây đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hai má ửng hồng, xinh đẹp khiến cho người ta phải nín thở, Sở Tuyền thẹn thùng, ngầm đồng ý hành động làm càn của hân...

Sa Vô Kỵ cúi thấp mặt, hôn lên hai cánh môi xinh đẹp mê người kia, từng chút, từng chút nhắm nháp nàng...

Nụ hôn nồng nhiệt từ môi chuyển qua hai má, rồi đi xuống chiếc gáy nhỏ, cứ thế, một đường dần dần xuống thấp...

Mỗi một hồi hôn nàng, ánh mắt nồng nhiệt của hân dường như không còn chứa bất kỳ kẻ nào khác ngoại trừ nàng...

Nàng đẹp quá, đôi môi đỏ mọng, ngọt ngào giống như đóa hoa mềm mại của mùa xuân khiến hân say mê không muốn xa rời...

Hân thật đã trúng cổ độc, nàng chính là cổ độc tình của hân...

Bàn tay to của Sa Vô Kỵ dao động, cởi bỏ vạt áo, khiến cho đôi gò bồng đảo tròn, xinh đẹp của nàng lộ ra bên ngoài...

Sa Vô Kỵ dừng lại động tác, con ngươi đen không thấy đáy thẳng tắp nhìn chăm chăm đôi gò bồng đầy đà khiến cho người ta phải sôi sục huyết mạch...

Đôi mắt của hân giờ đây như toát ra hai luồng dục hỏa, gắt gao nhìn ngắm nàng...

Sở Tuyền ngượng ngùng không thôi, bị hân nhìn chăm chăm như vậy thật là xấu hổ nha, nhưng đồng thời vì bị hân có hành động như vậy mà thân thể nàng cũng nổi lên một cổ nhiệt năng...

“Người nhìn đã đủ chưa vậy?” nàng xấu hổ lấy tay che lấp, bị ánh mắt nhiệt tình như lửa của hân nhìn chăm chú nên có chút không biết làm sao...

Sa Vô Kỵ kéo ra tay của nàng, không cho phép nàng che lấp, hân muốn thật cẩn thận đem thân thể xinh đẹp của nàng ngắm nhìn cho thật đủ.

“Đẹp quá.”

Bàn tay to của hân bắt đầu vuốt ve, nâng niu như thể nàng chính là trân bảo đang được hân giữ trong lòng bàn tay.

Một cảm xúc trước nay chưa từng có chảy tràn vào lòng hân, mềm hoá nội tâm vốn lãnh cứng của hân, mà trên thân thể của hân bây giờ, lại có một chỗ đang bắt đầu trở nên kiên cường...

Lúc này Sở Tuyền cũng mang một tâm trạng thật kỳ lạ, đây là lần đầu tiên của nàng, dưới sự nhu tình vuốt ve của bàn tay to kia, ngực cũng bởi vì hít sâu mà trở nên phập phồng mà nhịn không được mềm nhũn cả người...

Bàn tay của hân thật nóng, khiến cho bầu ngực xinh đẹp đầy đà kia càng thêm no đủ, nụ hoa được đầu lưỡi của hân đùa bỡn cũng bắt đầu trở nên đứng thẳng...

Gương mặt nàng nóng hồng, hô hấp gấp gáp, trái tim đập mạnh run rẩy theo mỗi lần duyên hôn của hân, đôi môi của hân dao động không ngừng trên cơ thể nàng, khi nhẹ khi mạnh, cơ hồ như muốn đem nàng ăn sạch sẽ...

Cuối cùng, nàng phải lấy tay đẩy ra gương mặt đang chôn ở trước ngực ra mới có thể không chế lý trí đang sắp bị dục hoả cuốn trôi mất của hân, nàng đỏ bừng mặt, nhắc nhở hân phải khắc chế một chút, miễn cho bị dục hoả thiêu qua đầu rồi đem nàng ăn sạch không còn xương cốt...

“Đủ rồi.”

“Vẫn chưa đủ.”

Giọng nói khàn khàn tràn ngập kháng nghị, hân còn muốn hôn nàng thêm một chốc lát, vuốt ve thêm chút nữa, đem nàng ôm vào trong ngực, từ từ nhấm nháp...

“Không thể được một tác lại tiến thêm một bước, muốn chạm vào ta thì đợi khi tìm được Cổ Vương rồi nói sau, đừng phá bỏ ước định của chúng ta.” Hai cánh tay nàng không hề khách khí đẩy hân ra, rồi dùng khăn che khuất cảnh xuân của mình.

“Ta còn muốn.”

“Không được.”

Trên thực tế, nàng cùng với hân đồng dạng bị lửa nóng thiêu đốt, nhưng chính vì ý thức được điều này, nên nàng mới phải ngăn cản hành động của hân, miễn cho một chút nữa không kiềm chế được, lúc đó phiền phức lớn...

Ánh mắt của Sa Vô Kỳ toát ra bất mãn, cơ khát vì vẫn chưa được thoả mãn khiến cho gương mặt của hân giống như đã nửa tháng chưa được ăn cơm...

Có thể nhìn, có thể liếm, có thể thưởng thức vị ngon ngọt, được đặt ở trước miệng nhưng không được phép nuốt vào, quả thực là loại tra tấn tàn khốc đến cực độ a...

“Ta đã đáp ứng xong điều kiện của ngươi, hiện tại ta muốn ngủ, mời ngươi đi ra ngoài!”

Nàng phát hiện, bản thân mình thật thích nhìn bộ dáng không khống chế được của hân, thích nhìn hân vì nàng mà mê muội, không thể ức chế được bản thân mình.

Hi hi, đây là lợi thế duy nhất mà nàng có thể khiến cho hân tâm ngứa, như vậy mục đích của nàng mới đạt được. ^

Nhìn hân cực lực nhịn xuống dục vọng thống khổ, thiếu chút nữa là nàng cười to, ở mặt ngoài nàng làm như không thuận theo, nhưng trong lòng lại cực lực khắc chế xúc động muốn cười.

Nàng rất hiểu rằng, chỉ cần chính mình không đồng ý, hân sẽ không dám xằng bậy đối với nàng...

Sa Vô Kỳ phi thường, phi thường không muốn dừng lại...

Trên môi còn lưu lại hương vị tuyệt vời của nàng, mà đôi môi của nàng còn thật mềm mại, khi hôn mềm nhẹ giống hệt như đang hôn một đoá hoa.

Trong lòng bàn tay còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của nàng cùng với những cảm xúc tuyệt vời, cơ thể bị gọi lên một luồng dục hoả đốt người, nửa người dưới cứng rắn trương đau làm hân thống khổ, thật sự không muốn cứ như vậy mà rời đi...

Nàng mặc lại cái yếm, sửa mái tóc bị hân làm khiến cho rối loạn, đôi môi còn lưu lại dấu vết bị hân hôn sưng đỏ, trên cổ còn in vết hôn ngân...

Nàng thật quyến rũ, thật thơm, thật làm người ta thèm nhỏ dãi muốn chết nha, hân nhịn không được lại muốn vụng trộm...

“Ngươi ra ngoài đi nha ~~~”

Nàng giả lạnh lùng, kiên quyết kéo hân đẩy ra ngoài cửa, đem hân vẫn còn không tỉnh ngượng đuổi ra phía ngoài.

Sau khi đổi hẳn làm cái mặt quỷ, Sở Tuyền không chút do dự đóng cửa lại.

Một khắc sau khi cửa đã đóng lại, nàng rút cuộc nhin không được, vội vàng trốn vào trong chăn cười như điên không thôi...

7. Chương 7

Chương 7

Mấy ngày sau bọn họ lại tiếp tục lên đường hỏi thăm tin tức của Cổ Vương, hai người cứ thế đi qua hết thành trấn này đến thành trấn khác, ngày qua ngày rất tiêu điều tự tại, có đôi khi chơi vui vẻ khiến cho Sở Tuyền cơ hồ muốn quên mất mục tiêu của mình.

Thuở nhỏ, nàng được bảo hộ rất kỹ, không có cơ hội được đến sông núi nam bắc vui chơi nhìn cảnh đẹp, cho nên lúc này, được kiến thức đến núi non, sông suối cùng với những phong tục tập quán khắp nơi, Sở Tuyền mãi vui đến quên cả trời đất, cho dù Sa Vô Kỳ chưa tìm được chỗ ở của Cổ Vương, nàng cũng sẽ vui vẻ không hề để ý mà nơi nơi vui chơi, hơn nữa, cùng hẳn ở một chỗ rất thích nha...

Nhưng mà, thời gian càng lâu, nàng cũng sẽ lo lắng đại ca tìm đến. Nếu đại ca đích thân xuất mã, mà nàng lại chưa tìm được Cổ Vương bảo hộ cho mình, đến lúc đó bị tha về Miêu Cương, thì thật là... cười không nổi rồi...

Vào giữa trưa một ngày nọ, bọn họ ghé vào một quán trà để nghỉ ngơi...

Sở Tuyền nhảy xuống ngựa, dẫn đầu đi vào trong quán trà, vì tránh để người khác chú ý, nàng đã sớm thay y phục người Hán.

Chọn một cái bàn ngồi xuống, nàng gọi một bình trà lạnh cùng ít điểm tâm, Sa Vô Kỳ bởi vì bận cho ngựa ăn nên vẫn chưa đi vào...

Quán trà không lớn, bên trong chỉ có hai, ba bàn dành cho khách, cho nên người ở cách vách nói chuyện gì, nàng đều nghe được tất cả. Sở Tuyền vốn không thích nghe lén người ta nói chuyện, nhưng vì nàng vô tình nghe được hai chữ Cổ Vương, cho nên mới kinh ngạc, lập tức quay đầu tiến lên hỏi:

“Vị lão bá, có phải ngài vừa nhắc đến Cổ Vương đúng không ạ?”

Hai vị cụ già ngồi bàn bên cạnh, một người có mái tóc xám trắng, người kia thì quả đầu bóng lưỡng chỉ lưu trữ duy nhất một dóm râu bạc, nghe thấy có một vị cô nương hỏi, nên gật đầu cười nói: “Đúng vậy, người mà chúng ta vừa nói đến chính là Cổ Vương, không biết cô nương...”

“Hai vị nhân gia, hai người có biết Cổ Vương hiện đang ở đâu không ạ?”

Hai cụ già gật đầu: “Biết.”

Sở Tuyền nghe xong rất vui mừng, khi đang định kêu Sa Vô Kỳ, nàng vội vàng im miệng, cảm thấy “nguy hiểm thật”, chuyện này không thể để cho Sa Vô Kỳ biết được.

Vụng trộm nhìn về hướng giữ ngựa của quán trà, nhìn thấy Sa Vô Kỳ đang cắt lông cho ngựa, nàng tình nghịch thè lưỡi, rồi thần bí cười hề hề ngồi vào bàn của hai vị lão nhân mà thỉnh giáo.

“Thật không dám giấu diếm hai vị, tiểu nữ có việc gấp muốn đi tìm Cổ Vương, thỉnh hai vị giúp đỡ một chút.”

“Cô nương hỏi đúng người rồi, ha ha.” Lão bá nhiệt tâm chỉ vào ngọn núi phía trước: “Cổ Vương sống ở trên ngọn núi kia.”

Nhìn lên ngọn núi đằng xa, Sở Tuyền nhíu đôi mày thanh tú, bởi vì ngọn núi kia, ước chừng đã một tháng nay, nàng đều đi đến các thành trấn quanh nó, đều đã nhìn ngắm núi rừng xanh ngắt kia, hơn nữa hỏi thăm lâu như vậy, nhưng lại không hề có người nói cho nàng Cổ Vương sẽ sống trên ấy.

“Cổ Vương thật sự sống trên ngọn núi ấy?”

“Những người sống ở nơi này, ai cũng đều biết được Cổ Vương sinh sống tại thôn Tiêu Dao.”

Những người này đều biết?

Làm sao có thể, Sa Vô Kỳ thăm hỏi bấy lâu nay, đều không hỏi ra được nha...

Tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng nàng cũng chẳng thêm nghĩ nguyên do, thật vất vả hỏi được tin tức của Cổ Vương, tâm tình của nàng bây giờ rất hưng phấn, không thêm so đo chuyện khác...

Cổ Vương sống tại thôn Tiêu Dao, bí mật này, không thể để cho Sa Vô Kỳ biết, he he he...

Cụ già đầu bạc nói tiếp: “Nhưng muốn đến được thôn Tiêu Dao, phải đi qua khu rừng đen kia, cơ hồ là không có khả năng, bởi vì khu rừng đen rậm rạp ấy vô cùng quỷ dị, quanh năm sương mù tràn ngập dày đặc, người đi vào sẽ không phân rõ được phương hướng, nó quả thật giống như một toà mê cung, phàm là kẻ nào tiến vào đều không đi ra được.”

Vị lão già đầu bóng lưng gương mặt cũng trầm trọng vuốt râu.

“Chỉ việc đó thôi thì còn đỡ, nghe đồn trong đó còn có rất nhiều lũ sâu kỳ dị cổ quái, cho dù không bị lạc đường cũng sẽ bị lũ sâu ấy cắn nuốt, vì thế cho nên không ai dám đi vào khu rừng đen ấy, trừ bỏ những người lớn lên ở thôn Tiêu Dao, không ai có thể đi qua khu rừng kia.”

“Đúng thế, cho nên tiểu cô nương, cô đừng dại dột mà tùy tiện đi vào đó, có biết chưa?”

Hai vị cụ già cẩn thận dặn dò, nhưng bên cạnh đã sớm không còn bóng người...

Bọn họ hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, sau đó liếc mắt lẫn nhau một cái, vẻ mặt nghi hoặc... Vị tiểu cô nương kia đâu mất rồi???

.....

Trong khu rừng đen rậm rạp, những ngọn cây cổ thụ cao ngất như đan xen vào nhau, dày đặc, tầng tầng, lớp lớp...

Mỗi một bước đi đều phát ra âm thanh sần sật do tiếng dẫm lên lá cây khô dưới chân...

Không hề có tia nắng, bầu trời u ám ảm ảm về chiều, không khí xung quanh trong trẻo, yên tĩnh đến quỷ dị, mang theo từng cơn gió lạnh lẽo...

Sở Tuyền vừa đi vừa tìm, cũng không biết đã qua bao lâu rồi, nàng dừng lại, mê hoặc hết nhìn đông rồi nhìn tây...

Trong rừng rậm, mặc kệ là phong cảnh phía trước hay phía sau, bên trái hay bên phải, cảnh quang chỗ nào cũng là giống nhau...

Ngẩng đầu nhìn lên không trung, phía trên tầng tầng, lớp lớp, dày đặc lá cây che kín cả bầu trời, nàng cứ thế mà mơ màng, âm thầm tiến vào càng sâu trong rừng, tâm tình càng lúc càng bắt đầu lo lắng...

“Đáng ghét, tại sao chỗ nào, cây nhìn đều cũng giống y hệt nhau?” Sở Tuyền thấp giọng rủa, nàng càng nóng vội, nội tâm cũng càng bất an, cảm giác tựa hồ như có chỗ nào đó không đúng...

Sở Tuyền bước đi càng thêm nhanh, hi vọng có thể mau chóng thoát ra khỏi khu rừng, hoặc là có thể tìm ra một nơi trống trải để mà nghỉ ngơi một chút...

Nhưng mặc kệ nàng đi như thế nào, quang cảnh quỷ dị chung quanh đều không hề thay đổi, Sở Tuyền nhin không được hoài nghi, chẳng lẽ này giờ nàng đều luôn đi lại cùng một chỗ a???

A! Sở Tuyền rốt cuộc phát hiện có chỗ không đúng...

Yên tĩnh!!!

Lúc này khu rừng tĩnh lặng đến nỗi khiến người ta bất an, từ lúc nàng tiến vào rừng cho đến bây giờ, ngay cả một con thú vật cũng không thấy xuất hiện, không khí trong khu rừng luôn luôn yên tĩnh trầm lặng một cách kỳ lạ...

Một cổ âm hàn từ từ dâng lên khiến Sở Tuyền nổi cả da gà, nàng khó khăn nuốt nước miếng...

Là nàng cảm giác sai sao, tự nhiên lại cảm thấy chung quanh giống như biển dày đặc...!

Đi tới cũng không được, lui về cũng không xong, bởi vì nàng đã không thể phân rõ phương hướng... bởi vì...

Ai da... nàng thừa nhận... nàng... lạc đường rồi... oa.....

Đi tới cũng không được, lui về cũng không xong, bởi vì nàng đã không thể phân rõ phương hướng... bởi vì...

Ai da... nàng thừa nhận... nàng... lạc đường rồi...

Sở Tuyền hít sâu một hơi, cố gắng nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh. Chả thèm quan tâm, cùng lắm thì tiếp tục đi thôi, rừng tuy lớn, nhưng chẳng lẽ không thể ra khỏi đây sao? May mắn là nàng đem theo đủ lương khô, cho dù bị lạc trong này bốn, năm ngày cũng không thành vấn đề...

Nàng ngồi xuống nghỉ ngơi trên một gốc cây, mở giấy dầu trong bao quần áo, lấy ra bánh bao thịt, đây chính là bánh của khách điểm hội sáng mà nàng mang theo, bánh thật ngon nha, chỉ cần cắn một ngụm, mùi thịt lập tức tản ra trong miệng...

Nàng một bên cắn bánh bao, một bên vừa nghĩ, lát nữa sẽ leo lên cây, đẩy các tán lá ra mà tìm sao, xác định phương hướng đúng cần phải đi.

Rừng rậm này thật sự quý dị, khiến cho người ta bất giác cảm thấy ớn lạnh, cảm thấy ngứa ngáy...

Sở Tuyền lấy tay gãi gãi cổ, nhưng càng gãi lại càng ngứa, nhện không được rửa mấy con muỗi, bọn chúng không muốn sống hay sao mà cứ lại đến quấy nhiễu gáy của nàng...

Vừa chuyển đầu, đôi mắt của nàng không hề được báo động trước nhìn thấy một đoàn đen mướt... Sở Tuyền không khỏi ngẩn ngơ...

Này... cái vật đó... toàn thân là một khối lông đen mướt, cơ thể treo lơ lửng trên một sợi tơ màu trắng, nó thông thả, quý dị lay động tám cái chân trong không trung...

Là... một con nhện, một con nhện đen còn lớn hơn bàn tay của nàng...

Sở Tuyền bị cảnh tượng trước mắt khiến cho hoảng sợ tới mức té ngã ra phía sau, sắc mặt nháy mắt chuyển thành tái nhợt, nàng hoảng sợ nhìn chằm chằm phía trên thân cây...

Nhện! Thật nhiều nhện...!!!

Trên nhánh cây đại thụ mà nàng ngồi nãy giờ, treo vô số những sợi tơ trắng, mỗi một sợi tơ đều dính một con nhện, mà lúc này bọn chúng đang xù chân, động đậy những sợi lông, chậm rãi phun ra tơ nhện, thả mình xuống khỏi nhánh cây, hướng về phía nàng mà đến càng lúc càng nhiều...

Sở Tuyền nãy giờ bị dọa cho phát ngốc, bây giờ rốt cuộc mới lên tiếng hét chói tai...

“Á a a.....”

Trời ơi, thật đáng sợ, nàng ghét nhất chính là nhện!!!

Sở Tuyền hoảng loạn, gương mặt trắng bệch, bất chấp chân vẫn còn bị thương, dùng hết sức lực mà chạy trốn, nàng lao đảo, không cần thận vấp phải rễ cây ngã xuống đất.

Nàng té khiến đầu óc choáng váng, chỉ thấy toàn những ngôi sao bay vòng quanh trước mắt... thật vất vả hoàn hồn sau, toàn thân lại cứng đờ, hoảng sợ nhìn một mảng đen lớn đầy mặt đất.

Trùng... trùng độc! Thật nhiều trùng độc!!! Mỗi con đều to bằng nắm tay, bọn chúng cứ ở trước mặt nàng mà ngúng nga ngúng nguẩy, tụ tập càng lúc càng nhiều...

“Nha.....”

Sở Tuyền một lần nữa sợ hãi đến mức hồn bay phách tán, hốt hoảng lùi về phía sau chạm rễ cây, lần này không biết cái gì lại rơi trên vai của nàng, Sở Tuyền phản xạ tính phui đi, khi quay đầu nhìn lại thì thấy... một con thạch sùng huyết nằm trên tay nàng...

“Oa.....”

Sở Tuyền điên cuồng nhảy dựng lên, liều mình bỏ chạy, phía sau, hàng nghìn con trùng độc đuổi theo nàng, khiến nàng hoảng loạn, đôi chân không dám dừng lại dù chỉ một chút...

Cứu mạng! Ai tới cứu nàng với! Nàng thật đang sợ lắm!!!

Sở Tuyền không ngừng chạy như điên, sợ đến mức mắt không còn chút máu, bỗng nhiên, một bóng đen bao phủ, mở ra cánh tay ôm lấy nàng, đem nàng đang còn trong cơn hoảng loạn ôm vào trong ngực...

“Không! Tránh ra!” Sở Tuyền sợ chết giãy dụa...

“Là ta!” Thanh âm quen thuộc vang lên ở bên tai nàng, bàn tay to bắt lấy cổ tay của nàng.

Sở Tuyền ngốc lảng tránh mắt gương mặt quen thuộc phía trên... kẻ đang ôm lấy nàng chính là Sa Vô Kỵ.

Bởi vì bị hoảng sợ quá độ, nàng dùng hai tay nắm chặt lấy áo của hắn, giọng run run nói: “Có nhện! Nhện rất lớn! Còn có trùng! Rất nhiều trùng độc!”

“Ta biết.”

Sa Vô Kỵ đem nàng ôm lại vào trong khuỷu tay, tay còn lại vung lên, bột phấn từ trong ống tay áo tẩn ra, bay vào không khí...

Trong nháy mắt, những con nhện, trùng độc cùng với những loại sâu kỳ quái quỷ dị đều lui lại, không dám tiếp cận bọn họ nữa.

Hắn ôm lấy nàng, đi rất nhanh về một con đường quen thuộc phía trước, cuối cùng đến một gian nhà tranh, mở cửa đi vào...

Trong nhà tranh có một cái giường cùng cái bàn sạch sẽ, Sa Vô Kỵ ngồi trên giường, cánh tay vẫn ôm nàng vào lòng như cũ, hắn cúi đầu, nhẹ giọng trấn an nàng...

“Không việc gì nữa rồi, đừng sợ.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong lòng của hắn từ từ ngước lên, nỗi hoảng sợ trong mắt vẫn chưa tiêu tan, kinh hoàng nhìn về bốn phía xa lạ...

“Đám trùng độc... đâu rồi?”

“Ta đuổi đi rồi.”

“Thật... thật sao?”

“Là thật.”

Nhất thời trái tim của Sở Tuyền đập thật mạnh và loạn nhịp... Những con nhện, trùng độc đáng sợ đều đã bị hắn đuổi đi... đuổi đi rồi...

Nhìn hắn, Sở Tuyền rốt cuộc không thể ức chế được, hai giọt nước mắt lăn xuống khuôn mặt, oa một tiếng, nàng lao vào trong lòng của hắn, kích động khóc lớn...

Lúc này, nàng thật giống một đứa nhỏ, đem uỷ khuất cùng sợ hãi khóc hết đi ra cho hắn nghe...

Nàng sợ! Thật sự rất sợ!

Ký ức kinh hoàng trước đây lại một lần nữa tái hiện trong tâm trí của nàng, nó giống như một bức màn màu đen đem nàng giam lấy...

Nàng khóc rất đáng thương, nước mắt như mưa làm ẩm ướt vạt áo của hắn, cả người gắt gao rúc vào trong lòng hắn, đem nỗi sợ hãi phát tiết tất cả lên người hắn...

Sa Vô Kỵ giật mình, nước mắt của nàng khiến cho gương mặt quanh năm luôn nghiêm túc của hắn bây giờ biểu hiện không biết phải làm sao...

“Đừng khóc.” Hắn ý đồ muốn an ủi nàng, nhưng mà hắn quả thật không biết bắt đầu nói như thế nào.

Nhìn thấy nàng nước mắt như vỡ đê, từng giọt, từng giọt rơi lên ngực áo của hắn, giống như muôn vàn sợi tơ khiến tâm của hắn như bị buộc chặt...

Hắn ôm nàng vào lòng, để cho nàng ngồi trên đùi, tùy ý nước mắt, nước mũi của nàng làm ẩm ướt vạt áo cũng không sao, đôi mắt của hắn vẫn nhìn chăm chăm gương mặt nhỏ mang theo dấu lệ của nàng, nhìn từng giọt nước mắt rơi xuống, tâm của hắn cũng đau, tâm trạng cũng vì nàng mà bắt đầu lo lắng...

Hắn ngây ngốc lấy tay áo giúp nàng lau lệ, không biết nói gì để an ủi nàng, cho nên đành dùng một phương pháp trực tiếp nhất, đó chính là dùng môi hôn trụ cái miệng đang không ngừng khóc nháo kia...

“Uhm...”

Môi của nàng bị hắn ôn nhu hôn trụ, nhiệt năng quán quýt cái lưỡi của nàng, muốn an ủi nàng khỏi ỷ khuất, khiến cho nàng quên đi sợ hãi...

Bàn tay nhỏ bé nguyên bản đang nắm chặt lấy vạt áo của hắn cũng từ từ chậm rãi chuyển sang bờ vai rộng, vòng trụ cái gáy của hắn, đem thân thể mềm mại hướng vào ngực của hắn thiếp hợp, khát vọng đòi lấy sự ấm áp, nhiệt độ cơ thể cùng với tình cảm của hắn...

Hành động hưởng ứng của nàng khơi mào khát vọng ẩn sâu trong cơ thể của hắn, nụ hôn tăng thêm nồng nhiệt, dây dưa khó có thể chia lìa, hai người dần dần chuyển thành dồn dập thở dốc, hô hấp lẫn nhau bắt đầu hỗn loạn...

Mái tóc dài của hắn rối tung, ánh mắt nóng rực, bất đồng với bề ngoài ngày thường lạnh lùng, giờ đây, hắn tràn ngập cảm tình cùng với sự xâm lược.

Hắn như vậy, vừa cuồng dã vừa nhiệt tình khiến cho nàng không tự chủ được mê muội, vừa sợ hãi lại vừa khát vọng...

Nàng ở dưới thân của hắn mềm mại xen lẫn đáng yêu, giống như một đoá hoa vừa hé nở, xinh đẹp động lòng người khiến cho hắn muốn dừng mà không được, làm cho hắn muốn phóng thích dã tính, thầm nghĩ muốn chiếm lấy nàng...

“Vô Kỵ...”

Nàng nũng nịu gọi tên hắn, giọng nói êm dịu không ngừng vang lên bên tai khiến cho hắn như muốn điên cuồng...

Cực độ thâm tình hoà lẫn với dục vọng tăng vọt, đêm nay, nàng thật sự trở thành nữ nhân của hắn...

8. Chương 8

Chương 8

Nếu muốn đi ra khỏi khu rừng mê cung khủng bố này, Sở Tuyên đành gắt gao chạy theo sau Sa Vô Kỵ, chỉ mong sao mấy con nhện, trùng độc ghê tởm đó đừng có mà xuất hiện nữa, hơn nữa khu rừng này quá rậm rạp, nàng thật sự không tìm được phương hướng đi ra...

Giống như quan niệm vững chắc lúc trước của nàng, chỉ cần có Sa Vô Kỵ ở cạnh bên, tựa hồ chẳng có việc gì mà không giải quyết được. Nửa ngày sau, bọn họ rốt cuộc đi ra được khỏi khu rừng âm u, nhìn thấy bầu trời quang đãng mệnh mệnh, tâm tình Sở Tuyên thật vui vẻ, thoải mái, nàng nhẹ nhàng thở ra... ^

Cách đó không xa, có rất nhiều những ruộng đất, nông trại trải dài ở giữa những khu xóm làng, những làn khói bay lượn lơ lửng ngoài từ bếp, còn có vài chú bướm nhỏ bay lượn trên các bông hoa, trên bầu trời trong xanh có ba, năm con diều...

“A! Có thôn xóm!” Sở Tuyên hưng phấn kêu to.

Hai lão bá kia nói đúng, đi thông qua khu rừng rậm này quả thật có thôn xóm, Cổ Vương nhất định là ở chỗ này.

Vào lúc nàng đang định chạy đến hỏi thăm, đột nhiên vòng eo bị một cánh tay mạnh mẽ ôm ngược trở về, Sở Tuyền nhin không được nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn Sa Vô Kỵ hỏi: “Người ôm ta làm gì? Chúng ta mau qua đó hỏi thăm đi!”

“Nàng đợi ta ở đây, ta đi trước xem sao đã, xác định nếu an toàn thì nàng hãy đi qua.”

“Có nguy hiểm sao? Nhưng ta nhìn thấy xóm này rất giản dị chất phát, không thấy có nguy hiểm a.”

Sa Vô Kỵ lắc đầu, kiên quyết nói: “Giang hồ hiểm ác, nàng hãy ở chỗ này chờ ta.”

Sở Tuyền còn muốn phản bác, nhưng nhớ đến đủ loại nguy hiểm trong rừng rậm thì cảm thấy hần nói cũng đúng, mọi việc vẫn là cẩn thận thì tốt hơn...

“Được rồi, vậy người đi nha rồi trở lại nha.”

Hần gật đầu, buông thắt lưng của nàng ra, dè thấp vành nón, hướng phía thôn xóm đi đến.

Sở Tuyền một người đứng chờ, ngẫu nhiên đi tới đi lui, đi một liên ngồi trên tảng đá, miệng nhàm chán cắn cỏ đại...

Một lát sau, khi bóng dáng cao thẳng kia lại xuất hiện, nàng cao hứng đứng lên, chạy về phía hần...

“Như thế nào? Có biết được gì không? Cổ Vương có ở nơi này không?”

Khi hần gật đầu, Sở Tuyền hưng phấn vừa nhảy nhót vừa cười.

“Thật tốt quá, không uổng phí chúng ta ngàn dặm xa xôi đi tới đây, cuối cùng cũng tìm được Cổ Vương, vậy còn chờ gì nữa, chúng ta nhanh đi đi.” Sở Tuyền dẫn đầu chạy về hướng thôn xóm, rồi quay lại đối với hần ngoắc ngoắc, ý bảo hần đi nhanh một chút...

Nhìn bóng dáng nhỏ xinh của nàng, Sa Vô Kỵ trầm ngâm một lát liền lẳng lặng đi theo phía sau...

Thôn xóm tọa lạc trong một vùng sơn cốc, mộc mạc nhưng xinh đẹp, ruộng đất trải dài, phẳng phất giống hệt như thế ngoại đào nguyên, nàng đi ở giữa, tò mò nhìn mọi nơi xung quanh, không thể tưởng tượng được là có một thôn xóm xinh đẹp như vậy giấu ở phía sau sơn cốc...

Đầu tiên nên tìm người hỏi thăm một chút.

Nàng hết nhìn đông đến nhìn tây, vừa thấy một cô gái đang ở bên cạnh dòng suối liền đi đến nơi ấy...

“Cô nương, xin mạo muội quấy rầy một chút...”

Cô gái được gọi quay đầu lại, khi hai người vừa thấy nhau liền cả kinh.

“A! Là cô sao!”

Hai vị thiếu nữ không hẹn mà đều kêu lên, rồi dùng ngón trỏ chỉ vào đối phương.

“Ta nhận ra cô, cô chính là vị cô nương đã gặp rủi ro trong khu rừng đúng không!”

Cô gái kia cũng hưng phấn nói “Ta cũng nhận ra cô, cô chính là cô gái đã cứu ta.”

Hai người giật mình, không hẹn nhau mà cùng cười...

Sở Tuyền vui vẻ tiến lên cầm tay cô gái: “Thật bất ngờ ở chỗ này gặp được cô, thật vui quá! Ngày đó, sau khi ta đem ba cái tên bại hoại rời đi, có trở lại tìm cô nhưng lại không thấy cô, lúc đó trong lòng ta vẫn luôn lo lắng hoài!”

Cô gái nọ cũng rất kích động, gắt gao nắm chặt tay của ân nhân: “Sau khi được cô nương cứu, ta gặp lại người quen theo cùng người đó đi trở về, nhưng ta quả thật không có ngày nào quên ân cứu mạng của cô nương.”

“Cô không có việc gì là tốt quá rồi!”

Hai nàng do đã quen biết vào lúc trước và tuổi xấp xỉ nhau, tính cách cũng rất hợp, nên lập tức đối với nhau sinh ra hảo cảm, rồi bắt đầu cho đối phương biết khuê danh của mình...

Thì ra vị cô nương kia tên là Ngọc Như Yến, sống tại thôn xóm ở đây.

“Ở nơi này, mọi người đều gọi ta là Yến Nhi, cho nên Sở cô nương cứ gọi ta là Yến Nhi là được rồi.”

“Nếu vậy chúng ta cũng không cần khách sáo, ta gọi cô là Yến Nhi, cô cũng gọi ta là Tuyền Nhi nha.” ^

Ngọc Như Yến hé miệng cười duyên, gật đầu nói: “Được, Tuyền Nhi cô nương.” Nói xong, đôi mắt đẹp lại nhìn về nam tử phía sau Sở Tuyền: “Vị này là...”

A! Đúng rồi, thiếu chút nữa là nàng quên.

Sở Tuyền đưa tay chỉ chỉ về người phía sau, giới thiệu: “Hắn là tùy tùng của ta, tên là Sa Vô Kỳ.”

Ngọc Như Yến sững sốt: “Tùy tùng?”

“Đúng, cô nương làm sao vậy?”

Ngọc Như Yến lắc đầu nói: “Không có gì, hai vị tới đây là để...”

“Ta muốn tìm Cổ Vương, cô có biết Cổ Vương ở đâu không?” Sở Tuyền tràn đầy chờ mong nhìn nàng.

“Thì ra Tuyền Nhi đến nơi này là để tìm Cổ Vương nha!”

Sở Tuyền dùng sức gật đầu: “Đúng đúng đúng, cô mau nói cho ta biết ở nơi nào đi!”

Ngọc Như Yến tiếc nuối thở dài: “Thật không khéo, Cổ Vương vừa rời khỏi núi, bây giờ không ở trong thôn.”

“Cái gì? Hiện tại hắn không ở đây? Vậy khi nào thì hắn trở về?”

“Hắn đến chỗ nào thì tôi không biết được, còn chuyện khi nào trở về thì rất khó nói, có đôi khi là ba ngày sẽ trở lại, nhưng có lúc là đến vài tháng mới quay trở về.”

“Vài tháng?” Sở Tuyền kinh ngạc hô to: “Điều này làm sao có thể, ta trải qua trăm ngàn khổ sở chạy đến nơi này tìm hắn, thế vậy mà lại không gặp được người!?”

Ngọc Như Yến vẻ mặt tò mò hỏi: “Tuyền Nhi cô nương tìm Cổ Vương là có chuyện gì vậy?”

“Là chuyện đại sự rất quan trọng, chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời của ta, tóm lại chuyện là rất dài.” Nguyên bản gương mặt đang phấn chấn bỗng ảm đạm xuống dưới, mày liễu nhăn lại, đôi mắt thâm oán: “Hắn thực đáng giận, cố tình vào thời điểm ta tình được nơi hắn ở thì rời đi, chẳng lẽ hắn là đoán được có người muốn đến đòi nợ nên đã sớm bỏ chạy trước?”

Ngọc Như Yến lặng lẽ liếc mắt ngắm nam nhân đang đứng phía sau một cái, rồi lại nhìn về phía vẻ mặt Sở Tuyền đang thờ ơ, ánh mắt hiện lên một tia sáng kỳ dị, trong lòng tò mò muốn chết. Không biết vị cô nương xinh đẹp này cùng với Cổ Vương của bọn họ có chuyện gì xảy ra?

Yến Nhi kéo tay của Sở Tuyền, an ủi nói: “Nếu Tuyền Nhi là khách của Cổ Vương ca ca, thì cũng chính là khách của thôn chúng ta, huống chi cô lại còn là ân nhân cứu mạng của Yến Nhi, không bằng cô ở lại đây, để Yến Nhi có thể báo đáp ơn cứu mạng của cô nương trong lúc chờ Cổ Vương ca ca trở về có được không? Cũng thuận tiện nói cho Yến Nhi biết cô cùng Cổ Vương ca ca là như thế nào biết nhau vậy?”

Đành vậy thôi, tựa hồ cũng chỉ còn có biện pháp này...

Cũng tốt, nàng cùng với Sa Vô Kỳ lưu lạc cũng khá lâu, phải tìm nơi nào đó nghỉ ngơi một lúc, hơn nữa, nhất nghĩ đến muốn đi phải xuyên qua rừng rậm, nàng liền toàn thân run rẩy, thà rằng tạm ở lại nơi này, huống chi nơi này thật đẹp nha, lại có cả Yến Nhi làm bạn, chính nàng cũng có rất nhiều điều muốn cùng với Yến Nhi tán gẫu nữa... ^

“Nếu đã vậy, ta tạm ở nơi này một thời gian, hừ, ta cũng không tin không đợi được Cổ Vương.”

Ngọc Như Yến nhìn bộ dáng nổi giận của Sở Tuyền rồi lại vụng trộm nhìn nam tử phía sau, nàng nhin không được quay mặt chỗ khác mà cười trộm...

Tuy rằng không hiểu là có chuyện gì phát sinh, nhưng chắc chắn sẽ rất thú vị, chẳng qua nàng vạn lần không nghĩ đến, vị nam tử danh tiếng vang xa trên giang hồ – Cổ Vương, thế nhưng giờ đây biến thành tùy tùng của nhà người ta?

Vì vậy, nguyên nhân nhất định vô cùng thú vị, ha ha...

Người ta thường nói, người tốt sẽ được đền đáp...

Quả đúng như vậy a, nếu không phải lúc trước nàng cứu Ngọc Như Yến, thì làm sao bây giờ có thể có được chỗ ở thoải mái như vậy đâu?

Sở Tuyền được sắp xếp ở tại một gian phòng rất rộng rãi và sạch sẽ, Yến Nhi cô nương chẳng những giúp nàng dọn một gian phòng mà còn vì nàng chuẩn bị bộ xiêm y mới, một đôi hài đẹp, phàm là đồ dùng thường ngày, nàng đều giúp Sở Tuyền chuẩn bị vô cùng tươm tất.

Nơi này hoa cỏ sum suê tươi mát, trước cửa phòng còn có một khóm hoa hồng nhỏ xinh, bên cạnh là con đường cỏ xanh mượt mà, xa xa nhìn ra là một dãy núi cao trùng điệp, phong cảnh quả thật xinh đẹp, hữu tình không sao tả xiết...

Trong nửa khắc, nàng liền bị cảnh đẹp này mê hoặc.

“Gian phòng đẹp quá, chủ phòng là ai vậy? Thật sự để cho tỷ ở sao?”

“Tỷ yên tâm, chủ nhân của gian phòng này là một người tốt, vừa vặn có việc phải xa nhà, nên đem gian phòng này giao cho muội trông nom, nếu chủ nhân biết gian phòng này có một vị cô nương xinh đẹp như tỷ ở tạm, chắc chắn chủ nhân của nó sẽ vô cùng vui vẻ.”

Được Yến Nhi ca ngợi, Sở Tuyền hơi ngượng ngùng.

“Muội nói tỷ xinh đẹp, muội mới thật sự xinh đẹp a, lại vừa có khí chất, thuở nhỏ tính cách của tỷ rất quậy phá ngang bướng, ngay cả người của Miêu tộc cũng chịu không nổi tỷ đâu.”

Hai cô gái ngồi xuống vừa nói vừa cười, Sở Tuyền kể cho Ngọc Như Yến biết, nàng là như thế nào hỏi thăm đường để tìm đến đây, rồi Ngọc Như Yến cũng kể cho nàng quá trình từ lúc được Sở Tuyền cứu giúp và trở về thôn làng...

Bồi Sở Tuyền nói chuyện trong chốc lát, Yến Nhi liền nhắc Sở Tuyền nghỉ ngơi, rồi hẹn nàng một lát nữa sẽ đưa Sở Tuyền đi nơi đây đó để quen thuộc với hoàn cảnh của làng này.

Ngọc Như Yến đứng lên đi ra ngoài phòng, rồi nàng lại bước nhanh, trải qua một con đường mòn tiến vào một gian phòng khác ở phía trước, quay đầu nhìn lại, xác định Sở Tuyền còn tại trong căn phòng đằng kia mới vội vàng mở cửa vào phòng.

Trong này đã có một người sớm chờ nàng đã lâu...

“Sa đại ca.”

Nàng bước lên, gương mặt thanh tú trong suốt ý cười.

“Như thế nào?”

“Đã làm theo lời đại ca căn dặn, đưa Sở cô nương ở tại trong phòng của đại ca.” Yến Nhi ngọt ngào cười, còn bổ sung nói: “Lúc Sở cô nương nhìn thấy căn phòng, nàng thập phần vừa ý và rất vui vẻ, cứ luôn miệng khen nơi đó thật đẹp, nàng rất thích.” Ngọc Như Yến vừa nói vừa quan sát, quả nhiên nhìn thấy gương mặt nguyên bản vốn lạnh lùng bây giờ nhu hòa không ít, có thể thấy được hẳn rất cao hứng.

“Vậy là tốt rồi, nếu còn thiếu cái gì thì cứ giúp nàng bổ sung.”

“Đây là đương nhiên, nàng chính là ân nhân cứu mạng của Yến Nhi, Yến Nhi nhất định sẽ hầu hạ nàng thật tốt, huống chi, nàng còn có thể là đại tẩu tương lai của muội nữa, làm nghĩa muội đương nhiên lại càng phải cố gắng ra sức mà lấy lòng đại tẩu.”

Gương mặt luôn nghiêm nghị lúc này ánh ra nụ cười nhẹ.

Ai nha, Sa đại ca nở nụ cười? Đây chính là thiên đại kỳ tích nha! Không thể tưởng tượng được người kia tích cười như vàng bây giờ lại vì Sở Tuyên mà nở nụ cười, xem ra đại ca là thật lòng rất thích người ta a.

“Những người khác đều đã thông báo qua chưa?”

“Đại ca vừa căn dặn Yến Nhi đã lập tức thông báo cho thôn trưởng, lúc này chắc chắn toàn cả thôn mọi người đều đã biết, vạn lần sẽ không tiết lộ ra đại ca là Cổ Vương, và cũng sẽ xem như là lần đầu tiên gặp mặt đại ca.”

Sa Vô Kỵ gật đầu: “Vất vả cho muối.”

“Không có đâu, có thể giúp đại ca làm việc nhỏ này là vinh hạnh của nghĩa muối, nếu không phải là do đại ca đã dặn trước, chắc chắn giờ phút này mọi người đã sớm ôm thịt gà, thịt bò, rau dưa và trái cây đến để hoan nghênh đại ca trở về rồi.”

Nàng dừng lại một chút.

“Nhưng mà Yến Nhi vẫn không rõ, đại ca vì sao lại không cho Sở cô nương biết đại ca chính là Cổ Vương vậy?”

“.....” !!!

Yến Nhi vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ: “Thì ra là như vậy a!”

Sa Vô Kỵ vẻ mặt xấu hổ: “Ta chưa nói cái gì hết nha.”

“Không cần phải nói, không cần phải nói, Yến Nhi nhìn xem biểu tình của đại ca là hiểu rồi, nhất định đại ca đã làm chuyện gì đó đuối lý, nên mới phải giấu thân phận Cổ Vương với Sở cô nương có đúng hay không?”

Đoán hoàn toàn chính xác, không hề sai một tí gì cả, bộ vẻ mặt của hắn biểu hiện rõ ràng như vậy sao? !!!

Ngọc Như Yến che miệng cười, nàng chưa bao giờ thấy đại ca có biểu tình xấu hổ như vậy, thật thú vị a! Như vậy có thể thấy được đại ca có bao nhiêu thích vị Tuyên Nhi cô nương nha!

Nàng tuyệt không hề kinh ngạc vì đại ca sẽ thích Sở cô nương, lúc đầu trong lòng còn tưởng rằng đại ca là bởi vì biết Sở cô nương là ân nhân cứu mạng của mình, thân là nghĩa huynh nên mới vì nàng mà báo đáp cho người ta, nào ngờ hắn là thật lòng yêu thích người ta...

“Bất luận như thế nào Yến Nhi cũng sẽ giúp đại ca hầu hạ tốt đại tẩu tương lai. Bây giờ Yến Nhi phải đi rồi, bởi vì Yến Nhi đã đáp ứng Sở cô nương sẽ dẫn nàng đi dạo chung quanh ngắm làng một chút.”

Sở Tuyên sống ở nơi này thật vui vẻ, mặc dù là người mới đến nhưng nàng đã thích ứng được nơi miền quê mộc mạc này...

Điều khiến cho nàng bất ngờ là, người dân nơi đây thật nhiệt tình, mặc kệ là dưa, trái cây hay các loại rau, thịt, cá... mỗi người khi nhìn thấy nàng đều nhiệt tâm đem những thứ mình gieo trồng tặng cho nàng coi như là lễ vật gặp mặt.

Kết quả là, nàng đi dạo chưa đến một dặm đường, hai tay đã ôm đầy rau, trái cây và dưa, bên chân đầy ắp gà, ngà và thịt heo khiến cho nàng đương trường muốn đỏ khóc đỏ cười, cuối cùng cũng là Yến Nhi nhờ người đem số lễ vật đó về nhà trước mới có thể giải quyết được khốn cảnh của nàng...

Được thôn dân khoản đãi cùng với bầu bạn với Yến Nhi khiến cho nàng hoàn toàn yêu thích nơi này.

Ban đêm, sau khi đã tắm rửa xong xuôi, thay bộ quần áo sạch được Yến Nhi chuẩn bị, Sở Tuyên trèo lên chiếc giường êm, thoải mái thở dài một tiếng...

Ánh trăng trắng ngà soi vào cửa sổ, trên bầu trời ánh sao lấp lánh, chung quanh thật yên tĩnh, thỉnh thoảng chỉ có vài tiếng ếch kêu từ phía ngoài cửa sổ truyền đến.

Nàng ngáp một cái, chui vào ổ chăn ấm, nhắm mắt lại, cảm thấy thập phần mỹ mãn.

Bỗng nhiên có một bóng người chậm rãi sờ soạng hiện lên giường của nàng, đặt sức nặng ở trên người nàng mà quây nhiễu...

“Nha! Ai? A... người, làm sao người vào đây được?”

“Ta muốn nàng.” Hơi thở nóng rực phả vào gương mặt của nàng, bàn tay thô dày hoạt nhập đến góc áo, tham nhập vào phía trong y phục của nàng...

Hai gò má của Sở Tuyền đỏ bừng như cháy, trái tim đập nhanh đến lợi hại, nàng cả giận nói: “Ai cho người được phép trèo lên giường của ta.” Không thể tưởng tượng được người này lớn mật như vậy, dám ở lúc nửa đêm xâm nhập vào phòng của nàng!

“Ta đến để đòi thù lao của mình.”

Nàng không phục chất vấn: “Khi nào thì thân thể của ta biến thành người cần người cứ lấy chứ?” Đúng vậy, nàng cùng hần từng có da thịt chi thân một lần, nhưng cũng không có nghĩa là sẽ chấp nhận để cho hần nửa đêm trèo lên giường đối với nàng giở trò.

“Ta đưa nàng đi tìm Cổ Vương, mà nàng đã đồng ý để cho ta tùy ý xử trí, nàng đã quên rồi sao?”

Nghe hần nhắc nhở, nàng mới nhớ đến chính mình quả thật đã đáp ứng hần chuyện này, thật đúng là nàng đã quên bèn...

“Tuy nàng đã quên, nhưng ta thì lại nhớ rất rõ.”

“A! Nhưng mà...”

“Nàng đã đáp ứng ta.”

Hơi thở nóng rực lại cách đôi môi của nàng thật gần, đôi mắt của hần trong đêm tối vẫn sáng rực...

“Nhưng mà lúc này là nửa đêm, nếu như bị người khác phát hiện...”

“Nửa đêm mới là thời gian tốt, mọi người đều ngủ, sẽ không có ai phát hiện.”

Hần lại cứ ở trên giường của nàng không đi, giọng điệu kiên quyết. Tóm lại, tối nay chính là không ăn nàng là không thể đi, bởi vì đây là do chính miệng nàng đã đáp ứng trao đổi điều kiện, hơn nữa từ khi hần và nàng có da thịt thân thiết, cảm giác này dường như đã ăn sâu vào xương tủy, khiến cho hần say mê không dứt được, càng ngày muốn càng nhiều...

Bờ môi ẩm chụp xuống, hôn trụ đôi môi còn đang muốn biện hộ của nàng, ngọn lửa nóng hoạt nhập, kích tình dây dưa...

Sở Tuyền thân ngâm một tiếng, thân mình dễ dàng bị hần liêu khởi dục vọng, dưới sự xâm chiếm cuồng nhiệt do hần tạo nên, thân mình nàng cũng không thể ức chế được ngọn lửa dục vọng của mình...

Bàn tay Sa Vô Kỵ đỡ xuống quần áo của nàng, đem trở ngại giữa hai người vứt bỏ, dáng người lả lướt xinh đẹp của nàng ẩn hiện trong bóng đêm ...

Dưới ánh trăng sáng, hai bóng dáng trần trụi si mê, quấn quýt lấy nhau, cùng nhau trầm luân...

Ngày ngày, Sở Tuyền ở thôn Tiêu Dao nhân nhã hưởng thụ vẻ đẹp như chốn bồng lai tiên cảnh cùng với những ngày an bình vô ưu vô sự...

Ban đêm Sa Vô Kỵ sẽ mặt dày leo lên giường của nàng, ôm cơ thể nhuyễn ngọc ôn hương vào lòng, hàng đêm đều quấn quýt si mê mà đi vào giấc ngủ...

Thôn dân ở đây vô cùng chất phác và thiện lương, ai cũng đối đãi với nàng giống như người nhà, hễ nhà ai nấu đồ ăn ngon đều gọi nàng đến nếm thử, nhà ai làm quần áo mới đều làm thêm một bộ tặng cho nàng...

Có đôi khi nàng sẽ cùng những đứa trẻ trong làng vui đùa đi thả diều với nhau, cùng cởi giày chạy quanh trên sườn núi xanh biếc, nàng vô tư đùa giỡn cho đến khi bàn chân ửng hồng mới trở về...

Cũng có lúc nàng cùng với Yến Nhi ra bờ suối câu cá, câu được cá Yến Nhi sẽ phụ trách tẩm ướp, làm thành một vài món ăn ngon giản dị, nàng sẽ nằm ở trên ghế, vừa ăn vừa hưởng thụ mỹ vị của nhân gian...

Mỗi ngày của Sở Tuyền đều trải qua vô cùng khoái hoạt và phong phú, đôi khi nàng sẽ vì quá mệt mỏi hay không cẩn thận mà thiếp đi trên ghế, nhưng sáng sớm hôm sau tỉnh lại thì phát hiện bản thân mình đang

nằm trên giường ấm, thì ra Sa Vô Kỵ đã ôm nàng đem trở về phòng, dùng nhiệt độ cơ thể của hắn sưởi ấm cho nàng, không cho thân thể của nàng bị khí lạnh của ban đêm khiến cho nhiễm phong hàn...

Ngày qua ngày đều thật vui vẻ, cơ hồ đều làm cho nàng quên mất mục đích của mình khi đến thôn Tiêu Dao.

Vào một ngày trời trong nắng ấm, Sở Tuyền vui vẻ nhìn đôi giày mới mà nàng vừa làm xong, đôi giày này nàng đã tốn mất cả nửa tháng, nàng làm vì muốn tặng cho Sa Vô Kỵ.

Nàng đã sớm chú ý tới đôi giày cũ hắn đang mang kia, hẳn lúc nào cũng chỉ mang đôi giày ấy, đôi giày luôn luôn dính đầy bụi đất, bị mài mòn không ít, cũng đến lúc nên đổi một đôi mới...

Làm một đôi giày cũng không dễ dàng gì, huống chi nàng còn phải thừa dịp lúc hắn ngủ với vụng trộm làm, đôi khi còn phải lừa gạt hắn, chỉ cần có cơ hội nàng liền tránh trong phòng mà khâu giày, lúc khâu nàng còn nhiều lần không cẩn thận mà bị đâm vào tay đầu.

Lúc ở Miêu thành, từ bé nàng đã được cưng chiều, không phải lo ăn lo mặc, còn có nữ tỳ hầu hạ, không cần học tập thuê thừa nữ công gia chánh, cho nên cũng chẳng chú ý mà học, cho nên bây giờ nàng đành phải vụng trộm đi học hỏi con gái ở thôn Tiêu Dao.

Sáng sớm khi tỉnh lại, người bên cạnh đã không còn ở, nàng biết, Sa Vô Kỵ luôn luôn thức dậy từ khi trời còn chưa sáng, lúc này chắc chắn hẳn hẳn là đang nhóm lửa nấu thức ăn sáng cho nàng...

Nàng cầm đôi hài mới trong tay, tính ở trước lúc ăn sáng sẽ đưa cho Sa Vô Kỵ.

Không hiểu khi hắn nhìn thấy chính nàng tự tay làm cho hắn đôi giày mới sẽ biểu tình như thế nào nhỉ? ^

Kinh ngạc?

Kinh hãi?

Cảm động?

Khi tưởng tượng đến khuôn mặt luôn luôn không thay đổi của hắn hiện ra trạng thái vui vẻ, Sở Tuyền không khỏi vụng trộm nở nụ cười...

Hai tay ôm đôi giày mới chạy xuyên qua con đường mòn, đi qua khu vườn hoa xinh đẹp, rất nhanh nàng liền nhìn thấy bóng dáng cao thẳng của Sa Vô Kỵ...

Trái tim đập nhanh như nổi trống, khi nàng đang định mở miệng muốn gọi hắn thì bỗng dừng lại giật mình, bởi vì bên cạnh hắn còn có một người khác, đó chính là Yến Nhi cô nương.

Sở Tuyền theo bản năng trốn đi, nàng kinh ngạc mở to mắt.

Hai người này cứ nhiên cười nói với nhau? Bọn họ khi nào thì thân thiết như vậy chứ?

Tên kia không phải lúc nào cũng tích lời như vàng sao???

A a a!!! Hắn là người mà ngay cả kéo khoe miệng cũng rất keo kiệt, ấy vậy mà bây giờ lại lộ ra nụ cười nhẹ ôn hòa...

Bọn họ đang nói chuyện gì chứ? Đáng giận! Nàng nghe không tới.

Tròng mắt của Sở Tuyền đều nhanh trừng đến muốn rơi ra ngoài, lồng ngực không hiểu sao lại có một khối đá đè nặng, nàng ngoài ý muốn phát hiện, hắn mỉm cười không phải chỉ dành riêng cho nàng, cẩn thận nghĩ lại, Sa Vô Kỵ căn bản chưa bao giờ đối với nàng cười quá cả.

Chẳng lẽ hai người bọn họ... Không không không! Sẽ không đâu!

Nàng không tin! Tình cảm mà Sa Vô Kỵ đối với nàng vô cùng thâm thiết, hẳn sẽ không thích yến Nhi đâu, nhưng mà, nhìn bộ dáng của hai người bọn họ tựa hồ thật thân mật, nói năng rất thân thiện đâu...

Nàng rầu rĩ, lồng ngực phản phát như bị cái gì hung hăng đâm trúng, hậm hực khó tiêu khiến cho nàng không hề thoải mái.

Sở Tuyền trốn tránh không đi ra ngoài, nhịn xuống xúc động muốn đi lên, thẳng đến khi Yến Nhi ly khai, nàng mới từ từ đi ra ngoài, thái độ biểu hiện như không chút để ý.

“Vô Kỵ.” Sở Tuyền làm bộ như không có việc gì, cùng hắn chào hỏi, mà Sa Vô Kỵ khi nhìn thấy nàng thì trên mặt có một chút kinh ngạc...

“Như thế nào? Người nhìn thấy ta sao lại giật mình.”

“Hôm nay nàng dậy rất sớm.” Hắn xác thực là ngoài ý muốn, bởi vì nàng luôn ngủ thẳng đến mặt trời lên cao mới thức dậy, hôm nay cứ nhiên lại rời giường thật sớm.

Hừ, hắn nhất định trong lòng có quỷ... ghê...

Sở Tuyền âm thầm tức giận, nhận định là hắn đang thấp thỏm không yên, bỗng khỏe mắt không cẩn thận nhìn xuống, nhìn thấy rõ ràng trên chân của hắn là một đôi giày mới...

Đôi giày cũ đâu?

Làm sao hắn có giày mới chứ?

Nàng nhìn chằm chằm đôi giày mới của hắn, đường thêu rất tinh xảo, so với đôi giày mà nàng làm tốt và đẹp hơn rất nhiều.

Sa Vô Kỵ phát hiện gương mặt nàng khác thường, đôi mày rậm nhíu lại, hỏi: “Nàng làm sao vậy?”

“Người đổi giày mới sao?”

Hắn cúi đầu, nhìn đôi giày mới đang mang trên chân, gật đầu nói: “Yến Nhi vừa mới đưa đến, nàng ấy nói đôi giày cũ của ta đã cũ nát, nên đổi một đôi mới.”

Yến Nhi? Gọi thân thiết như vậy? Còn mang đôi giày mới mà người ta làm?

Gương mặt xinh đẹp, nhỏ nhắn của Sở Tuyền trầm xuống, thoáng chốc trong lòng nàng ghen ghét dữ dội, đôi giày giày ở sau lưng kia cũng bị đôi bàn tay nhỏ nắm chặt.

“Mang tốt không?”

Sa Vô Kỵ vẫn như cũ cúi đầu đánh giá đôi giày, thành thực trả lời: “Mang rất tốt, hoàn toàn vừa chân.”

“Thực thoải mái sao?”

“Rất thoải mái, so với đôi giày cũ tốt hơn nhiều.”

“Nói vậy là người rất thích, đúng không?”

“Ừ, thích.”

Sa Vô Kỵ nhìn chằm chằm đôi giày mới trên chân, đưa qua đưa lại thưởng thức, thậm chí còn đi lại một vài bước, bộ dáng thực vừa lòng, không hề phát hiện vị mỹ nhân đang đứng trước mặt đã muốn tức giận đến xì khói đầy cả đầu...

“Đúng rồi, nàng muốn ăn sáng cái gì?” Bởi vì không nghĩ đến nàng sẽ dậy sớm, cho nên hắn không chuẩn bị thức ăn sáng cho nàng.

“Không cần.”

Sở Tuyền xoay người, ôm đôi giày trong tay, phản hồi phía đường mòn trong vườn hoa.

“Nàng đi đâu?”

“Trở về ngủ.”

Nàng không thèm quay đầu mà lại nhanh rời đi, lưu lại Sa Vô Kỵ với vẻ mặt kinh ngạc...

Ngủ?

Vậy hôm nay nàng dậy từ sáng sớm để làm cái gì?

9. Chương 9

Chương 9

Không biết là từ bao giờ ánh mắt của nàng bắt đầu theo dõi lấy hắn.

Nàng luôn luôn thừa dịp hắn không chú ý sẽ vụng trộm nhìn xem hắn, nhìn hắn cầm búa ở trong sân chặt củi, nhìn theo hắn cầm thùng, đi lấy nước đổ đến nhà bếp...

Nóc nhà hỏng hắn sẽ sửa chữa.

Vách tường hư hắn sẽ gia cố.

Cứ mỗi lúc hắn không chú ý, ánh mắt của nàng sẽ vụng trộm đi theo hắn, bất quá khi hắn quay đầu nhìn lại, nàng vội vàng thu hồi tầm mắt, sẽ làm bộ như bản thân thật bận rộn, không có chú ý đến hắn...

A a a! Nếu bị hắn phát hiện bản thân nàng luôn lén nhìn hắn, như vậy thật xấu hổ nha!

.....

Vừa làm xong việc của buổi trưa, Sa Vô Kỳ toàn thân ướt đẫm mồ hôi, dưới ánh nắng mặt trời, nhìn hắn thật mạnh mẽ và thu hút, để tiêu bớt thời tiết nóng bức, hắn đi đến cạnh giếng, đem thùng nước đổ từ trên đầu xuống...

Sa Vô Kỳ một thân ẩm ướt, mái tóc đen rối tung càng tăng thêm vẻ quyến rũ, trên làn da ngăm đen từng giọt nước lờ lờ tỏa sáng óng ánh...

Khí lực mạnh mẽ, đường cong rắn chắc phản phát sức mạnh vô hạn khiến cho Sở Tuyên không thể kiềm chế được mê mẩn, trái tim đập loạn...

Phong thái của hắn tràn ngập tính hoang dã, cánh tay cường tráng hữu lực vô số lần ở ban đêm ôm lấy nàng cùng nhau vu sơn mây mưa, một lần, lại một lần khiến nàng thở gấp liên tục...

Nàng vẫn còn nhớ rõ rãnh mạch hương vị của hắn, nhớ rõ hắn là như thế nào tham lam mút cắn lấy đôi môi, bàn tay to lướt qua khắp da thịt mẫn cảm của nàng, lưu lại rõ ràng ấn ký thuộc loại của hắn, luôn luôn khiến cho nàng phải run rẩy không thôi... Càng không thể quên được hắn là như thế nào dùng hỏa chương gắng gượng ở giữa hai chân của nàng làm càn chà đạp...

Từng chi tiết hoan ái vào ban đêm nàng đều nhớ thật rõ, bây giờ hồi tưởng lại, hai gò má của nàng bắt đầu đỏ ửng, thân mình nóng lên...

Vào ban ngày, vẻ mặt của hắn vẫn luôn luôn lạnh nhạt, trầm ổn, tìm không thấy một tia nhiệt độ...

Nhưng đến khi vào đêm tối, ánh trăng lên cao, bầu trời đêm bắt đầu yên tĩnh, hắn liền giống như đổi thành một người khác, y hệt như một dã thú ăn không đủ no, ở trên người nàng phát tiết tất cả tinh lực, thẳng đến khi nàng toàn thân bủn rủn, mệt mỏi không còn một tia khí lực, nhưng vẫn còn có thể cảm giác được sức lực của hắn vẫn cuộn cuộn, vẫn còn quyến luyến nàng như cũ không thôi...

Ai nha! Bây giờ nàng nghĩ đi đâu rồi vậy???

Ban ngày ban mặt, đầu óc của nàng càng ngày càng đáng xấu hổ quá nha...

Sở Tuyên dùng hai tay vỗ má, không tự giác lắc đầu, ý đồ muốn đem những tư tưởng kỳ cục xấu hổ kia đuổi ra ngoài đầu óc.

“Nàng làm sao vậy?”

Hơi thở ẩm áp ở bên tai nàng phà đến...

Sở Tuyên giật nảy người, trừng mắt nhìn hắn, bởi vì không biết là từ khi nào, Sa Vô Kỳ đã bước đến ngồi xổm trước mặt của nàng, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn vào nàng chăm chăm.

“Không có!” Gương mặt của càng đỏ, biểu tình vừa nhìn là biết giấu đầu lòi đuôi.

Sa Vô Kỵ nheo lại lông mày, bàn tay to vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn thanh tú của nàng: “Mặt của nàng vừa hồng lại vừa nóng, nàng không thoải mái sao?”

“Mới không phải, chỉ là tại nắng gay gắt quá, ta phơi nắng nhiều nên gương mặt mới đỏ.” Nói xong còn cố ý, giả vờ lau mồ hôi... !!!

Sa Vô Kỵ thủy chung vẫn nhìn nàng chăm chăm, hại nàng một trận chột dạ, bị ánh mắt của hắn nhìn khiến cho trái tim của nàng càng đập loạn nhịp hơn...

Mỗi khi hắn nhìn nàng như vậy, đó là lúc hắn muốn hôn nàng.

Sở Tuyền ngượng ngùng cúi đầu, nội tâm căng thẳng chờ mong, nhưng mà, không giống như trong định liệu của nàng, Sa Vô Kỵ không có hôn nàng.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Hắn đứng lên, đi về phía bên cạnh giếng...

A? Hắn không hôn nàng, hắn thế nhưng dám không chịu hôn nàng???

Sa Vô Kỵ đem củi gỗ cột lại, khiêng lên vai hướng về phía cửa đi đến.

“Người đi đâu?”

“Đi tìm Yến Nhi.”

Sở Tuyền trong lòng nhảy dựng, vội hỏi: “Tìm nàng làm gì?”

“Đem củi gỗ đưa cho nàng ấy.”

“Để ta giúp người đưa cho Yến Nhi.”

“Nàng?”

Nhìn ánh mắt hoài nghi của hắn, Sở Tuyền không phục hỏi: “Như thế nào, không được sao?”

Hắn lắc đầu nói: “Nặng lắm, nàng không đem nổi đâu.”

Nhưng khi nghĩ đến hắn cùng với Yến Nhi gặp mặt, lòng của nàng lại rầu rĩ không thôi, rất sợ giữa hai người ấy sẽ nảy sinh tình cảm.

“Đừng xem thường ta, chút củi gỗ ấy làm sao ta không cầm nổi.”

Sở Tuyền vươn tay đoạt lấy củi gỗ trên vai của hắn, vừa mới lấy qua tay, một cỗ sức nặng thiếu chút nữa đem nàng đè té xuống đất...

Nặng... nặng quá!

Sở Tuyền dùng hết sức chống đỡ, cố gắng làm bộ như thật nhẹ nhàng.

Đáng ghét! Rõ ràng nhìn thấy hắn khiêng củi rất thoải mái, cho nên nàng mới nghĩ chính mình cũng có thể làm được.

“Nàng có làm được không?”

“Đương nhiên, đây chỉ là việc nhỏ.” Sở Tuyền bắt buộc chính mình cố gắng chống đỡ, dùng toàn bộ khí lực khiêng bó củi gỗ, từng bước, từng bước một, tốc độ như rùa bò rảo bước về phía trước...

Y da~~~ cố lên! Nhất định nàng có thể, nhất định... sẽ được mà...

Trên vai bỗng nhiên nhẹ hẫng, vòng eo nhỏ của nàng bị một cánh tay ôm lấy, giúp nàng đứng vững.

Sở Tuyền kinh ngạc ngẩng đầu nhìn bó củi trên vai của Sa Vô Kỵ.

“A, sao người lại lấy đi, đưa cho ta!” Nàng nóng nảy muốn lấy lại.

“Vẫn là để ta mang đi thì tốt hơn.” Hắn buông nàng ra đi về phía cửa trúc, đôi chân nhanh nhẹn thẳng hướng về phía nhà của Yến Nhi mà đến.

Sở Tuyền nhìn theo bóng dáng của hắn, đứng tại chỗ mà sinh hờn dỗi, trong lòng thật khó chịu.

Hắn muốn tự bản thân đưa cho Yến Nhi?

Không đâu, Vô Kỵ giúp Yến Nhi chỉ là nhân tình bình thường, nàng không nên suy nghĩ lung tung, với lại ngày thường Yến Nhi vẫn rất chăm sóc cho nàng, nàng không nên lòng dạ hẹp hòi.

Sở Tuyền cứ tự nhủ, cố gắng thầm nhắc bản thân cứ yên tâm, không nên suy nghĩ nhiều, nhưng trong đầu vẫn là có một chút không thoải mái...

Nàng nghĩ Vô Kỵ rất nhanh sẽ đi trở về, nhưng chờ, chờ mãi, hắn vẫn không thấy trở về...

Nhà Yến Nhi bất quá chỉ cách nơi này độ chừng năm mươi bước chân, tính thời gian, hắn nên sớm đã trở về, chẳng lẽ, hắn đưa củi đến nhà người ta, còn thuận đường ngồi uống trà ăn hạt dưa?

Càng nghĩ Sở Tuyền càng khó an, lòng càng hoài nghi, tâm tư cũng buồn bực.

Không được! Nàng vẫn là nên đi xem một chút, xem hai người bọn họ rốt cuộc đang làm cái trò gì?

Đi ra ngoài phòng, xuyên qua vườn rau, nàng vừa mới đang chuẩn bị tư thế chạy, lại lập tức đi trở về phòng, hoang mang rối loạn trốn vào phòng, gấp gáp nhìn trái phải xung quanh rồi vội vàng cầm lấy kim chỉ ngồi vào trước bàn, làm bộ đang bận rộn thêu.

Chỉ chốc lát sau, Sa Vô Kỵ bước vào cửa, ánh mắt dừng lại trên tay của nàng.

“Người đã về rồi sao?” Nàng làm bộ như lúc này mới phát hiện ra hắn, kỳ thật ngay từ ngoài cửa nàng đã thấy được bóng dáng của hắn.

Con người đen của Sa Vô Kỵ có chút đăm chiêu nhìn thẳng chiếc khăn thêu tay nàng đang cầm.

“Nàng thêu khăn à?”

“Đúng.” Sở Tuyền cố ý dùng ngữ điệu không chút để ý trả lời hắn, làm bộ tất cả tâm tư đều đặt trên chiếc khăn thêu. Nàng từng thấy qua Yến Nhi thêu, biết được các thiếu nữ người Hán đều thích tự tay thêu hoa lá, chim chóc trang trí cho khăn tay, vì thế nàng cũng muốn làm thử.

Sa Vô Kỵ đi tới, ngồi xuống ở bên cạnh, trầm mặc nhìn nàng chăm chăm.

Dưới ánh mắt nóng rực của hắn, hai má của nàng hơi nhiễm hồng, nàng e lệ giương mắt nhìn hắn: “Người nhìn ta làm gì?”

“... Thì ra nàng thích gà.”

Sở Tuyền giật mình: “Gà? Cái gì gà chứ?”

Hắn nâng tay, chỉ vào chiếc khăn tay mà nàng đang muốn thêu hình chim phượng hoàng.

Sở Tuyền mặt biến sắc, nhìn chăm chăm vào chiếc khăn, trong lòng trầm xuống.

Gà ư? Nàng thêu phượng hoàng lại giống gà sao?

Nhận thấy được sắc mặt của nàng khác thường, Sa Vô Kỵ ý thức được mình đã lỡ lời, vội vàng sửa miệng: “Ta nhìn sai lầm rồi, không phải gà.”

Quả nhiên lời vừa nói ra, sắc mặt của nàng liền vui mừng trở lại, ánh mắt tràn ngập chờ mong nhìn hắn.

“Là vịt với đúng.”

Sở Tuyền cứng đờ, cảm thấy giống như vừa bị một cây gậy đập mạnh vào người.

Nhìn thấy biểu tình của nàng, Sa Vô Kỵ trong lòng hoảng hốt, trên trán lặn lẽ xuất ra mồ hôi.

“... Chẳng lẽ là nga*?” (ở đây có lẽ là thiên nga = vịt trời)

Lời của hắn vừa dứt, Sở Tuyền phản phát đầu giống như bị đập vào một cú trời giáng, ngay cả kỳ vọng nhỏ nhoi cuối cùng cũng bị dập nát.

Nàng thêu chiếc khăn hình chim phượng hoàng này là vì để chứng tỏ cho hần biết nàng cũng có thể thêu như mọi thiếu nữ khác, cũng có thể thêu chân bông, thêu áo gối, có lẽ nàng không được khéo tay như Yến Nhi, nhưng mà cũng không đến nỗi quá kém như vậy a?

Nàng nhìn chằm chằm những đường cong mà mình đã thêu trên chiếc khăn, có khó coi đến như vậy sao?

Nguyên bản nàng còn chờ mong hần ca ngợi, cứ nhiên dám đem phượng hoàng của nàng biến thành gà vịt nga? Thật là đáng giận mà!

Khi đôi mắt đẹp chuyển sang trừng hần, Sa Vô Kỵ trong lòng cũng âm thầm kêu khổ, tình huống của hần hiện nay quả thật nguy khốn mà, làm sao bây giờ. !!!

Nàng không phải đang thêu gà vịt nga sao? Vậy sẽ là con gì chứ? Quạ đen? Điều hâu? Hần không còn lại dám đoán, rất sợ nói sai, nhưng quả thật con vật nàng đang thêu, hần hoàn toàn không biết đó là con gì cả.

Sở Tuyền đang muốn mở miệng cùng hần lý luận, bỗng nhiên khóe mắt thấy trên tay hần đang cầm một vật gì đó, lập tức bị vật ấy hấp dẫn sự chú ý.

“Đi? Đó là cái gì vậy?” Nàng tò mò nhìn chằm chằm vật hần đang cầm trên tay, còn nhớ rõ thời điểm hần xuất môn, tay cũng không có cầm cái này.

Sa Vô Kỵ đang lo lắng không biết làm sao để dời sự chú ý của nàng đi, vừa nghe nàng hỏi lập tức đem vật đang cầm trong tay đưa đến trước mặt nàng.

“Cái này tặng cho nàng.”

“Tặng cho ta.” Đôi mắt đẹp sáng ngời.

Hần tặng lễ vật cho nàng? Khuôn mặt còn đang giận dữ lập tức chuyển thành vui mừng.

“Đây là cái gì?”

“Mơ ử hoa quế.”

Nàng tò mò mở nắp lọ, thoáng chốc trong phòng tràn ngập mùi thơm của quế hương, vừa ngửi thấy là khiến cho nước miếng thi nhau chảy ra. Thì ra bên trong lọ là từng viên mơ ử hoa quế, nàng lập tức cầm lấy một viên mơ để vào trong miệng nếm thử, hương vị ngọt ngào khiến nàng mê thích không thôi.

“Ăn ngon thật!” ^

Nàng vừa vui vừa thích, đối với lọ mơ ử hoa quế này khen không dứt miệng. Mơ không chỉ thơm, ăn vào miệng còn ngọt đến tận trong lòng, hần đối với nàng tốt như vậy khiến cho tâm của nàng ngọt ngào như muốn hòa tan...

“Nè, người cũng ăn một viên.” Nàng cầm lấy một viên mơ, tự tay đưa vào miệng của hần.

Sa Vô Kỵ mở miệng ăn vào viên mơ nàng đưa cho, Sở Tuyền đột nhiên nhớ lại, hần hình như không thích ăn ngọt, lúc còn đang trên đường đi, nàng đều mua kẹo hồ lô, hoặc là thời điểm trong khách sạn gọi bánh bao ngọt, điểm tâm ngọt, lúc ấy một miếng hần cũng không ăn.

Nhưng lúc này, hần lại không cự tuyệt khẩu mơ ngọt nàng đưa cho hần.

“Có thích không?” nàng hỏi, thấy hần gật đầu liền mỉm cười ngọt ngào.

Từng viên, từng viên mơ ử hoa quế liền như vậy người một ngụm ta một ngụm, chia xẻ cùng nhau ăn.

Thì ra hần vẫn nhớ rõ nàng thích ăn ngọt, còn riêng săn sóc vì nàng chuẩn bị, nghĩ như vậy, cánh môi của nàng ẩn chứa ý cười ngọt ngào như mật...

“Người làm ra như thế nào vậy?”

“Là do Yến Nhi làm.”

Sở Tuyền cả người cứng đờ, bàn tay đang cầm trái mơ cũng dừng lại, cái miệng đang cắn cây mơ cũng dừng lại, gương mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm lọ mơ.

“Là... Yến Nhi làm?”

“Yến Nhi không những tài nấu ăn giỏi, ngay cả chế tác các món bánh ngọt hay điểm tâm công phu cũng rất cao.” Sa Vô Kỵ nhìn thấy nàng ngừng ăn, nghi hoặc nhìn nàng hỏi: “Nàng làm sao vậy?”

Sở Tuyền không nói hai lời, tay đem nắp lọ đẩy lại, đứng lên, sau đó nhìn hần nghiêm chỉnh nói

“Lọ mơ ử hoa quế này không cho phép người ăn!” Nói xong, nàng ôm lọ mơ ngúng nguẩy bỏ đi, lưu lại Sa Vô Kỵ một người ngơ ngẩn đứng tại chỗ...

Hần... nói sai cái gì sao?

Không cho phép ăn? Tại sao chứ?

Từ đầu đến cuối, hần không tài nào hiểu nổi, vì sao thái độ của nàng lại chuyển biến nhanh như vậy chứ?

Vì quả mơ sao?

Nhưng, này giờ hần chỉ ăn có ba viên thôi mà!!!

Nàng chưa bao giờ nghĩ đến, thì ra bản thân của mình lại vô dụng như vậy...

Yến Nhi chẳng những bộ dạng thanh tú xinh đẹp, nàng ấy lại còn rất đảm đang, từ nấu ăn cho đến việc nhà, không việc nào là không chu toàn, những món ăn do Yến Nhi nấu đều tuyệt hảo, ngay cả chăn, nệm giường, gối nằm đều là do Yến Nhi tự tay may lấy.

Trong thôn Tiêu Dao, không ai là không tán dương Yến Nhi hiền tuệ, giỏi giang, nam nhân nhà nào mà có thể lấy được Yến Nhi về làm vợ thì thật là có phước.

Mọi người trong thôn đều nói, tương lai Yến Nhi nhất định sẽ là con dâu tốt.

Đúng vậy, nếu đổi lại nàng là nam nhân, nhất định cũng sẽ thích Yến Nhi.

Bản thân nàng thì hoàn toàn trái lại về tất cả mọi mặt, trừ bỏ võ công, nàng chẳng có sở trường gì khác, đôi giày mà trước kia nàng làm định tặng cho hần đã sớm bị giấu mất, xấu hổ không dám lấy ra nữa, nếu so sánh với đôi do Yến Nhi làm thì quả thật đúng là một trời một vực, đem tặng cho hần đúng là tự tìm mất mặt.

Lúc đầu nàng rất tự tin, một lòng cho rằng Sa Vô Kỵ chỉ mê luyện chính mình, nhưng mà từ khi gặp Yến Nhi, càng ngày càng phát hiện Yến Nhi hoàn hảo, thì càng lại cảm thấy tự ti...

Sự tin tưởng của nàng bắt đầu dao động, và nếu cứ còn như vậy đi xuống, nàng nhất định sẽ bị thua mất.

Cũng chính vì nguyên nhân đó, cho nên Sở Tuyền hạ quyết tâm, muốn đi học để nấu ăn cho thật ngon...

Nếu muốn học nấu cơm thì phải tìm người thỉnh giáo, bởi vì từ trước đến nay, nàng chưa bao giờ nấu ăn cả, vì muốn làm cho Sa Vô Kỵ nhìn nàng bằng cặp mắt khác xưa, nên Sở Tuyền mới vụng trộm theo học Chu bà bà – người vẫn thường cho nàng thức ăn ngon...

Nàng còn nhớ rõ Chu bà bà có bí quyết mười tám loại hương liệu nấu được thành một món gà tuyệt ngon, đó quả thật chính là mỹ vị của thiên hạ, ăn được một lần thì suốt đời không thể quên được, lúc này nhớ đến nàng còn nhịn không được mà chảy nước miếng.

.....

“Cháu muốn học sao?”

“Đúng ạ!”

Sở Tuyền dùng sức gạt đầu, đôi mắt đẹp kiên định nhìn Chu bà bà, kiên trì xin Chu bà bà dạy cho nàng.

“Món gà do Chu bà bà nấu quả thật vô cùng ngon, đó là món tuyệt vời nhất mà đời này cháu đã được ăn.”

Chu bà bà tuổi tuy lớn, nhưng đôi mắt vẫn quắc thước hữu thần, bà đem Sở Tuyền từ đầu tới đuôi đánh giá một lát, sau đó mới gạt đầu.

“Được, bà sẽ dạy cho cháu.”

“Cháu cảm ơn Chu bà bà!”

“Coi như cháu có vận khí tốt, mười tám hương vị nấu gà của bà không cần tay nghề cao vẫn có thể nấu được.”

“Thật vậy ạ?” Sở Tuyền hưng phấn mở to mắt.

“Đúng thế, cho dù là người chưa bao giờ nấu ăn cũng có thể học được bí quyết, bởi vì thịt gà nấu ra ngon toàn là nhờ mười tám loại hương liệu tổ truyền phối hợp.”

Nói đến mười tám loại hương liệu kia, Chu bà bà quả thật không khỏi đắc ý.

“Tinh hoa của món ăn toàn dựa vào mười tám loại hương liệu này, chỉ cần phối chế hợp lý cùng với giữ cho ngọn lửa lúc nấu ổn định, đem hương liệu trộn với thịt gà nấu một ngày là hoàn thành món ăn.”

Nghe qua quả thật không khó lắm.

Sở Tuyền vui vẻ mỉm cười, trong lòng âm thầm may mắn. Nàng thuở nhỏ sống an nhàn sung sướng, trà đến đưa tay, cơm đến há miệng, nấu cơm hoàn toàn chưa bao giờ làm qua, vừa nghe Chu bà bà nói không cần kỹ thuật nấu cơm giỏi thì mới nhẹ nhàng thở ra.

Kia thật sự là quá tốt, quả thực trời cũng giúp nàng!

“Xin bà bà lập tức dạy cho cháu ạ.”

Chu bà bà gật đầu: “Muốn bà dạy thì không thành vấn đề, tuy rằng mười tám hương vị nấu gà không cần kỹ thuật giỏi nhưng lại cần nghị lực tốt, cháu làm được không?”

“Dạ được! Đương nhiên được ạ!” Sở Tuyền vỗ ngực tràn đầy tự tin, nàng hiện tại chính là tràn ngập nhiệt huyết đó nha.

“Được, cháu đi bắt một con gà mái đến đây.”

Chu bà bà chỉ vào khoảng sân sau nhà đầy ấp một đàn gà đang kiếm ăn...

Sở Tuyền nhìn xem bầy gà, sau đó nghi hoặc chỉ vào chính mình: “Cháu đi bắt?”

“Đúng vậy, cháu đi bắt gà!” Chu bà bà ánh mắt lộ ra nghi hoặc: “Nhưng cháu có bắt được không?”

Nàng lập tức ngẩn đầu ưỡn ngực, không muốn bị bà bà xem thường: “Đương nhiên là được, chuyện này rất đơn giản với cháu.” Vừa nói, nàng còn cuộn lên tay áo, chuẩn bị đi bắt gà.

Bắt gà thì có gì khó chứ? Xem nàng làm đây!

Sở Tuyền tiêu sái rút roi da bên hông, định thi triển công phu, nhưng vừa vung roi lên, đột nhiên mu bàn tay bị hung hăng đánh một cái, hại nàng hoảng sợ, mở lớn đôi mắt nhìn Chu bà bà.

“Sao vậy ạ?”

“Ai cho phép dùng roi? Vạn nhất cháu đem đàn gà của bà đánh chết thì làm sao bây giờ?” Chu bà bà chống tay vào thắt lưng nói.

“Dù sao thì sớm hay muộn cũng đều sẽ chết, vậy thì có sao đâu bà?”

“Không được, phải bắt sống, cháu dùng tay mà bắt!”

Chu bà bà nghiêm túc gương mặt, điển hình của một vị sư phụ nghiêm khắc.

“Đừng giận mà, được rồi được rồi, cháu bắt bằng tay là được.” Bị bắt đắc dĩ, Sở Tuyền đành thu hồi roi.

Thật là, Chu bà bà sao lại kích động như thế chứ, chỉ là bắt gà thôi, chứ có phải giết người đâu, nàng quyết định không cùng Chu bà bà chấp nhặt.

Bắt quá là bắt con gà thôi, có gì khó đâu? Sở Tuyền xoa xoa hai tay, hướng về đám gà mà đi đến.

Mà nói cũng lạ, khi nàng vừa tiếp cận, đám gà lập tức bỏ chạy thật xa, lúc nàng đi về phía trước, đàn gà liền chạy về phía sau, nàng chạy qua phải, đám gà liền chạy qua trái, nàng chạy về bên trái, đám gà lại chạy

về bên phải, thậm chí nguyên bản đàn gà đang rất ầm ỹ đột nhiên bây giờ lại trở nên yên tĩnh, đôi mắt cảnh giác nhìn nàng chăm chăm...

Nếu như nàng nhớ không lầm, thì từ lúc nàng bắt đầu bước vào cửa nhà Chu bà bà, đám gà này đã đối với nàng không hề khách khí...

Đột nhiên Sở Tuyền bưng tỉnh đại ngộ... thì ra là thế, gà cũng biết được cái gọi là “sát khí”.

Nhất định là trông nàng rất hung dữ, cho nên đám gà mới không dám đến gần. Sở Tuyền vội vàng sửa lại nét mặt, hai mắt loãn thành hình nửa vầng trăng, khoe miệng giương lên thành một nụ cười hòa ái dễ gần, bàn tay cầm lấy thức ăn cho gia súc...

“Đến đây nha, nơi này có thức ăn ngon, mau tới nha.” Giống như tiên nữ rải hoa, nàng nhẹ nhàng rải thức ăn gia súc, ý đồ dụ dỗ chúng nó...

Đàn gà vẫn như cũ duy trì quỹ dị trầm mặc, không hề có một con nào mắc mưu, vẫn nhìn chăm chăm nàng cảnh giác, bỏ chạy thật xa...

Hừ, cái lũ này thật thông minh, nếu đã như vậy, đành phải so xem bên nào sức chịu đựng tốt hơn...

Sở Tuyền hít sâu một hơi, không hề báo động trước đột nhiên hét lớn một tiếng, hỏa tốc liền xông lên trước, đàn gà lập tức bị dọa đến, chạy tán loạn về bốn phía, ra sức vỗ cánh, lông gà bay đầy trời...

Nhưng đám gà này quả thật không thể xem thường, con nào chạy trốn cũng đều rất nhanh và vô cùng linh hoạt, Sở Tuyền dù rất cố gắng nhưng vẫn chưa bắt được con nào...

Hừ! Nàng cũng không tin chỉ một con gà mà mình cũng không bắt được.

Vất vả một hồi lâu, cuối cùng cũng bắt được một con, bộ dáng lúc này của nàng vô cùng chật vật, trên tóc, trên mặt, trên xiêm y dính bê bết lông gà, nhìn rất thảm hại...

Sở Tuyền thở hổn hển như trâu, ôm gà đi về hướng Chu bà bà, khoe ra chiến lợi phẩm của mình.

“Cháu bắt được rồi! Bà nhìn nè, là một to vừa to vừa mập.” Con gà bị đưa đến trước mặt Chu bà bà vẫn còn hoảng sợ, hai cánh vẫn đập liên hồi, mỏ kêu không ngừng...

Chu bà bà mắt lạnh nhìn gà liếc một cái, mới nhìn nàng mà nói: “Đây là gà trống.”

Sở Tuyền ngẩn ngơ, nhìn gà rồi lại nhìn Chu bà bà: “Thế thì sao ạ?”

“Bà nói cháu bắt gà mái.”

Sở Tuyền lại ngẩn ngơ, nhìn trong tay con gà, quả nhiên trên đầu có một cái mào đỏ tươi.

“Đều là gà cả mà, có gì phân biệt đâu bà?”

“Đương nhiên là có khác, gà trống thịt góc cứng rắn, gà mái thịt góc mềm, muốn làm món gà ngon nhất định phải dùng gà mái.”

Sở Tuyền giương miệng, trong khoảng thời gian ngắn á khẩu không trả lời được.

Chu bà bà lại chỉ vào sân, mệnh lệnh.

“Đi bắt gà.”

.....

Sở Tuyền từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ làm qua việc nặng, nhưng hôm nay vì muốn làm món gà mười tám hương vị, nàng chẳng những tự mình đi bắt gà còn đem chính mình biến thành mặt mày dính đầy tro xám, từ cắt cổ gà lấy máu, nhổ lông, mổ nội tạng... cuối cùng cũng đem chính mình biến thành một thân dính đầy lông cùng máu gà...

Nhưng dù vậy nàng cũng không lùi bước, một lần lại cố gắng một lần, cho dù không cẩn thận bị bỏng đến hoặc là cắt phải tay cũng không dừng lại, quyết tâm đem bí quyết của món ăn học thật tốt, để có thể tặng cho Sa Vô Kỵ một điều bất ngờ.

Trải qua nửa tháng vất vả tập luyện, lúc nàng mở nắp nồi, nghe hương món ăn bay ra, nàng cơ hồ muốn khóc rống lên vì thành quả luyện tập của mình...

Nồi canh gà này có trong ấy là mười tám loại hương liệu, mỗi một loại nàng đều cố gắng nhớ kỹ hương vị cùng diện mạo, nào là hồi hương, đinh hương, mộc hương, nào là đậu đỏ, nhục quế, gừng, nấm trắng... từ đầu đến cuối đều do nàng một tay phối chế, luyện vị giác, luyện khứu giác... mãi cho đến khi Chu bà bà gạt đầu mới thôi...

Món canh gà quả nhiên vừa ăn vào miệng đã cảm thấy thật ngây ngất, món này hoàn toàn đúng là do một tay nàng làm, không cần phải nhờ vào người khác...

Sở Tuyền nóng lòng muốn cho Sa Vô Kỵ nếm thử, nàng múc một ít thịt gà cùng nước canh vào trong bát, che đậy lại cho tốt, sau đó bỏ vào giỏ trúc, cất bước đi ra ngoài...

Không hiểu khi Sa Vô Kỵ biết được nàng vì hấn tự tay nấu món gà mười tám hương vị sẽ có cái gì biểu tình nhỉ?

Khi hấn phát hiện tay nghề của mình giỏi giống hệt như Chu bà bà thì có vui không?

Khi hấn biết được nàng vì hấn nên đã vụng trộm cả nửa tháng nay học tập, có cảm động hay không?

Nàng đã muốn chờ không kịp muốn nhìn thấy biểu tình của hấn, khẩn cấp muốn nghe hấn nói: “Ăn rất ngon.”

Sở Tuyền cẩn thận cầm giỏ trúc, trong lòng lo lắng, sợ sẽ xảy ra sai lầm, ngày thường nàng vốn yêu thích sôi nổi náo nhiệt, bây giờ bộ dáng lại trở nên cẩn thận.

Đi xuyên qua vườn hoa, nàng đẩy ra cửa trúc, bước vào căn phòng nhỏ của Sa Vô Kỵ...

“Vô Kỵ.”

Sở Tuyền đẩy cửa, lên tiếng gọi, nhưng lại không thấy bóng dáng của hấn, nhin không được cảm thấy kỳ quái, hấn sẽ đi đâu chứ?

Suy nghĩ... tám phần chắc là đang giúp người khác làm việc nặng đi?

Đem giỏ trúc đặt trên bàn, nàng quyết định ngồi chờ hấn trở về, mới ngồi nửa khắc, không có việc gì làm, nhất thời tò mò, Sở Tuyền liền đứng lên tham quan phòng nhỏ của hấn, bởi vì thường ngày, Sa Vô Kỵ cùng nàng đều ở trong phòng nhỏ của nàng, còn phòng của hấn thì hôm nay chính là lần đầu tiên nàng đặt chân bước vào...

Khi tay đặt lên bàn, đôi mi thanh tú không khỏi chau lại, nhìn lại bàn tay dính đầy tro bụi, rồi lại quan sát bốn phía, vài chỗ còn dính cả mạng nhện...

Thật là, người này mỗi ngày đều giúp người khác làm việc, lại không chăm sóc tốt phòng nhỏ của bản thân mình.

Sở Tuyền nhất thời quật khởi, quyết định thừa dịp này giúp hấn dọn dẹp lại phòng ở một chút, đợi hấn trở về, chắc chắn sẽ vô cùng cảm kích nàng.

Nàng lập tức trở về phòng, cầm chổi cùng khăn lau chạy đến, chuyện thứ nhất cần làm, đó chính là đem tất cả mạng nhện trong này quét sạch sẽ...

Nàng vừa quét tước vừa cảm thấy kỳ quái, phòng này làm sao lại nhiều mạng nhện như vậy? Giống hệt như đã mấy trăm năm không có người ở, đều sắp biến thành ổ sâu rồi...

Khó trách tên kia mỗi ngày đều chạy đến phòng của nàng, bởi vì căn phòng này quả thật không thể cho người ở.

Lúc cái chổi nhẹ nhàng vung lên, tro bụi lại bay khắp quanh phòng, Sở Tuyền cũng không nhin được ho khan vài tiếng, phải phải xiêm y của mình, phải một lúc lại phải ra một thứ thật kinh khủng...

Ở trên vai nàng đang đứng một con nhện, toàn thân phủ một lớp lông xù màu đen, còn đang đung đưa tám cái chân ngắn, hơn nữa con nhện này còn to bằng cả bàn tay của nàng...

“Oa!!!”

Sở Tuyền sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, bởi vì xông ra không chỉ có một con, xem ra vừa rồi nàng phá hủy cái mạng nhện kia đúng là hang ổ của cả đàn nhện...

Vì quá mức hoảng sợ, Sở Tuyền không cẩn thận lão đảo té ngã vào một cái ca nhỏ, trong phút chốc, một đàn sâu lớn bò tràn ra, khiến cho nàng phải thét chói tai thêm lần nữa...

Nơi này tại sao lại có nhiều sâu như vậy? Chúng nó không phải chỉ ở trong rừng rậm thôi sao?

Sở Tuyền vừa chạy vừa hoảng hốt lấy tay phủi, chỉ sợ sâu sẽ chui vào quần áo, mái tóc, thậm chí vào trong cơ thể của nàng...

Ký ức đáng sợ trước đây lại ủa đến trí óc thêm một lần nữa, Sở Tuyền sợ hãi, bỏ chạy điên cuồng, lao ra ngoài phòng, bóng dáng kiêu nhỏ không chú ý bỏ nhào vào một lồng ngực rộng lớn.

Nàng ngẩng đầu, khi nhìn thấy đối phương, thân mình cứng đờ, gương mặt nhỏ cả kinh rồi chuyển sang tái nhợt...

10. Chương 10

Chương 10

Vị nam tử đang đứng ở trước mặt Sở Tuyền thật tuấn lãng, thân cao ngất, mặc áo bào trắng, gương mặt xinh đẹp so với nữ nhân còn muốn hại nước hại dân, toàn thân hắt tảo ra một cỗ nho nhã phong phạm, nhưng ánh mắt lợi hại pha lẫn một chút tà khí đang lạnh lùng trừng mắt nàng...

“Đại... đại... đại ca.” Nàng mới vừa bị sâu dọa cho hồn bay phách tán, còn chưa kịp hít thở thông trở lại thì đã bị sự xuất hiện trước mắt của đại ca khiến cho sợ run đến cả nói đều lắp bắp, trái tim cơ hồ muốn nhảy cả ra ngoài...

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ đến, đại ca rốt cục vẫn tìm thấy nàng...

Sở n âm trầm mở miệng: “Hừ, muội nghĩ là trốn đến nơi này huynh sẽ không tìm được muội hay sao?”

Thôi rồi! Đại ca đã tìm được đến đây! Mà nàng thì lại chưa tìm được Cổ Vương, bây giờ nên làm gì đây?

Đang lúc nàng sợ đến mức sắc mặt xanh mét, thì sau lưng Sở n bỗng nhiên hé ra một gương mặt thanh tú và xinh đẹp, mở đôi mắt to đẹp chớp chớp nhìn Sở Tuyền một cách tò mò.

“Nàng chính là tiểu muội Sở Tuyền của huynh?”

Sở n hừ lạnh: “Nàng chính là nha đầu chuyên môn chế tạo phiền toái.”

“A, làm sao lại nói như vậy chứ, nếu so sánh thì huynh mới là người chế tạo phiền toái lớn hơn a.”

Hừ, không biết là do ai mà bọn họ bị cả đám người Hán truy nã đuổi giết, bởi vì cái đầu có gương mặt tuấn tú kia được triều đình treo giải thưởng đến cả một vạn lượng hoàng kim, hại nàng – Thủy Linh Nhi phải suốt ngày vì hấn lo lắng đề phòng, may mắn có đại sư tỷ truyền dạy cho thuật dịch dung nên mới có thể tránh được ánh mắt của mọi người.

Sở Tuyền ghen ghét nhìn trân trối nàng thiếu nữ đứng phía sau đại ca, không biết từ đâu lại toát ra vị cô nương xinh đẹp như vậy?

Nàng cư nhiên có thể cùng đại ca nói chuyện, đùa giỡn một cách tự nhiên, chẳng những thế còn có thể chỉ trích hấn nữa...

Quở trách Sở n xong, Thủy Linh Nhi cười hì hì quay lại nhìn Sở Tuyền chào hỏi.

“Xin chào, tỳ tên là Thủy Linh Nhi là thê tử của Sở n, cũng chính là tẩu tử của muội, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Hai chữ thê tử khiến cho miệng của Sở Tuyền trương to hơn nữa.

Đại ca cưới vợ???

Nhìn vị nữ tử trước mặt này cười đến vẻ mặt thật bướng bỉnh, Sở Tuyền kinh ngạc đến mức đã quên mất những con sâu đáng sợ lúc này, từ từ theo sợ hãi biến thành kinh hãi.

“Muội tên Sở Tuyền, tẩu tử có thể gọi muội là Tuyền Nhi.” Chỉ mới gặp mặt một chút nhưng nàng liền đổi với vị tẩu tử này tràn ngập tò mò cùng cảm tình tốt...

Hai nữ nhân trên mặt đều lộ vẻ tươi cười, mở to một đôi mắt tò mò, đánh giá đối phương lẫn nhau, vừa gặp mặt chưa đến một khắc, hai người bọn họ liền thật thân thiết.

Thủy Linh Nhi thực ngoài ý muốn, thật không thể ngờ được tính tình Sở n lạnh lẽo như vậy mà lại có một muội muội dễ thương như vậy, Thủy Linh Nhi nhìn ra được Tuyền nhi là một cô nương tính tình thật sáng khoái.

Sở Tuyền mâu quang chớp lóe, lập tức trốn phía sau Thủy Linh Nhi tìm kiếm bảo hộ.

“Tẩu tử cứu muội với, xin đừng để cho đại ca mang muội trở về.”

Sở n trợn mắt nhìn qua, giọng nói tràn ngập cảnh cáo: “Đừng tưởng rằng cầu xin tẩu tử mà ta sẽ không tính toán chuyện muội tự tiện bỏ nhà ra đi.”

Đầu Sở Tuyền rụt lại thành rùa, nhưng vẫn cố gắng lấy dũng khí biện hộ: “Nếu không phải là do huynh bức muội, thì muội làm sao có thể rời nhà trốn đi.”

“Hừ, đừng già mồm át lễ phải! Tiểu nha đầu trưởng thành nên lá gan cũng bắt đầu lớn ra đúng không? Đừng nói nhiều, lập tức theo huynh trở về.”

“Muội...”

“Muội dám nói cái từ “không” cho ta nghe thử xem.”

Khi ánh mắt dọa người giống hệt một thanh kiếm sắc bén quét đến, đầu của nàng lại rụt về sau lưng Thủy Linh Nhi thêm một lần nữa, ngay cả dũng khí đối mặt với đại ca cũng không còn...

Thủy Linh Nhi cũng khuyên nhủ: “Muội muội cũng theo chúng ta trở về trước đi, đại ca của muội cùng tẩu phải trèo đèo lội suối rất vất vả mới tìm được đến nơi này đây.” Trong lòng Linh Nhi phi thường rõ ràng, Sở n quả thật rất lo lắng cho vị muội muội duy nhất này.

Làm sao bây giờ? Ngay cả tẩu tử cũng đều đứng về phía phe của đại ca...

Sở Tuyền cắn răng, tâm tư nhanh chóng suy nghĩ, cố ý nói: “Nơi này là địa bàn của Cổ Vương, huynh đừng xằng bậy.”

“Hừ, Cổ Vương là con rệp, ta căn bản không coi hấn ở trong mắt.” Coi người đen trên khuôn mặt tuần mỹ hiện lên một tia lạnh lẽo hướng về phía sau Sở Tuyền nhìn lại, đó chính là hướng từ phía rừng trúc, bây giờ đang có một bóng người vô thanh vô tức từ từ xuất hiện.

Hai nữ nhân lúc này mới phát hiện được Sa Vô Kỵ, nếu không phải do có Sở n, hiện tại bây giờ các nàng cũng không biết được Sa Vô Kỵ đã đến rất gần.

“Vô Kỵ?” Hấn xuất hiện làm cho Sở Tuyền bị dọa trắng cả gương mặt, nếu để cho đại ca biết Sa Vô Kỵ không làm theo mệnh lệnh của hấn là đem nàng mang về Miêu Cương thì hấn sẽ nguy mất, khi đại ca nổi giận thì rất đáng sợ, nhẹ thì gãy chân, nặng thì mất mạng...

Hai gã nam tử đứng cách nhau khoảng hai mươi bước chân cũng đồng thời đưa mắt đánh giá đối phương...

Sở n thì nho nhã thanh lịch với áo bào trắng, còn Sa Vô Kỵ lại là một thân phong trần với phong cách hôi sam cổ xưa, hai trường phái đối lập, nhưng khí thế mãnh liệt âm trầm phát ra từ hai người lại vô cùng tương xứng...

“Có ta ở đây thì không ai có thể mang nàng đi.” Sa Vô Kỵ thản nhiên mở miệng.

“Người muốn ngăn cản ta?”

“Đúng vậy.”

“Người có ý gì?”

Khóe miệng Sở n khẽ nhếch lên một nụ cười tà nịnh, ngay sau đó một con rắn đen nhỏ lờ lờ tỏa sáng đi đến bờ vai của hắn, cái lưỡi màu tím không ngừng khè ra ngoài...

“Không!” Sắc mặt Sở Tuyên tái nhợt, nàng chạy đến chỗ Sa Vô Kỵ, dang ra hai tay che chở phía trước của hắn: “Đại ca, huynh đừng giết hắn, Vô Kỵ, người mau chạy đi, người đâu không lại đại ca của ta đâu.”

Nàng vừa lo lắng nhìn Sa Vô Kỵ, một bên lại sợ hãi nhìn đại ca.

“Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ cho nàng.”

Đừng sợ? Nói giỡn sao? Nàng đang sợ muốn chết! Và càng sợ hãi hơn nếu hắn bị thương tổn.

“Người cũng không phải không biết độc xà của đại ca vô cùng lợi hại, người sẽ chết mất!” Miêu xà của Tà Vương chính là thiên hạ cực độc, trừ bỏ Cổ Vương thì không ai có thể chống đỡ được.

“Ta sẽ không chết.”

“Nói ma quỷ cái gì vậy, hiện tại không phải là thời điểm cậy mạnh nha!”

Sở n cười lạnh: “Hắn đương nhiên không sợ, Cổ Vương mang một thân tà độc thì làm sao lại e ngại Miêu xà?”

Sở Tuyên giật mình, ngơ ngác nhìn đại ca: “Cổ Vương?”

“Như thế nào? Muội lặn lội thiên sơn vạn thủy đến tìm Cổ Vương nhưng lại không biết thân phận của người này sao?”

Nàng kinh ngạc nhìn trừng về hướng Sa Vô Kỵ, ánh mắt biểu lộ rõ không dám tin.

“Người chính là Cổ Vương?”

“..... Đúng vậy.”

“Người chính là Cổ Vương? Người... người thật sự là Cổ Vương?” m thanh của nàng từ từ đề cao, khi biết được chân tướng thân phận của hắn, nàng quả thật khó nén kích động.

Sở Tuyên kinh ngạc nhìn trừng về hướng Sa Vô Kỵ, ánh mắt biểu lộ rõ không dám tin.

“Người chính là Cổ Vương?”

“..... Đúng vậy.”

“Người chính là Cổ Vương? Người... người thật sự chính là Cổ Vương?” m thanh của nàng từ từ đề cao, khi biết được chân tướng thân phận của hắn, nàng quả thật khó nén kích động.

“.....” Sa Vô Kỵ trầm mặc không nói, con người đen ngóng nhìn nàng, đôi mắt hiện lên tia áy náy như muốn nói lời xin lỗi...

“Thì ra bấy lâu nay người vẫn luôn gạt ta!” Sở Tuyên tức giận dậm chân, nghĩ đến chính mình vì muốn tìm Cổ Vương, còn hi sinh sắc tướng đối với hắn dụ dỗ, vậy mà người này thế nhưng lại gạt nàng!

“Ta không lừa nàng.”

“Người còn dám nói không lừa ta? Bấy lâu nay người vẫn cứ giả bộ làm thủ hạ của đại ca ta!”

“Không.” Sa Vô Kỵ lắc đầu: “Là nàng tự nghĩ ta là thủ hạ của đại ca nàng.”

“Người chiếm tiện nghi của ta!”

“Không.” Sa Vô Kỵ lại sửa chữa: “Đó là trao đổi điều kiện.”

Cái gì? Đáng giận! Thật đáng giận mà!

Sở Tuyền tức giận đến cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều hồng, nhớ lại mấy ngày nay, nàng cứ thế mà bị hấn ăn, ban ngày ăn bữa nhỏ, ban đêm ăn đại tiệc, từ đầu đến chân cứ vậy mà bị hấn ăn cái sạch sẽ...

“Được, vậy ta đây hỏi ngươi, tại sao lại không nói cho ta biết ngươi chính là Cổ Vương!”

“Nói nha, ngươi không nói được thì coi như là hết đường chối cãi, đúng hay không?”

Trầm mặc một lát, hấn rốt cục mở miệng.

“Vì ta sợ mất đi nàng.”

Sở Tuyền không khỏi sững sốt, rồi kinh ngạc nhìn hấn.

Hấn sợ mất đi nàng? Những lời này quả thật đã lay động thật sâu lòng của nàng, trong một khoảng thời gian ngắn, Sở Tuyền không biết nên nói điều gì, chỉ cảm thấy trong lòng là một mảnh hỗn loạn, giống như là vui mừng lại pha lẫn lo sợ, vừa cảm động, lại vừa như mê vông, lồng ngực giống như có một cỗ nhiệt cực nóng muốn thoát phá ra ngoài cơ thể...

Nàng muốn nói điều gì đó, nhưng còn chưa kịp mở miệng thì giọng điệu lạnh như băng của Sở n đã vang lên.

“Ngươi đã chạm vào nó?”

Sa Vô Kỵ ngược mặt, ánh mắt không chút trốn tránh, trả lời: “Đúng vậy.”

Lời vừa nói xong, hơn mười con rắn nhỏ trên người Sở n lập tức bay thẳng về phía Sa Vô Kỵ, Sa Vô Kỵ bóng người hết như quỷ thần lóe lên, lập tức bay về một nơi khác, mà đám xà vừa vồ hụt lúc này đang quỳ dị nhấp nháy thân mình...

“Dừng tay!” Sở Tuyền hét lên, vội vàng chạy đến che ở giữa hai người, nàng nhìn đại ca nói: “Là muội tự nguyện, huynh đừng thương tổn hấn!”

“Tránh ra!”

Nghe đại ca gầm lên, nàng tuy rằng rất sợ hãi, nhưng mọi việc đã đến nước này, vì tránh cho hai bên đều lưỡng bại câu thương, nàng bắt buộc chính bản thân mình dừng cảm đối mặt với đại ca, phải cùng đại ca nói chuyện rõ ràng.

“Huynh có thể vì chính bản thân mình lựa chọn thê tử, vì sao muội lại không thể chính mình tìm trượng phu? Không công bằng!”

“Đúng vậy, những lời này thật có lý nha.” Thủy Linh Nhi ở một bên xem náo nhiệt cũng gật đầu phụ họa.

Khi ánh mắt dọa người của trượng phu trừng đến, nàng giả bộ như không nhìn thấy rồi quay mặt sang nơi khác vụng trộm thè lưỡi...

Sau khi tức giận trừng mắt thê tử một cái, Sở n quay mặt lại, lạnh lùng nhìn Sở Tuyền nói: “Huynh trưởng như cha, hôn sự của muội sẽ do ta quyết định!”

Sở Tuyền tức giận kháng nghị: “Buồn cười! Bởi vì như vậy nên huynh mới đem muội quảng đến Bắc Thái sao?”

“Các em có nghe thấy không?”

“May mắn là sự phụ của ta chưa bao giờ quản chung thân đại sự của ba tỷ muội chúng ta, cũng không bắt ép chúng ta phải gả cho ai, chỉ dặn dò chúng ta phải thận trọng mà tuyển trượng phu thôi, sự phụ quả thật là một sự phụ tốt có đúng không?”

Thủy Linh Nhi một bên vừa đùa với Miêu xà, một bên thì cùng nói chuyện với chúng, nàng làm bộ như không có phát hiện ánh mắt hung hăng của trượng phu lại đang bắn đến mà tiếp tục nói chuyện phiếm...

“Nếu hôn sự của ta cũng do sự phụ tác chủ thì ta đây cùng người nào đó liền vô duyên a! May mắn sự phụ thật sáng suốt, cho nên ta mới có thể được gả cho người mình thích, các em nói có đúng không?”

Nhìn Thủy Linh Nhi thì giống như đang nói chuyện với nhóm Miêu xà, nhưng trên thực tế là nàng đang cố tình nhắc nhở cho cái người trượng phu cố chấp kia nghe.

“Nhớ ngày nào đó vẫn còn chưa có bái đường thành thân, người nào đó cũng ăn ta trước a, không đúng, là ta ăn hắn trước, tuy rằng người ta không phải cố ý mà là không cẩn thận bị trúng thất hiệp lan độc, nghiêm túc mà nói, người thụ hại vẫn chính là ta nha, nhưng sau đó ta cũng không có trách hắn a...”

Thái dương Sở n co rúm, sắc mặt âm trầm hiện lên một tia xấu hổ. Hắn vốn là một Tà Vương nhân nghĩa rõ ràng, nhưng đối với vị thê tử mang tính cách tinh quái này, hắn quả thực không có cách, mắng cũng không được, không mắng cũng không xong...

Sở Tuyền biết tẩu tử đang giúp nàng, ý có núi lớn dựa vào, cho nên lá gan cũng càng thêm lớn.

“Tóm lại, trượng phu của muội, muội sẽ chính mình tuyền, huynh không thể bức muội!”

Sở n nheo lại ánh mắt, lạnh lùng hỏi: “Muội muốn gả cho hắn?”

Lời này của huynh trưởng khiến cho Sở Tuyền do dự, nàng nhìn liếc mắt Sa Vô Kỵ một cái: “Muội...”

“Muội không phải ghét nhất là nhện sao?”

Lòng của nàng thất lại, quả thật bị đại ca nói trúng chỗ yếu.

“Cũng rất ghét sâu độc?”

Hồ hấp của nàng trất trất.

“Thạch sùng huyết, cá cóc độc, đĩa hút máu...”

Theo những lời đại ca kể liên tiếp, lòng của nàng cũng càng ngày càng thất lại, thân mình run rẩy...

“Muội đã quên cái lúc bị đám sâu đó chui vào tóc, chần bông, xiêm y và thậm chí là chạy cả vào cả đôi mắt, lỗ tai, vào mũi, vào miệng của muội rồi sao...”

“Đủ! Làm ơn đừng nói nữa!” Sở Tuyền lấy tay bịt chặt tai, cự tuyệt nghe tiếp những lời nói của đại ca, ký ức đáng sợ thời thơ ấu lại ủa về, nhất nghĩ đến lũ sâu ghê tởm này là toàn thân của nàng không tự chủ được run lên phảng phất như chúng lại đang quần lấy chung quanh cơ thể nàng, đang cắn nuốt nàng, làm cho nàng ứa ra mồ hôi lạnh...

“Sẽ không bao giờ có chuyện như vậy nữa!”

Sở Tuyền giật mình, lấy lại tinh thần, nàng ngước mắt, kinh ngạc nhìn về phía Sa Vô Kỵ.

Sa Vô Kỵ đi về hướng nàng, ngữ khí thật mềm nhẹ, nhìn nàng cam đoan: “Ta sẽ không để cho sâu tiếp cận nàng, và cũng sẽ không để cho nàng phải nhìn thấy bọn chúng.” Ánh mắt của hắn tràn ngập mong chờ, giống như đang thỉnh cầu nàng.

Dưới ánh nhìn chăm chú mà thâm tình kia, trái tim vốn đang khiếp sợ lặng lẽ bình tâm lại, khôi phục lại một chút hi vọng, lòng của nàng cơ hồ vì hắn mà dao động.

“A? Có khách sao?”

Ngọc Như Yển vừa lúc đi tới, trên tay còn cầm theo giỏ hoa quả để tặng cho Sa đại ca cùng với Sở cô nương.

Nàng tò mò nhìn Sở n cùng Thủy Linh Nhi, cảm thấy thật kinh ngạc, chưa bao giờ nàng nhìn thấy một vị công tử anh tuấn cùng với một vị cô nương xinh đẹp như vậy.

“Sa đại ca, hai vị này là...”

Hai trông mắt Sở n hiện lên một ánh gian tà, hai bàn tay vung lên, vô số miêu xà bắn ra tấn công Ngọc Như Yển...

“Á!” Ngọc Như Yển hét lên một tiếng sợ hãi, hoa quả trong giỏ cũng rơi hết tất cả xuống đất.

Mắt nhìn thấy độc xà sắp sửa cắn về phía Ngọc Như Yển, Sa Vô Kỵ vội vàng đánh một chưởng gió đánh văng ra đám độc xà, rồi trong nháy mắt đem Ngọc Như Yển cuốn nhanh vào trong khuỷu tay.

“Sa đại ca?”

“Muội không sao chứ?”

Ngọc Như Yến lắc đầu, nhưng hiển nhiên bản thân bị không ít kinh hoàng, bàn tay gắt gao ôm gáy của Sa Vô Kỳ, hoảng sợ nhìn trừng trừng đám độc xà, lúc này đây, con thì đang văng trên nóc nhà, con thì bị đánh bay dính vào trên cột chống, trên người bám đầy sâu độc cùng nhện đen, xà cùng sâu không ngừng mấp máy thân mình công kích lẫn nhau, máu chảy đầm đìa, cảnh huyết tinh nhìn thật tàn nhẫn...

Nếu không có Sa đại ca đứng lúc cứu nàng, thì chắc bây giờ mạng nhỏ của nàng cũng không còn.

Nhìn thấy cảnh này, cả trái tim của Sở Tuyền đều lạnh.

Không cần giải thích nàng cũng hiểu, dụng ý của đại ca là để cho nàng nhìn thấy được sự thật.

Nhìn đám sâu máu chảy đầm đìa trên mặt đất cùng với Vô Kỳ vì cứu Yến Nhi cô nương mà tiết lộ ra sự quan tâm khiến cho một tia hi vọng mỏng manh còn tồn đọng trong lòng nàng bị phá hủy.

Nàng và hắn... là không có khả năng chung sống cùng một chỗ.

Sa Vô Kỳ thân thể cứng ngắc quay người nhìn nàng không nói một câu, bởi vì ánh mắt thất vọng cùng đau lòng của nàng đã khiến cho hắn không còn biết phải nói điều gì.

Cuối cùng, Sở Tuyền quay người, đưa lưng về phía hắn, đưa ra quyết định cuối cùng.

“Muội sẽ cùng huynh trở về.”

Rời đi thôn tiêu dao, ba người bọn họ lên một chiếc xe ngựa hương phương Bắc mà đi...

Dọc theo đường đi, Sở Tuyền thực trầm mặc, tuy rằng đôi khi cũng vài lần nói cười, nhưng Thủy Linh Nhi đều nhìn ra được, Sở Tuyền cười rất miễn cưỡng...

Nàng không biết rõ vị nam nhân gọi là Sa Vô Kỳ kia là người như thế nào, nhưng nàng có thể biết được Sở Tuyền cực kỳ quan tâm đến hắn, đến nỗi trà không uống, cơm không ăn, thường thường ngồi ngắm người một mình, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ xe ngựa mà thất thần...

Thậm chí khi bọn họ nghỉ trọ tại khách điểm, khi Thủy Linh Nhi thức dậy vào buổi sáng đã nhìn thấy Sở Tuyền ngồi một mình ở lan can trên hành lang mà ngắm người, nàng tiến lên hỏi thì Sở Tuyền lại cười, nói không có việc gì, nhưng trên gương mặt lại hiện rõ sự mệt mỏi của cả một đêm không ngủ...

Thủy Linh Nhi lo lắng nói chuyện này với Sở n thì hắn lại coi như không sao cả, rồi còn bảo nàng là thích xen vào chuyện người khác, khiến cho Thủy Linh Nhi tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Thủy Linh Nhi quả thật nhịn không nổi nữa, rõ ràng lang hữu tình, muội có ý, vì sao phải khiến cho mọi chuyện trở nên thống khổ như vậy? Sở n bảo nàng không cần nhiều chuyện thì nàng lại càng muốn quan tâm, hừ!

Lòng của phụ nữ thì chỉ có phụ nữ mới hiểu rõ, nếu nàng đã là tẩu tử của người ta thì đương nhiên sẽ phải quan tâm đến chuyện của muội muội có đúng không? Vì thế cho nên, đêm nay, sau khi ăn xong bữa tối, Thủy Linh Nhi chạy một mạch đến phòng của Sở Tuyền, quyết định sẽ đem mọi chuyện hỏi cho rõ ràng...

“Muội rốt cuộc có thích hắn hay không?”

Đối mặt với câu hỏi dứt khoát, rõ ràng của Thủy Linh Nhi, Sở Tuyền lại ngây người, do dự rồi lắc đầu.

“Muội không biết.”

“Sao lại có thể không biết? Thích chính là thích, không thích chính là không thích, làm sao lại không biết?”

“Muội... rất ghét sâu.”

“Ừ, sâu cũng rất ghét xà, bắt quá ở chung lâu ngày thì lại phát hiện, kỳ thật diện mạo của chúng nó tuy không làm cho người ta thích, nhưng đôi khi cũng rất đáng yêu, nhưng nói trở về chuyện chính, chúng ta đang thảo luận không phải là chuyện xà hoặc sâu, tạm thời mặc kệ mấy con sâu ấy đi, muội có thích Sa Vô Kỳ hay không?”

“.....”

Xem bộ dáng thất thần của Sở Tuyền, Thủy Linh Nhi chỉ cảm thấy thật bất đắc dĩ, nếu cứ hỏi như vậy một trăm lần, chỉ sợ cũng là vô dụng...

“Bằng không tẩu hỏi như vậy, hắn là loại người như thế nào?”

“Hắn...” Khuôn mặt vốn không có tinh thần của Sở Tuyền cuối cùng đã có một tia sinh động, trí nhớ của nàng bắt đầu nhớ lại những ngày tháng khi còn ở cùng với hắn.

Sa Vô Kỵ là người như thế nào?

Hắn không thích cười, cũng không có nhiều biểu tình, bất luận là kẻ nào nói chuyện với hắn đều có cảm giác giống như bản thân mình đang nói chuyện với đầu gỗ.

Biểu tình duy nhất của hắn chính là nhíu mày, mỗi khi nàng cố ý chọc ghẹo hắn, hoặc là khiến cho hắn khó xử hắn sẽ nhíu mày, hành động đó của hắn luôn luôn làm cho nàng bật cười và dào dạt đắc ý vô cùng...

Hắn cũng không bao giờ đối với nàng tức giận, luôn luôn làm theo ý của nàng, nàng thích chỉ ngựa nói trâu, chỉ bò nói heo, hắn cũng tùy theo nàng, không cùng nàng tranh cãi...

Hắn tuy rằng trầm mặc ít lời, nhưng lại rất chịu khó làm việc, nàng kêu đói hắn liền thu xếp đồ ăn, nàng kêu mệt, hắn sẽ lập tức tìm địa phương cho nàng nghỉ ngơi...

Hắn không giỏi biểu đạt nhưng sẽ dùng hành động để biểu hiện ra sự ôn nhu cùng săn sóc, hắn hay dùng hai bàn tay to lớn của mình để sưởi ấm cho bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của nàng, dùng bờ ngực rộng lớn để giúp nàng chắn gió che mưa...

Có đồ ăn, đưa nàng trước.

Có đồ uống, cũng đưa nàng trước.

Chờ nàng ăn uống no đủ, lúc ấy hắn mới quan tâm đến chính bản thân mình.

Thậm chí, hắn không cần cả tôn nghiêm của nam nhân, tự bản thân mình đi lấy nước tắm cho nàng, vì nàng nấu cơm, vì nàng giặt quần áo, chuẩn bị giường ngủ...

Những việc hắn đã vì nàng mà làm, cho dù nói cả đêm cũng chưa hết, trong đầu hiện lên, tất cả đều là hắn tốt, hắn quan tâm, hắn thâm tình, hắn...

Khi nàng ý thức được, nước mắt đã ẩm ướt hai gò má, từng giọt nước mắt thi nhau mà rơi xuống...

“Hắn... hắn...” Thốt được vài tiếng nức nở nghẹn ngào, Sở Tuyền rốt cục nói không được nữa...

Thủy Linh Nhi thở dài: “Thì ra hắn tốt như vậy a, muội nhớ hắn, có đúng không?”

Sở Tuyền rốt cục không áp chế được tình cảm trong lòng, nàng ôm Thủy Linh Nhi mà khóc, khóc thật đau lòng...

“Muội nhớ hắn, rất nhớ hắn...”

Thẳng đến giờ phút này, nàng rốt cục đã hiểu được, nỗi mất mát từ trong đáy lòng chính là do đâu mà có... đó là do nàng nhớ hắn...

Những chuyện hắn đã làm đều đã vượt qua tình ý của nam nữ bình thường, đó là hành động sủng ái của trượng phu đối với thê tử.

Tại sao nàng lại ngu ngốc như vậy, để cho đến mãi bây giờ mới tỉnh ngộ, thì ra, hắn đối với nàng có bao nhiêu là tốt...

Hắn yêu rất rõ ràng và không hề quanh co lòng vòng che giấu, thế mà nàng lại vô tâm không nhìn thấy...

Có hắn ở cạnh, nàng cỡ nào là hạnh phúc, không phải lo lắng về bất cứ điều gì, luôn cười đến thật vui vẻ, một khi không còn hắn bên người, nàng lại là cỡ nào uể oải, thống khổ đến muốn chết...

Nàng đã sớm thói quen có hấn làm bạn, thói quen hướng hấn làm nũng, bởi vì nàng đã sớm yêu hấn, vậy mà mãi cho đến bây giờ mới hiểu được...

Thủy Linh Nhi đau lòng ôm Sở Tuyền, nói cho nàng biết đáp án: “Đây chính là cảm giác yêu, muội đã yêu hấn.”

“Đúng, muội đã yêu hấn, rất yêu, rất yêu, muội... muội không muốn rời đi hấn, quản cái gì mấy con nhện, mấy con sâu, mấy con trùng kỳ quái... muội cũng không để ý, muội chỉ muốn có hấn ở bên cạnh, dù cho mỗi bữa chỉ có cơm rau dưa cũng được, nhà có bốn bức tường cũng không sao, toàn bộ muội đều không cần!”

Sở Tuyền nghẹn ngào khóc thút thít, gương mặt tràn đầy nước mũi cùng nước mắt, kiên định nói ra quyết tâm của chính mình...

“Muội muốn trở về tìm hấn, muội muốn gả cho hấn, làm thê tử của hấn, cùng hấn chung sống cả đời! Tẩu tử, xin tẩu nhất định phải giúp muội, muội không muốn trở về Miêu thành!”

Thủy Linh Nhi cũng cao hứng gật đầu, nhìn nàng hứa hẹn.

“Điều đó là đương nhiên, một nam nhân tốt như vậy, ngay cả tẩu nghe xong cũng đều cảm động. Yên tâm, những cái khác tẩu không giỏi, nhưng công phu chạy trốn thì lại là đệ nhất thiên hạ, có tẩu giúp thì muội cứ yên tâm, tuyệt đối không thành vấn đề.”

“Cám ơn tẩu!”

Hai nữ nhân vui vẻ ôm nhau, cả hai vốn đều là người thích bên vực kẻ yếu, tấm lòng tràn ngập nhiệt huyết, luôn nhiệt tình giúp đỡ mọi người, nhìn thấy đối phương tựa như chính bản thân mình, nhân sinh khó gặp được tri kỷ, làm sao lại không cao hứng? Chính vì thế, hai nàng bắt đầu kề sát vào lỗ tai của nhau mà bí mật mưu đồ kế hoạch lớn...

Các nàng quyết định, thừa dịp nửa đêm hôm nay sẽ chạy trốn... he he

.....

Trong đêm tối, hai bóng đen lặng lẽ trốn ra khỏi khách điếm...

Thủy Linh Nhi mang theo Sở Tuyền thì triển khinh công, một đường chỉ biết cắm cổ chạy không dám quay đầu lại, chân cũng không dám ngừng, bởi vì nàng biết được, một khi phu quân biết bọn họ dám chuồn êm, chắc chắn sẽ đuổi theo rất nhanh...

Nếu là một mình nàng trốn, thì có thể nắm chắc sẽ không bị đuổi kịp, nhưng nếu mang thêm một người thì rất khó nói...

Hai nữ nhân thần không biết quỷ không hay, chạy xa được khoảng một dặm đường rồi đột nhiên giật mình, kinh hoàng như bị sét đánh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng nhìn chằm chằm nam tử đang đứng trước mặt cách đó không xa...

Sở n nhàn nhã đứng trên con đường trước mặt các nàng, hai tay chấp ở sau lưng, phản phát như đã sớm chờ ở nơi này từ rất lâu rồi, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm hai nữ nhân, khiến cho hai nàng sợ hãi đến lạnh cả sống lưng...

“Đã trễ thế này rồi mà hai người còn tính toán đi đâu vậy?”

Thủy Linh Nhi nuốt nước miếng, chột dạ hỏi: “Phu quân... làm sao mà chàng lại ở nơi này?”

Sở n hừ một tiếng: “Trong lòng nương tử có chủ ý gì, vì phu làm sao mà không biết được chứ?” Từ lúc Linh Nhi nói đêm nay muốn cùng với Sở Tuyền ngủ, hấn đã biết trong lòng nàng có quỷ, quả nhiên hấn đoán trúng, hai cái nha đầu này thừa dịp nửa đêm trốn hấn đào tẩu, vì thế cho nên hấn mới ung dung ở đây đứng chờ các nàng chui đầu vào lưới...

Thủy Linh Nhi xấu hổ cười, thì ra trong hồ lô của nàng bán loại dược nào, phu quân đều rõ như lòng bàn tay, hic, lần này thảm... !!!

“Phu quân, chàng hãy nghe thiếp nói...”

“Có chuyện gì thì về Miêu Cương nói sau.”

Vừa nghe đến Miêu Cương, Sở Tuyền liền nóng nảy: “Muội không quay về, muội muốn đến thôn Tiêu Dao.”

Sắc mặt Sở n lập tức âm trầm: “Lúc đó là do chính muội đã đồng ý theo ta trở về.”

“Bây giờ muội hối hận rồi, muội muốn trở lại thôn Tiêu Dao, muội muốn trở lại tìm Sa Vô Kỳ.”

“Không được.”

“Mặc kệ, cho dù huynh không đồng ý, nhưng muội đã quyết định rồi, tối hôm nay huynh không cho muội đi, vậy thì tối mai muội sẽ trốn, ngày mai nếu vẫn không thành công thì ngày kia sẽ lại trốn, cho dù là bị nắm về đến Miêu Cương muội cũng vẫn sẽ trốn cho đến khi thành công mới thôi.”

“Hỗn xược!”

“Đại ca... huynh mắng muội cũng được, đánh muội cũng không sao, tóm lại, muội chính là không quay về.”

“Chỉ sợ quyết định này không phải do muội.”

Sở n từng bước đi đến, hai nữ nhân cả kinh lui về phía sau, trong lòng Thủy Linh Nhi biết, phu quân là muốn mạnh bạo đưa Sở Tuyền trở về, nàng cảm thấy sốt ruột không thôi, không biết phải làm thế nào mới có thể khuyên được vị trượng phu cố chấp này...

Đang lúc hai nữ nhân gấp đến độ không biết phải làm sao, thì đột nhiên một bóng dáng từ phía xa đến gần, chậm rãi hướng bọn họ đi đến...

Tuy rằng ánh trăng mờ ảo, nhưng Sở Tuyền vẫn nhận ra được mặt bóng dáng quen thuộc, dáng đi, dáng người kia... cho dù có hóa thành tro nàng vẫn nhận ra được.

Là hấn! Là nam nhân mà nàng ngày đêm mong nhớ – Sa Vô Kỳ.

Tuy rằng ánh trăng mờ ảo, nhưng Sở Tuyền vẫn nhận ra được mặt bóng dáng quen thuộc, dáng đi, dáng người kia... cho dù có hóa thành tro nàng vẫn nhận ra được.

Là hấn! Là nam nhân mà nàng ngày đêm mong nhớ – Sa Vô Kỳ.

“Vô Kỳ!”

Sở Tuyền lao về phía trước, muốn nhào vào vòng ôm ấp của hấn, nói cho hấn nàng có bao nhiêu mong nhớ hấn, nhớ đến tâm đầu đau, nhưng nàng lại không có cơ hội, bởi vì Sở n đã nhảy đến trước mặt nàng, ngăn cản đường đi của nàng, ánh mắt sắc bén trừng về phía Sa Vô Kỳ.

“Người đến đây làm gì?”

Vành nón thấp chậm rãi ngược lên, đôi mắt của hấn trong đêm đen sáng rực như đuốc...

“Ta đến để đưa nàng trở về.”

“Dựa vào cái gì?”

“Ta đã đáp ứng nàng, tuyệt đối không để cho bất kỳ ai mang nàng đi, trừ phi ta chết.”

Sở n chẳng những không hề tức giận, trái lại, đôi môi lại còn gợn lên một nụ cười đầy thâm ý...

“Ta nghe cha nói, người thừa kế của Cổ tộc tuyệt đối không được để nợ ân tình của người khác, nếu như nợ người ta ân tình, thì phải làm một chuyện khác để hoàn trả, lời ta nói có đúng hay không?”

Không có câu trả lời, đó chính là cam chịu, ý cười trong ánh mắt của Sở n ngày càng sâu...

“Người muốn mang nàng đi cũng không phải là không được, nhưng ta chỉ có một muội muội duy nhất, đem nàng giao cho người cũng tương đương là đem cả cuộc đời của nàng giao cho một nam nhân khác, ta là đại ca nên phải có trách nhiệm đối với muội muội của mình, người cứ tùy tiện như vậy đem nàng mang đi, thì muốn ta hưởng cha mẹ linh thiêng ở trên trời mà công đạo như thế nào đây? Nói đến một chút, khi còn sống, lệnh tôn cùng cha ta cũng coi như là có giao tình, nếu người mang nàng đi thì chính là thiếu ta một cái nhân tình.”

Thủy Linh Nhi đứng ở một bên nhìn không được nhú lại đôi lông mày thanh tú, nàng thật không rõ phụ quân đang đánh cái chủ ý gì?

Sa Vô Kỵ trầm ngâm một lát liền trực tiếp hỏi: “Người có điều kiện gì?”

“Ta muốn người tiếp một chiêu của ta.”

“Được.” Không hề do dự, Sa Vô Kỵ lập tức đáp ứng.

Cơ hồ khi hấn vừa mới mở miệng, Sở n liền lập tức ra tay, hai nữ nhân ngay cả mở miệng ngăn cản cũng đều không kịp, chỉ thấy hơn mười con Miêu xà, dưới ánh trăng bay vọt đến, quỷ dị cuốn lấy Sa Vô Kỵ...

Hấn không trốn tránh cũng không chống cự, cứ như vậy tùy ý để cho hơn mười con Miêu xà cắn, cắn đến độ máu chảy ướt đỏ cả quần áo...

“Không!” Sở Tuyền kinh hãi thét chói tai, nếu không phải có Thủy Linh Nhi đứng lúc giữ chặt lấy, nàng đã muốn xúc động chạy đi qua...

Ở dưới ánh trăng, hơn mười thân rắn ắn ắn lóe ra ngân quang, Sa Vô Kỵ thì lại thờ ơ, trong không khí truyền đến nồng đậm hương vị của máu, nếu còn cứ như vậy đi xuống, cho dù hấn không sợ chất độc của xà, nhưng cũng sẽ vì mất máu mà chết...

Hấn thật sự không sợ chết sao?

Sở n hừ lạnh, cầm lấy một mảnh lá cây đặt ở trên miệng huyết một tiếng còi, hơn mười con rắn đen lập tức ngoan ngoãn rời đi thân thể của Sa Vô Kỵ...

“Vô Kỵ! Vô Kỵ!”

Sở Tuyền rơi lệ đầy mặt hướng hấn mà chạy đến, thấy hấn đầy người toàn là vết thương, toàn thân máu là máu, nàng đau lòng đến khóc không thành tiếng...

“Huynh tại sao lại không thi cổ?”

Câu trả lời của hấn quả thật ngoài ý tưởng tượng của nàng.

“Bởi vì nàng sợ sâu.”

“Muội... muội là sợ! Nhưng mạng của huynh quan trọng hơn!”

Hấn kiên quyết lắc đầu: “Nhưng nàng sẽ chán ghét ta.”

“Muội sẽ không chán ghét huynh.”

“Nàng có, cho nên nàng mới có thể rời ta mà đi.”

Hấn không muốn nàng chán ghét hấn, hấn hy vọng nàng sẽ thích hấn, sẽ yên tâm ở bên cạnh hấn...

Thẳng cho đến giờ phút này, Sở Tuyền rốt cục mới thấy rõ cảm xúc trong ánh mắt của Sa Vô Kỵ, đó là một ánh mắt mang theo sự bi thương đau đớn, thì ra chính mình bất cáo nhi biệt lại có thể gây thương tổn cho hấn sâu sắc như vậy...

Hấn không giấu biểu lộ cảm xúc, nhưng nàng hiểu được, lòng của hấn nhất định cũng rất đau, nỗi đau của hấn giờ đây cũng xả đau lòng của nàng... Hốc mắt của Sở Tuyền nóng lên, nước mắt như vỡ òa tuôn rơi ào ạt...

“Huynh thật ngốc, muội không phải vì chán ghét huynh mà rời đi, muội rời đi là vì...”

“Vì cái gì?” Những lời cuối cùng âm thanh quá nhỏ, hấn nghe không được rõ ràng.

“Ghen!”

Chiêu bài biểu tình nhú mày của hấn lại bắt đầu xuất hiện: “Ghen? Ghen với ai chứ?”

“Huynh giả ngu a, đương nhiên là với Yến Nhi!”

“Sao lại ghen với Yến Nhi?”

“Huynh... huynh không phải là thích Yến Nhi sao?”

Lúc này, Sa Vô Kỵ không chỉ nhăn mày, ngay cả khóe miệng của hắn cũng đều suy sụp xuống: “Ai nói?”

“Người sáng suốt vừa nhìn qua cũng biết a, các người thân thiết với nhau như vậy, giày của huynh cũng là do nàng làm, áo của huynh cũng do nàng may, khi nàng gặp nguy hiểm huynh cũng liền quên mình phần đầu mà cứu, trong lòng của huynh còn có muội sao?”

“Nàng hiểu lầm, Yến Nhi là nghĩa muội của ta.”

Sở Tuyền ngây người, chớp chớp đôi mắt đẹp đang khóc đến ửng hồng.

“Nghĩa muội?”

“Yến Nhi là nghĩa nữ mà cha ta đã thu dưỡng từ lúc ông còn sống, nàng vốn đã có vị hôn phu tên là Lưu Điền ở cùng trong thôn, đến giờ lành mùa xuân năm sau nàng sẽ thành thân.”

Sở Tuyền giương miệng, không nói nên lời cả một lúc lâu. Nói cả nửa ngày, hóa ra là nàng ăn nhầm dấm chua với Yến Nhi, bởi vì Yến Nhi là nghĩa muội của Sa Vô Kỵ, cho nên nàng ấy mới giúp hắn may y phục, khâu hài, giúp hắn làm gia sự trong nhà...

Sau khi biết được mọi chuyện rõ ràng, Sở Tuyền rốt cục nín khóc mỉm cười, trong lòng cũng không còn khúc mắc...

Nâng Sa Vô Kỵ ngồi dậy, nàng nhìn về phía Sở n: “Đại ca, muội... muội muốn đi theo hắn.”

Sở n nhìn hai người, sau đó liếc mắt quay người đi, trước khi đi còn bỏ lại một câu.

“Đối xử tốt với muội ấy.”

Tuy rằng chỉ có một câu, nhưng đối với Sở Tuyền mà nói, không có gì so với những lời nói này khiến cho nàng mừng như điên.

Những lời này chứng tỏ đại ca đã chấp nhận Sa Vô Kỵ, sẽ không bao giờ ép nàng trở về, nàng có thể vĩnh viễn cùng nam nhân âu yếm của mình sống cùng một chỗ, đại ca đã thành toàn cho bọn họ...

“Đại ca, muội cảm ơn huynh!”

Nhìn theo bóng dáng của đại ca và tẩu tử, tầm mắt của nàng dần dần mơ hồ, lần này không phải vì thương tâm khóc, mà là do quá vui mừng nên trào nước mắt. Từ đáy lòng nàng hiểu được, đại ca nếu chấp nhận việc của nàng cùng Sa Vô Kỵ, thì trên lưng sẽ phải đeo rất lớn phiêu lưu, nhưng một khi đã đồng ý thì sẽ tuyệt đối không ướm át bản thủ.

Sở Tuyền lại hồi phục trở thành nữ nhân hay thích làm nũng tựa vào trong lòng của Sa Vô Kỵ.

“Vô Kỵ, muội muốn cùng chung sống với huynh cả đời, muội muốn làm thê tử của huynh.”

Nàng nhìn hắn, phát hiện ra rằng, nam nhân này tuy không biết nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng trong ánh mắt của hắn, nàng đã thấy được rất rõ ràng niềm thâm tình cùng kích động...

Nàng hiểu rõ, nam nhân này thật lòng yêu nàng, rất yêu nàng, nghe được những lời của nàng, khóe miệng của hắn giương lên thành một nụ cười rõ ràng, nếu không phải là thật lòng, thì làm sao một người không biết cười như hắn bây giờ lại có biểu tình như vậy? ^

Sự hồi báo của hắn, vẫn như cũ gọn gàng dứt khoát, dùng nụ hôn nồng nhiệt để bày tỏ tấm lòng của mình, và cũng để thông báo với nàng rằng, trái tim của hắn, chỉ vì riêng nàng mà động tâm chân tình...

11. Kết Thúc

Kết thúc

Sau khi tạm biệt Sở Tuyền cùng Sa Vô Kỳ trở về khách sạn, Thủy Linh Nhi nhịn không được giữ chặt tay phu quân mà hỏi.

“Huynh thật sự đồng ý đem Tuyền Nhi giao cho Sa Vô Kỳ ư?” Nàng thực hoài nghi, bởi vì nàng vốn hiểu biết tính nết của phu quân, nàng cảm thấy như sự tình không chỉ có đơn giản như vậy.

“Đúng vậy.” Sở n rõ ràng trả lời.

“Vì sao? Vậy bên Bắc Thái chúng ta phải làm gì bây giờ?” Không phải nàng không tin, mà bởi vì nàng biết, Sở n không phải loại người dễ dàng quên đi mọi chuyện.

Sở n vươn tay, ý muốn bảo nàng hầu hạ thay quần áo, Thủy Linh Nhi đành phải nghe theo, bằng không thì cũng đừng mong người này sẽ cho nàng biết đáp án.

“Ta không có đáp ứng đại vương ở Bắc Thái cầu hôn.”

“A?” Thủy Linh Nhi nghe xong thật kinh ngạc: “Huynh không đáp ứng? Nhưng là...”

“Ta trở về cách một ngày khi sinh lễ được đưa đến, và đã cự tuyệt.” Phát hiện bàn tay nhỏ bé đang giúp hắn thay quần áo dừng lại, Sở n quay đầu, mệnh lệnh: “Tiếp tục.”

Hai bàn tay nhỏ bé lại tiếp tục động tác, trong lòng Thủy Linh Nhi thật khó nén kinh ngạc, nhưng ngấm lại, quả thật có điều không đúng.

“Nhưng một khi đã như vậy, thì tại sao huynh lại trăm phương ngàn kế muốn đem Tuyền Nhi trở về? Còn gạt cả Tuyền Nhi, cả muội và tất cả mọi người?”

“Hừ, cách một ngày trước khi ta về muội ấy đã rời nhà trốn đi, ta nào có cơ hội nói? Càng chưa nói đến nàng còn dám lừa gạt cả ta, hại ta chạy khắp đại giang nam bắc tìm họ Đoàn để tính toán sổ sách.”

Ngữ khí này thật là quen thuộc a, chẳng lẽ...

“Huynh làm như vậy, chẳng lẽ... là vì muốn trả thù Tuyền Nhi sao?”

“Lừa gạt huynh trưởng, nên phạt.”

... ..

Thủy Linh Nhi liếc phu quân nhà mình một cái rõ ràng, hừ, nàng chỉ biết, Tà Vương Sở n có ân báo ân, có oán báo oán, cho dù ngay cả muội muội của nhà mình cũng không chịu buông tha.

“Huynh... thôi, quên đi.” - ____ - Thật là, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, cái nết đánh chết không chữa, tên nam nhân này quả thật là cố chấp mà, so với tảng đá hắc còn cứng hơn, phu quân nhà nàng cố chấp quả thật đã đến trình độ không còn thuốc nào cứu chữa được rồi...

Ngẫm lại một lúc, nàng lại phát giác còn có một chuyện kỳ quái.

“Được rồi, muội muội của huynh lừa gạt huynh, cho nên huynh trừng phạt nàng, điều này còn có thể hiểu được, nhưng Sa Vô Kỳ thì sao? Hắn với huynh không có thù không có oán, tại sao huynh lại chỉnh hắn như thế?”

Gương mặt tuấn mỹ kia phút chốc trầm xuống.

“Ai nói không có thù oán.”

“Sao? Chẳng lẽ hắn cũng chọc tới huynh?”

Sở n cõn trường bào, trên người chỉ còn một kiện áo đơn, hắn nhấc tay chỉ vào một vết thương cũ mà bây giờ đã biến thành một vết sẹo trắng.

“Vết sẹo này chính là kiệt tác của hắn, ta vĩnh viễn cũng sẽ không quên.”

Thủy Linh Nhi nhìn chăm chăm vào vết sẹo khá nặng trên vai trái của hắn, nàng mới tỉnh ngộ, thì ra phu quân cùng Cổ Vương đã từng có va chạm a.

“Khi nào thì bị thương?” Nàng ôn nhu hỏi, bắt đầu cảm thấy vì hấn mà đau lòng, trong lòng cũng thầm oán Cổ Vương, cư nhiên dám thương tổn phu quân của nàng, đáng đánh.

“Mười ba tuổi.”

Thủy Linh Nhi ngây người ~~~

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, mở to ánh mắt gặp quỷ trùng vị phu quân của nàng đang lãnh nghiêm mặt và oán hận mắt Sa Vô Kỵ.

“Khi mười ba tuổi, tên kia phóng cổ cần ta bị thương, tuy rằng hấn cũng trúng xà độc của ta, nhưng ta hôn mê nhiều hơn hấn một ngày, thù này không báo là không được.”

“Huynh...vừa rồi huynh phóng rắn độc cắn hấn, là vì báo thù lúc mười ba tuổi?”

Khóe môi tuấn dật hiện lên một nụ cười gian tà, chẳng những cam chịu mà còn rất đắc ý...

Thái dương Thủy Linh Nhi hơi co rúm, vẻ mặt xấu hổ, tuy nói là Tà Vương có thù báo thù, nhưng thù này không phải là nhớ dai quá đi?

Nàng xoa cái đầu hơi ần ần phiền đau, thôi quên đi, nhiều lời vô ích, có vài người là cho dù sơn cùng thủy tận, sông cạn đá mòn, tính nết vẫn cũng như thế, đã qua hơn nửa đêm, vẫn là đi ngủ thì tốt hơn, hừ...

Nằm trên giường, thân mình chui vào trong chăn, nàng nhắm mắt lại, bỗng dưng cảm thấy trên người một cỗ trầm trọng...

Thủy Linh Nhi mở to mắt, nhìn chằm chằm phía trên, hai cánh tay Sở n lúc này đang để ở bên trái và phải người của nàng, lồng ngực rộng lớn đang đặt trên thân thể mềm mại của nàng, còn đôi mắt đang phát ra tà khí thì nhìn nàng chăm chăm, gương mặt tuấn mỹ phát ra hơi thở cuồng dã...

Bộ dạng của hấn như vậy, quả thật giống hệt như một mãnh thú chuẩn bị sẵn mồi, khiến cho tim của nàng bắt đầu đập loạn xạ...

“Huynh muốn làm gì?”

“Nàng cho là, ta sẽ quên chuyện đêm nay nàng trốn ta, vụng trộm đang Sở Tuyên đào tẩu à?”

Bùm! Bùm! Bùm! Trái tim của nàng mãnh liệt đập, cảnh cáo nguy hiểm.

“Có gì liên quan đến chuyện này đâu? Dù sao... dù sao thì sự tình cũng đều đã giải quyết xong, đúng không...?”!!!

Bàn tay to lớn kéo xuống búi tóc của nàng, tùy ý mái tóc dài của nàng xoa tung trên giường, bàn tay của hấn nhẹ nhàng giương lên, đặt trên môi của nàng nhẹ nhàng mà ma sát, giống hệt bộ dáng những lúc hấn hôn môi vào da thịt của nàng...

“Nương tử thân ái của ta, nàng trộm vi phu bỏ đi không thèm nhẩn lại một lời, thì vi phu nên tính như thế nào với nàng đây?”

Hấn cứ như vậy, quả thật giống hệt như một con báo đang liếm chú cừu non, cười hỏi chú cừu nhỏ rằng, nên ăn tay, hay là chân của cừu trước đây?

Hai gò má của Thủy Linh Nhi đỏ bừng, dùng một đôi mắt to vô tội mà nhìn hấn, diêm dâm, đáng yêu trả lời: “Người ta thường nói, quân tử không chấp tiểu nhân, phu quân là quân tử, cho nên chuyện tính toán sổ sách này... chúng ta bỏ qua đi.”

Sâu thẳm con ngươi đen ám hỏa...

“Nằm mơ.”

Bàn tay to giật ra cái yếm của nàng, lạc hạ xuống những nụ hôn nồng nhiệt, hấn dùng phương thức của trượng phu đối với thê tử, nhiệt liệt giữ lấy nàng, đối với nhau vẫn như ước nguyện thuở ban đầu, tình nóng vĩnh viễn không giảm...

Thủy Linh Nhi vụng trộm thè lưỡi, haizzz... nam nhân thích ghi thù này thật là..., ngay cả thê tử của chính mình cũng không chịu buông nha a.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vuong>